Filistin'de 2.İntifadanın Yıldönümünde Protesto Gösterileri:

Filistin ve Irak'ta işgale son!

Filistin'de 2.İntifadanın yıldönümünde Avrupa'nın çeşitli merkezlerinde gerçekleştirilen etkinlikler ve işgali protesto gösterilerinde, Filistin, Irak, Türkiye-K. Kürdistan'lı kitle örgütleri, Avrupalı çevre ve örgütlerle birlikte kitlesel olarak Filistin ve Irak'ta işgali kınadılar, emperyalizmi lanetlediler.

Oluşturulan uluslararası platformun bünyesinde Almanya'da Köln ve Stuttgart, Berlin ve Hannover'de, Avusturya'da Viyana'da yürüyüş ve mitingler gerçekleştirilirken, Hamburg'da protesto standları açıldı.

► 4. sayfada

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu merkezi yayın organı

ADHK

Konföderation für demokratische Rechte in Europa
Confederation of democratic rights in Europe
Confédération des droits démocratiques en Europe

DEMOKRATİK GÜNDEM

AYLIK SİYASİ GAZETE ► YIL: 1 ► SAYI: 6 ► Eylül-Ekim ► 2004

Fiyatı: 2 Euro

► 4. sayfada

AB Anayasası imzalandı

AB anayasası üye ve aday üye ülkelerin devlet ve hükümet başkanlarınca Roma'da imzalandı. Burjuva gazetelerinin çoğunun manşetine çıkardığı gibi AB, artık anayasalı. Henüz hukuki bir bağlayıcılığı olmayan metnin ileri tarihlerde AB tek yasal metni hale getirilmesi düşünülüyor. Bu metnin tüm üye ülkeler açısından bağlayıcı olması için üye ülkelerin parlamentolarından onaylanması ya da referandumlarla oylanması ve kabul edilmesi gerekiyor. Bu sürecin nasıl geçeceğini ise hep birlikte göreceğiz. Çünkü bu prosedür tek tek üye devletlerin kendi egemenlik haklarından vazgeçip ortak AB egemenliğini kabul etmeleri anlamına gelmekte. Bunu da kimler kabul edecek kimler kabul etmeyecek henüz belli değil. Çünkü bir çok ülke buna hazır değil.

► 15. sayfada

Avrupa Sosyal Forumu 2004

Avrupa Sosyal Forumu bu yıl 15-17 Ekim tarihleri arasında İngiltere'de gerçekleşti. Yaklaşık olarak yetmiş ülkeden yirmibin insanın katıldığı Avrupa Sosyal Forumu Londra'da Alexandra Palace ve Bloomsbury'de iki bin beşyüzden fazla konuşmacıyı beşyüzden fazla gösteri ve toplantıda dinlediler ve „Başka bir dünya mümkün" eksenli tartışmalar ve seminerler yürüttüler.

► 6. sayfada

Usame Bin Laden Amerikalılara Seslendi

Usama Bin Laden'in yeni bir konuşma görüntüsü daha TV'lerde yayınlandı. Konuşmanın daha çok Amerikalılara hitaben yapılması, gündemde olan Amerikan başkanlık seçimlerine müdahale olarak değerlendirilirken, bin Laden Amerika'yı yeni 11 Eylül saldırılarıyla tehdit ediyor ve Amerika'nın saldırgan dış politikasını değiştirmesini söylüyor.

Diplomatik çevreler, İsveç'e değil de Amerika'ya saldırmalarının bir sebebi olduğunu ve bunun da Amerikan saldırganlığı olduğunu belirten bin Laden'in konuşmalarının iki etkisi olabileceğini; birincisi saldırılar sürecinin ABD Başkanı Bush'a oy kaybettirecek bir etki, ikincisi ise „terörizme karşı savaş"ın sürdürülmesi yönünde süreci başlatanın yani Bush'un devam etmesi yönünde bir tepki oluşturabileceğini yorumluyorlar.

Hartz IV'e karşı 6 Kasım'da Nürnberg'de 6,000 Kişi Yürüdü

Agenda 2010 Sosyal Yıkımdır!

Geçen ay Berlin'de gerçekleşen büyük merkezi gösterilerden sonra şimdi de Nürnberg'de Hartz IV'a ve Sosyal Saldırılarına Karşı, Agenda 2010 Sosyal Yıkımdır! Agenda 2010'a Hayır! Şiarıyla merkezi gösteri ve yürüyüşte, Almanya'da yaşayan Alman, Türk, Kürt, Arap ve diğer uluslardan yabancı ve göçmen işçiler ortak bir amaç için emperyalist sosyal yıkım saldırılarına karşı omuz omuzaydılar.

Tüm işçi ve emekçilerin bir bütün olarak yaşamını etkileyen sosyal yıkım planına karşı her ulustan işçi ve emekçilerin, gençlerin ve kadınların mücadele birliği; işsizliğin, sömürünün, krizin ve yıkımın esas kaynağı ve sebebi olan emperyalist yağmacıların ırkçılık ve yabancı düşmanlığı kışkırtmalarıyla gizlemeye çalıştıkları ortak düşman olduğu gerçeğini bir kez daha yüzlerine haykırdı.

Berlin duvarının yıkılmasının 15.yıldönümü

2.Emperyalist Paylaşım Savaşı sonunda Alman faşizminin yenilgisinin ardından Federal Almanya ve Demokratik Alman Cumhuriyeti şeklinde iki farklı siyasi coğrafyaya bölünen Almanya'nın başkenti Berlin de Doğu ve Batı Berlin olarak ikiye bölünmüş ve 1961'de Berlin duvarı 1,380 km.lik sınırın simgesi olmuştu.

Komünist Partisinde yozlaşma ve geriye dönüşler sürecinde, Rus Sosyal emperyalizminin de çözülmesine paralel; 1989 sonbaharında Komünist Parti sözcüsü ilk olarak batıya doğrudan seyahat hakkı kararını açıkladı. Bu karar öncesi resmi rakamlarla bin Alman sınırı geçmeye çalışırken öldürülmüştü.

Kararın açıklanmasının ardından 9 Kasım'da Berlin duvarı yıkıldı. 3 Ekim 1990'da ise Federal Almanya Başbakanı Helmut Kohl ve Demokratik Alman Cumhuriyeti cumhurbaşkanı Egon Krenz görüşmesiyle iki Almanya birleşti.

Volkswagen'de Uyarı Grevi

30 bin işçinin işinin tehlikede olduğu VW'de uzun zamandır süren ve sonuçlandırılamayan Toplu İş Sözleşmesi Görüşmeleri sürecinde 30 binden fazla işçi Wolfsburg'da ve altı bin işçi Kassel'de gösteriler yapmış, gösterilerde daha tutarlı davranması istenen sendika da eleştirilmişti. Hannover'de yapılan 5. tur görüşmelerinde de beş bin işçi greve gitmişti.

„Tasarruf tedbiri" ve maliyetlerin azaltılması adı altında Hartz IV tehditleri ve Alman emperyalizminin dayatmalarını Volkswagen de Opel gibi işçi kıyımıyla somutlarken bu durumu protesto eden işçiler „Hartz geliyor, gelecek gidiyor", „İşçiler değil Hartz gitsin" sloganlarıyla saldırı politikalarına tepkilerini dile getiriyorlar.

Son olarak Volkswagen'de sendikanın uyarı grevi uyarısı gerçek oldu ve 1 Kasım'da IG Metall'in çağrısıyla onbeş bin işçi greve gitti.

Almanya cumhurbaşkanı dahil tüm politikacılar Volkswagen işçilerine uzlaşma çağrıları yapıyor ancak işçiler taleplerinde ısrarcı görünüyor.

Volkswagen önümüzdeki yedi yıl içinde „işçi maliyetlerini" yüzde otuz oranında düşürmeyi planlıyor ki bu 103,000 işçinin iki yıl boyunca ücretlerinin dondurulması ve onbinlerce işçinin işten çıkarılması anlamına geliyor. Almanya'da Volkswagen tesislerinde toplam 176,400 işçi çalışıyor ve bunlardan 103,000'i altı tane Batı Alman Fabrikasında.

Alman silah sanayi kara doymuyor

► 3. sayfada

Nepal Bilgilendirme Toplantısı

► 4. sayfada

Fransa'da genel durum ve görevlerimiz

► 6. sayfada

Yılmaz Güney'in Anısına Düzenlenen Paneller

► 9. sayfada

Fransa'da EMEKÇİ ile söyleşiler

► 12. sayfada

„Munzur'un yüreği Yanıyor"

► 12. sayfada

ADHK
Dersim'de HPG'nin devrimcilere yönelik saldırılarını kınıyoruz
► 2. sayfada

DKH
Avrupa'da Demokratik Kadın Hareketi üzerine bir kez daha
► 5. sayfada

GÜNGENCER
Moda
► 10. sayfada

ADGH
Avrupa Demokratik Gençlik Hareketi'nden Üretelim...
► 11. sayfada

FELSEFE NOTLARI
Güven Kazanır
Felsefe Nedir ve Felsefenin Doğuşu
► 13. sayfada

KÜLTÜR TARİHİ
Güven Kazanır
İlk insanlar
► 13. sayfada

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu
Konföderation für Demokratische Rechte in Europa
Confederation of Democratic Rights in Europe
Confédération des Droits Démocratiques en Europe

DEVRİMCİ DEMOKRAT KAMUOUYUNA

Dersim'de HPG'nin Devrimcilere Yönelik Saldırılarını Kınıyoruz

Temmuz ayının sonlarında Dersim'de HPG'nin devrimci partileri bir çatışma ortamına sokacak provokatif, saldırgan açıklamaları oldu. Bu açıklamalar söz düzeyinde kalmayarak 17 Eylül 2004 günü devrimcilere yönelik silahlı bir saldırıya dönüştü.

HPG, halk tarafından tecrit edilmiş, teşhir olmuş, öfkeyle anılan bazı unsurları 'yurtsever' olarak tanımlayarak onlara sahip çıkmakta ve devrimcilere yönelik gerçekleştirdiği gerici saldırıların gerekçesi yapmakta.

Oysa ki halk arasındaki çelişkilerin çözümü, devrimcilere yönelik gerek sözlü gerek fiili saldırılar yapmak değildir. Sorunların çözümü için tarafların karşılıklı görüşmesi ve anlaşması için her türlü koşul ve zemin varken bunlar tercih edilmemiş, doğrudan örgütlere, devrimcilere yönelik sözlü ve fiili saldırılara yönelmişlerdir. HPG ve mensubu olduğu gelenek; devrimcilere ve halk güçlerine yönelik bu tür gerici pratikleri geçmişte de gerçekleştirmiştir.

Kongra-Gel/HPG'nin provokatif ve gerici bu saldırılarını kınıyor ve tüm devrimci ve demokratik kurumları bu saldırılara karşı tavır almaya çalışıyoruz. Devrimciler arası bir çatışma, salt çatışan tarafları değil, tüm devrim ve demokrasi güçlerini başlayacaktır. Böylesi bir çatışma ortamının sorumluluğu bu yönüyle, gelişmeler karşısında tavır almayan sessiz kalan her kesime ait olacaktır.

Tüm devrim ve demokrasi güçlerini HPG'nin gerici ve provokatif saldırılarını kınamaya ve karşı tavır almaya çağırıyoruz.

21 Eylül 2004
Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu

DEVRİMCİ KAMUOYUNA VE İŞÇİ VE EMEKÇİ HALKLARIMIZA

Temmuz ayında Maoist Komünist Partisi (MKP) tarafından işbirlikçi olduğu iddiasıyla yapılan cezalandırma eylemleri sonrasında, cezalandırılan kişilerin Kongra-Gel tarafından sahiplenilmesiyle başlayan süreç gelinen yerde kimsenin duyarsız kalamayacağı kaygı verici bir aşamaya gelmiştir.

17 Eylül 2004 günü Kongra-Gel tarafından MKP'nin gerillalarına ateş açılmış, bir MKP gerillası bu olayda yaralanmıştır. Açıktır ki devrimci, sol, ilerici örgütler arasındaki sorunların çözüm yöntemi bu değildir. HPG tarafından yapılan saldırı kabul edilemez. Bugüne kadar ilerici, devrimci sol hareketler arasındaki çatışmaların sadece düzene yaradığı geçmiş örneklerle sabittir.

Bu tür durumlarda yapılması gereken örgütler arasında doğrudan görüşmektir ve sorunu bu şekilde çözmektir. Hal böyleyken DEHAP, EMEP ve İHD tarafından yapılan sorumsuzca açıklamalar sorunu çözmekten öte, krizi derinleştirir bir hal almıştır.

Biz aşağıda imzası bulunan devrimci kurumlar, bölgedeki gerginliğin sona ermesi için Kongra-Gel/HPG'yi sağ duyulu olmaya çağırıyoruz. Hiç kimse sorumsuz açıklama ve davranışlarla gerginliği derinleştirme sorumluluğunu taşıyamaz, taşımamalıdır. Bu yönüyle tüm devrim ve demokrasi güçlerini sorunun çözümü noktasında sorumluluk almaya çağırıyoruz.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi (HÖC),
Mücadele Birliği Platformu,
Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP),
Devrimci Hareket, Partizan,
Demokratik Haklar Platformu (DHP)

2 EKİM 2004

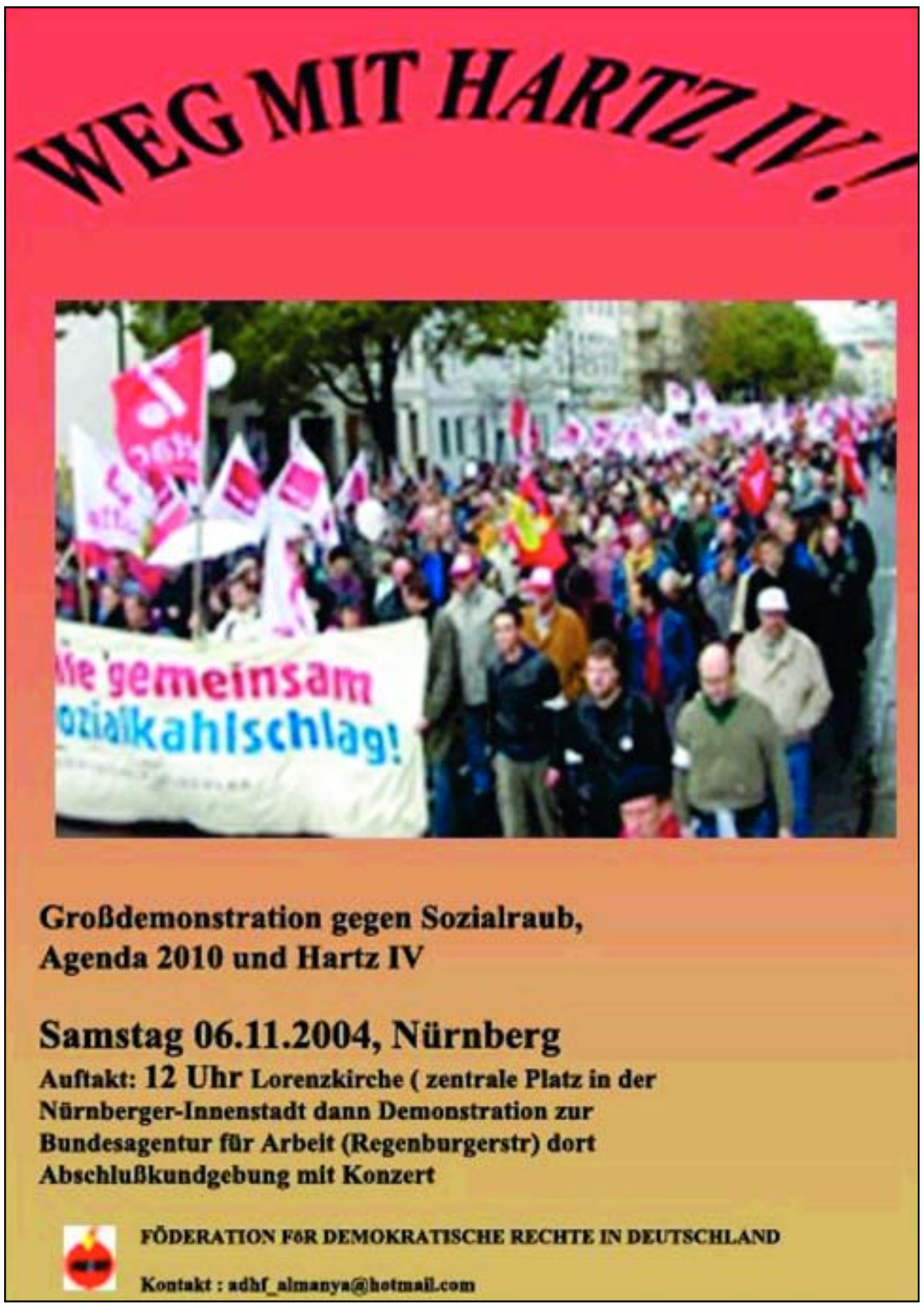

Demokratik Haklar Platformu
22 Eylül 2004

DEMOKRATİK KAMUOYUNA

Dersim'de neler oluyor?

Maoist Komünist Partisi(MKP) tarafından Dersim'de işbirlikçi oldukları gerekçesiyle cezalandırılanların Tunceli DEHAP ve EMEP il örgütleri tarafından sahiplenilerek bu kişilerin „saygın" olarak lanse edilmesi ve devamında devrimciler arası ilişkileri provoke eden açıklamaları Dersim'de gerginliğin başlamasına zemin sundu.

Devamında ise aynı kişiler Kongra-Gel tarafından „saygın ve yurtsever" olarak sahiplenildi ve Kongra-Gel/HPG'nin provokatif açıklama ve saldırgan tutumları sonucu, diyalog yoluyla çözülmesi gereken sorun iyece derinleşerek devrimci ve komünistlere yönelik fiili saldırıya dönüştürüldü.

Kongra-Gel/HPG, MKP/HKO gerillalarına saldırdı

Geçtiğimiz Temmuz ayının sonlarında Dersim'de HPG'nin devrimci partileri bir çatışma ortamına sokacak provokatif ve saldırgan açıklamaları söz düzeyinde de kalmayarak 17 Eylül 2004 günü devrimcilere yönelik fiili bir silahlı saldırıya dönüşmüş ve HPG'nin HKO güçlerine yönelik saldırısı sonucu bir HKO gerillası yaralanmıştır.

HPG, devrimci bir çevre tarafından gerekçeleri sunularak cezalandırılan kişileri 'yurtsever' olarak tanımlayarak onlara sahip çıkmakta ve devrimcilere yönelik gerçekleştirdiği saldırıların gerekçesi yapmakta. Oysa, halk arasındaki çelişkilerin çözümü, devrimcilere yönelik gerek sözlü gerek fiili saldırılar yapmak değildir. Sorunların çözümü için tarafların karşılıklı görüşmesi ve anlaşması için her türlü koşul ve zemin varken bunlar tercih edilmemiş, doğrudan örgütlere, devrimcilere yönelik sözlü ve fiili saldırılara yönelmişlerdir. HPG ve mensubu olduğu gelenek; devrimcilere ve halk güçlerine yönelik saldırgan tutumlarından vazgeçerek, sorunların ve çelişkilerin devrimciler arası diyalog ve barışçıl yöntemlerle çözümüne çalışmalıdır.

Devrimci kanına girilmesine karşı çıkmalıyız

Gerekçesi ne olursa olsun halk ve devrimciler arasındaki sorun ve çelişkilerin çözümü noktasında zora, şiddete dayalı çözüm yöntemlerini reddediyor ve kınıyoruz.

Kongra-Gel/HPG bu saldırıların kime hizmet edeceğini çok iyi bilmesine karşın, ısrarla aynı tutumunu sürdürmektedir. Kongra-Gel/HPG'yi bu tavrından vazgeçmeye ve tüm devrimci, yurtsever ve demokratik kurumları bu saldırılara karşı tavır almaya çağırıyoruz.

Devrimciler arası bir çatışma, salt çatışan tarafları değil, tüm devrim ve demokrasi güçlerini başlayacaktır. Böylesi bir çatışma ortamının sorumluluğu bu yönüyle, gelişmeler karşısında tavır almayan sessiz kalan her kesime ait olacaktır.

Devrimcilere yönelik saldırıları kınıyoruz!
Yaşasın devrimci dayanışma!

DEMOKRATİK GÜNDEM

Sahibi: ADHK

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu
Konföderation für demokratische Rechte in Europa
Confederation of democratic rights in Europe
Confédération des droits démocratiques en Europe

Yazıişleri Müdürü:
Ertuğrul Genç

Adhk logosu ile beraber adhk yayın organı olduğu belirtilir.

Kontak:
demokratikhaklar_avrupa@yahoo.com
demokratikgundem@hotmail.com

Alman Silah Sanayi Kara Doymuyor

Alman silah sanayi halkların kanı ve canı üzerinden elde ettiği karlara doymuyor. Alman devletinin birçok devlete silah ihraç ettiği biliniyor. Bunların arasında Türkiye'de var.

Türkiye Almanya'dan Tank alıyor.

Alman devleti militarist ve saldırgan tutumunu devam ettirerek yüzün üzerinde leopart tankları Türk devletine satmaktadır. Bu tanklar Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ezilen halkların mücadelesini bastırmakta kullanılıyor.

Alman emperyalizmi silah ticaretinde üçüncü sırada

Belli başlı emperyalist güçlerin silah ticareti verilerine baktığımızda Almanya'yı dünyada üçüncü sırada görüyoruz. Geçen sene ABD 14.5 milyar dolar, Rusya 4.6 milyar dolar, Almanya ise 1.4 milyar dolarlık silah anlaşması yapmış. Dünya çapında silah ticaretinin 25.6 milyar dolarlık hacminin %53.6 si „gelişmiş" emperyalist ülkelerden yapılıyor. (31.08.2004 Frankfurter Neu pres)

Alman devleti yalnız silah satmamakta, aynı zamanda 7,900 askerini dış ülkelerde konumlandırmış durumdadır. Ayrıca Irak ve Afganistan'daki polis ordusunun şekillendirmesini de Alman devleti üstlenmiştir.

Alman devleti neyin peşinde?

Alman devleti uluslararasında daha fazla söz sahibi olmak için Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi daimi üyeliği istemektedir. Alman devleti BM daimi üyeliğine girerek kuşkusuz dünyanın yeniden şekillendirilmesinde söz sahibi olmayı amaçlamaktadır.

SOZIALABBAU-AGENDA 2010

Mit größtem Mistrauen verfolgen die Menschen in Deutschland den Kahlschlag ihrer seit 100 Jahren erkämpften Rechte. Es ist wohl eine Ironie der Geschichte, dass all dies ausgerechnet unter einer Rot/Grünen-Regierung geschieht. Insbesondere die Grünen, die ja bekanntlich erst seit den 70´ern auf der politischen Bühne stehen und sich für die Umwelt und Mensch einsetzen, müssten eigentlich mit den Gewerkschaften einen Oskar für ihren Einsatz in diesem Drama erhalten. Es ist interessant, dass in einer Agenda deren zeitlicher Horizont bis 2010 reicht, kein einziger Punkt dabei ist wo die Menschen besser gestellt sein würden als heute.

Die Bundesregierung behauptet, sie würden versuchen, dass zu retten was noch zu retten ist".

Wir fragen: „Was rettet sie denn eigentlich?" Mit dieser Rettungsaktion (?) sollen für den Anfang die

Renten gekürzt, das Arbeitslosengeld limitiert, die Sozialhilfen auf ein Minimum gesetzt werden. Das ist nicht alles. Um die Großkonzerne zu entlasten soll das Krankengeld und der Zahnersatz von der medizinischen Grundversorgung ausgeklammert werden, d.h. die Menschen müssen selbst schauen wie sie zu Recht kommen. Es wird über eine Pauschalabgabe von 10-15ğ pro Arztbesuch geredet. Auf der anderen Seite, diskutieren die Bildungsminister der Länder offen über Studiengebühren, die zahlen schwanken zwischen 500-1000ğ pro Semester. Das gerade die Kinder der sozial schwachen Familien massiv benachteiligt werden würden, ist doch den Herrschaften sicherlich klar. Es sei denn, Sie würden unter Realitätsverlust leiden.

An dieser Stelle nochmals zurück zu der am Anfang gestellten Frage: Warum das ganze Theater? Warum werden in eines der reichsten Länder dieser erde. Ausgerechnet die schwächsten doppelt und vierfach für Dinge wofür sie nichts können bestraft?

Eine plausible Antwort kann man bekommen, wenn man sich die einzelnen Positionen der Haushalte anschaut.

Ungefähr 1/3 eines jeden Haushaltes gehen allein für die zinsen der Staatsschulden drauf. Beim Schuldendienst werden überhaupt keine Abstriche gemacht, d.h. während die Bevölkerung durch verschiedene Manipulationen im Finanzsystem immer mehr verarmt, verdienen sich einige hundert Kapitalgeber dumm du dämlich!!! Die Bundesregierung versucht nun mit Hilfe der Arbeitgeberverbände und der Presse, die Bevölkerung so zu verunsichern, dass alle vor Angst vor Arbeitslosigkeit, dem sozialen Kahlschlag tatenlos zusehen. Es wird behauptet „wenn wir die Reformen (Sozialabbau) nicht hinbekommen, dann werden die Arbeitgeber in Billiglohnländer abwandern". Dieses Argument zeiht, bei fast 5 Millionen Arbeitslose, immer. Mit diesem und ähnlichen Argumenten werden die Herrschenden in den nächsten Jahren immer mehr versuchen, soziale und demokratische Rechte abzubauen.

Daher unsere Aufforderung an alle, die für den Schutz unserer demokratischen Rechte und für einen sozialen gerechten Staat sind:

WEHRT EUCH, GLAUBT NICHT DEN LÜGEN DIESER HEUCHLER, HELFT UNS DEN DEMOKRATISCHEN WIEDERSTAND ZU ORGANISIEREN !!!!!!!!!!!

ADHK
ALMANYA DEMOKRATIK HAKLAR FEDERASYONU
FÖDERATION FÜR DEMOKRATISCHE RECHTE IN DEUSCHLAND
E-Mail: adhf_almanya@hotmail.com

Agenda 2010'un sonuçları tek tek ortaya çıkıyor

Almanya'nın en büyük sağlık sigortası AOK, 19.08.2004'de yaptığı açıklama ile 2004 yılının ilk 6 ayında AOK'nın kasasına 960 milyon Euro para girdiğini yani kar etiklerini basına açıkladı.

Bu paranın sağlık reformu olarak tanımlanan ve kamuoyunda kitlelerin tepkisini alan 2010 agendasının uygulaması sonucudur. Başka deyişle „sağlık reformu" ile halk kitleleri paraları oranında sağlığa kavuşurken, sağlık sigortası şirketleri karlarına kar katmakta.

AOK
Die Gesundheitskasse.

Alman emperyalizmi dış ülkelere sermaye yatırımını arttırıyor

Alman devletine ait olan firmaların dış ülkelere yaptığı yatırım, 1991-2002 arası %600 üzerinde arttı. 1991'de yabancı ülkelere yatırım 134 mrd Euro iken 2002'de bu rakam 637 mrd Euro'ya, 2003'de ise 748 mrd dolara ulaşmıştır.

Almanya'da yoksulluk büyüyor

Alman emperyalizminin sermaye ihracındaki bu artış içte ve dışta sömürüdeki artışı da gösterir durumda. Emperyalist sömürüde sınır tanımayan Almanya'da ulusal sınırlar içerisinde yaşam ise sanıldığı gibi refahla dolu değil. Almanya'da 3.7 milyon insan yoksulluk sınırının altında yasıyor. Bu sayının 1.5 milyonu ise çocuk.

Hartz ıv uygulamasıyla bu sayı ileride daha da yükselecektir.

Kapitalistler azami kar elde ediyor

1991-2003 yılları arası Endüstri alanında işçi başına senelik üretim 167,820 Euro'dan 335,441 Euro'ya çıkararak ikiye katlandı. Kapitalistler ise halen zarar etiklerini söylüyorlar.

Alman eğitim sistemi tartışılıyor

Almanya'da kaliteli eğitim sistemi olmadığı basında tartışılmaktadır. Bu tartışmaların bir yönü de Almanya'da bütçenin ancak %5.3 kadar bir bölümünün eğitime ayrıldığı gerçeğidir. Bu oranın çok az olduğu çeşitli çevrelerce dile getiriliyor. Bütçede eğitime ayrılan payla Almanya diğer ülkelere nazaran 16. sırada yer alıyor. Buna karşılık bütçeden eğitime ayrılan payda Güney Kore %8.2 ile birinci sırada, Türkiye ise %3.5 ile 27. sırada yer almakta.

Hannover'de 3500 kişiyle anti-faşist protesto

23 Ekim cumartesi günü Hannover'de 3500-4000 kadar kişi „NPD'ye karşı! Naziler Defolun" sloganıyla antifaşist gösteri gerçekleğtirdi. Polisin provoke etmeye çalıştığı gösteri, nazi karşıtı ıslıklar ve sloganlarla sürdü ve olaysız sona erdi.

Faşist ırkçı partiler birleşiyor

Eylül 2004'de Almanya'nın Sachsen ve Brandenburg eyaletlerinde yapılan seçimlerde faşist ve ırkçı partiler Alman seçim barajını aşarak yerel parlamentoya girebildiler. DVU ve NPD yerel seçmenlerin güvenini kazanma ve seçimlerde güçlü çıkmaları için gelecek seçimlerde bir platform altında birleşerek seçimlere gireceklerini açıkladılar.

Filistin'de 2.İntifadanın Yıldönümünde Protesto Gösterileri:

Filistin ve Irak'ta İşgale Son!

Filistin'de 2.İntifadanın yıldönümünde Avrupa'nın çeşitli merkezlerinde gerçekleştirilen etkinlikler ve işgali protesto gösterilerinde, Filistin, Irak, Türkiye-K. Kürdistan'lı kitle örgütleri, Avrupalı çevre ve örgütlerle birlikte kitlesel olarak Filistin ve Irak'ta işgali kınadılar, emperyalizmi lanetlediler.

Oluşturulan uluslararası platformun bünyesinde Almanya'da Köln ve Stuttgart, Berlin ve Hannover'de, Avusturya'da Viyana'da yürüyüş ve mitingler gerçekleştirilirken, Hamburg'da protesto standları açıldı.

Toplamda binlerce insanın katıldığı gösterilerde Filistinli , Iraklı, Alman, Avusturyalı, Türkiye-K. Kürdistanlı devrimci demokrat çevrelerin yanısıra İslamcı Arap güçler de yer aldılar.

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyunu ve Almanya Demokratik Haklar Federasyonunun da organizasyonunda ve faaliyetlerinde yer aldığı gösterilerde platformun ortak bildirisinin yanısıra; mitinglerdeki konuşmalarla emperyalizme karşı ortak duruş ve mücadeleye dikkat çekildi. Köln'de gerçekleşen mitingde Türkiye-K. Kürdistanlı güçler blok olarak ortak bir bildiriyle seslerini duyurdular.

Türkiye-K. Kürdistanlı demokratik kitle örgütleri Resistanbul 2004 kampanyasının ardından eylembirliklerine devam edeceklerini açıklamışlar ve daha önce İntifadanın yıldönümü vesilesiyle bir protesto haftası gerçekleştirmeyi karar altına almışlardı. Avrupa çapında oluğan geniş enternasyonal platformlara teker teker girmeleri bu kararı boşa çıkarıp ortak çalışmayı kendiliğindenci bir biçime sokmuş olsa da Köln mitingine ortak bir bildiriyle katılınması; Irak ve Filistin'deki işgal sorununa, antiemperyalist ortak duruşla yaklaşım açısından Türkiye-K. Kürdistanlı güçler adına olumlu bir yaklaşım oldu.

Son derece kitlesel ve coşkulu geçen protesto gösterileri, Siyonizm yanlısı kimi çevrelerin provokasyon çabalarına karşın olaysız geçti.

Nepal Bilgilendirme Toplantısı

7 Kasım Pazar günü Frankfurt'ta WPRM (DHDH) ve ILPS (HUML) tarafından organize edilen Nepal bilgilendirme toplantısına katılım zayıftı ancak coşku yüksekti.

Nepal ve Peru'daki halkın kurtuluş mücadeleleri selamlandı

Nepal'deki son gelişmelere dair bilgi verilen toplantıda ayrıca Peru'daki son gelişmeler de coşku yarattı. Peru Komünist Partisi başkanı Başkan Gonzalo adıyla bilinen Abimeal Guzman Peru devletince yakalanıp tutuklanmasından sonra yıllardır süren kampanyaların ardından sözde sivil bir mahkemeye yeniden yargılanmak üzere çıkarılmış ve yargılayan bir kez daha Peru devleti değil Guzman olmuştu.

Gonzalo'nun canlı görüntüleri herkesi sevindirdi

Geçtiğimiz günlerde gerçekleşen duruşmanın görüntülerinin de gösterildiği toplantıda Guzman'ın halkın kurtuluşu için mücadeleye devam çağrıları, ünlü eylül konuşmasındaki tavrının aynısını göstermesi, yıllardır Guzman devletle uzlaştı spekülasyonları yapan Peru'daki sağ oportünist çizgiyi de Peru devletinin iddialarını da açıkça yalanlıyordu.

Halkın Kurtuluşu Terörizm Değildir!

DHDH'nın bileşenlerinden ADHK'nın toplantıda sunduğu mesaj şöyle:

„Nepal halkı sekiz yıl önce başladığı Halk Kurtuluş Savaşını kararlılıkla ilerleterek bugün iktidarı almaya çok yaklaştı. Nepal halkının kurtuluş ve halk iktidarına bu kadar yaklaşması; kukla feodal monarşik iktidarı tehlikeye düşen Nepal egemenlerini ve ondan da fazla efendileri emperyalistleri endişelendirmekte. ABD emperyalizminin Hindistan yayılmacılığı üzerinden Nepal'e doğrudan müdahale çabaları son iki yıldır yoğunlaştı.

Buna karşılık Nepal halkının haklı ve meşru kurtuluş mücadelesini destekleyen uluslararası güçler; Nepal'e saldırı ve müdahaleyi meşrulaştırmak için emperyalistlerin „terörizme karşı savaş" demogojilerini; Nepal halkının kurtuluş mücadelesini „terörizm" olarak lanse etme çabaları doğrultusunda yürüttükleri karşı devrimci kampanyaya karşı „Halkın Kurtuluşu Terörizm Değildir! Emperyalizm ve Gericiler Nepal'den Elinizi Çekin!" adı altında bir destek kampanyası başlattılar

NEPAL

INFORMATIONSVERANSTALTUNG

Nach acht Jahren des revolutionären Kampfes hat das nepalesische Volk, das zu den ärmsten der Armen dieser Welt gehört, die Macht in einem Gebiet inne, das sich über 80% der Gesamtfläche Nepals erstreckt und in dem die Mehrheit der Bevölkerung lebt. Es konfisziert den Boden, baut Schulen, organisiert Volksgerichtshöfe und beginnt, sein Schicksal selbst in die Hand zu nehmen. Es hat damit Menschen in aller Welt angespornt und inspiriert, die auch dafür kämpfen, sich selbst von dem Joch der imperialistischen Vorherrschaft und Unterdrückung zu befreien.

Program:
- Aktuelle Sitiuation in Nepal
- Info über die Delegationsreise nach Indien
- Dias, Fotoausstellung, Filmvorführung...

7 November 2004 Sonntag
14 Uhr
Kürfürstenstraße 8
Bockenheim-Frankfurt a. Main

ILPS

Dünya Halklar Direniş Hareketi ve onun çatısı altındaki güçlerden biri olan Konfederasyonumuz Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu bu kampanya doğrultusunda bir çok etkinlik gerçekleştirdi ve bundan sonra da Nepal halkını ve onun haklı ve onurlu kurtuluş mücadelesini desteklemeye; emperyalizmi ve yayılmacılığı lanetlemeye devam edecektir.

Nepal Halkının Kurtuluş Savaşının önderlerinden Yoldaş Gaurav'la başlayan Hindistan saldırganlığına karşı, Nepal halkının devrimci önderlerinin hayatını savunmaya, onlar şahsında Nepal demokratik halk devrimini desteklemeye devam edeceğiz. Bu çerçevede bugüne kadar Hindistan'a çeşitli protesto dilekçeleri gönderildi, imzalar toplandı, eylemler gerçekleştirildi. Hindistan'a Guarav ve Kiran'ın hayatını korumak ve dayanışma amaçlı delegasyonlar gönderilmesi de önemli bir çalışmadır ve her yönüyle desteklenmelidir.

Bilindiği gibi Dünya Halkları Direniş Hareketi dünyanın çeşitli yerlerinde haklı ve gerçek mücadeleler veren insanları, grupları, çevreleri, örgüt, parti ve hareketleri tek bir anti-emperyalist kitle hareketi içerisinde birleştirmeyi hedefleyen uluslarası bir anti-emperyalist kitle hareketidir. Emperyalizme karşı birlik halkların önemli bir silahıdır. Bu açıdan DHDH ve gene antiemperyalist bir kitle hareketi olan ILPS'in ortak çalışma ve kampanyalar yürütmesi, eylem ve hareket birliği halkların ihtiyaç duyduğu anlamlı ve olumlu bir durumdur.

Bir kez daha Nepal halkının haklı mücadelesini ve şanlı devrimini selamlıyoruz!

Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!"

Almanya'da OPEL İşçileri Bir Hafta İş Bıraktı

General Motors 2005 ve 2006'da on iki bin işçiyi işten çıkarmayı planladığını açıkladı. Bu işçi kıyımından en fazla etkilenecek olanlar Almanya'daki işçiler. Çünkü oniki bin işçinin on bini, Opel'in Rüsselsheim, Bochum, Eisenach ve Kaiserlautern kentlerindeki işletmelerinden olacak.

İşten çıkarmaları protesto için Almanya'nın Bochum kentindeki Opel tesisinde işçiler, eylem yaptı.

İş bırakma eylemi ve gösteri yapan yaklaşık 3 bin 500 işçi, Opel'in başlı olduğu General Motors Şirketinin Bochum tesisinden 3 bini gelecek yılın başında olmak üzere 4 bin kişinin çıkartılacak olmasını protesto etti.

10 bin kişinin çalıştığı tesiste, protestoya katılanlar, üretim bantlarının ancak Bochum'daki dört bin çalışanın işten çıkartılmasından vazgeçilmesi ve tesisin 2010 yılından sonra da kapatılmayacağı konusunda güvence verilmesi halinde yeniden çalıştırılacağını belirtti.

Bochum'daki eylemler yüzünden her gün bin kadar araç üretilmiyor.

İşçi temsilcileri, iş bırakma eylemlerini, şirketin tutum değişikliğine gitmemesi halinde sürdüreceklerini bildiriyorlardı.

Grev Bir Hafta sürdü, Protestolara Avrupa genelinde kırk bin işçi katıldı

Bochum'daki grev sürerken, General Motors ve Opel kitlesel protesto gösterileriyle karşı karşıya kaldı. Kapatılma tehdidine aldırış etmeyen işçilerin değişik yerlerdeki protesto gösterilerine tüm Avrupa'da kırk binin üzerinde Opel işçisi katıldı.

Bochum'da yirmi bin kişi yürüdü

Üretimi durduran Bochum Opel işçileri binlerce kişi ve farklı firmalardan işçiler de desteklerken yürüyüş ve mitingde General Motors'a karşı yirmi bin kişi sokaktaydı.

Opel'in Rüsselsheim tesisinde de 3,200 işçiye işten çıkarma tehdidi

Bochum'daki greve destek veren Rüsselsheim'daki Opel işçileri de gece vardiyalarının kaldırılması durumuyla karşı karşıya. Bu şekilde üretimini düşürecek Opel'in işten çıkarmaları Rüsselsheim'da da gerginlik yaratıyor.

Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH)'in 20. Kuruluş Yıldönümü Uluslararası Konferansla Kutlanacak:

Dünya Proleter Devrimi'nin stratejik silahı olarak Yeni Maoist Komünist bir Enternasyonalin yaratılmasının ve Uluslararası Komünist Hareket'in birleştirilmesinin embriyonik merkezi olarak inşa edilen Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH)'in 20. kuruluş yıldönümü 15 Ocak 2005 tarihinde Frankfurt'ta gerçekleştirilecek bir Uluslararası Konferansla kutlanıyor.

Maoist Komünist Partisi (önceli TKP(ML)), Peru Komünist Partisi, Amerika Birleşik Devletleri Devrimci Komünist Partisi, Nepal Komünist Partisi (Maoist), Hindistan Komünist Partisi (ML-Naksalbari) ve diğer komünist parti ve örgütlerin kurucu üye oldukları Devrimci Enternasyonalist Hareketin kuruluşu, 2. Enternasyonal Konferans'ın ilan ettiği Deklarasyon temelinde, 1984 Mart'ında açıklandı. 20. Kuruluş yıldönümünde, Uluslararası Konferans Örgütleme Komitesi yaptığı kutlama çağrısında ''DEH'in 20. Yıldönümünü Kutluyor, Nepal Devrimi'ni Selamlıyoruz!'' şiarıyla; DEH üyesi, aday üyesi Parti ve örgütleri, UKH saflarındaki tüm Maoist güçleri, dost devrimci parti ve örgütleri, halk kitlelerini konferansa davet etti. Çağrıda şöyle deniyor:

„(...) Başkan Mao Zedung önderliğinde Kruşçev modern revizyonizmine karşı enternasyonal ve tarihi önemdeki mücadele zeminindeki yürüyüş, proletaryanın kolektif tecrübesinin günümüzdeki en yüksek seviyesi Büyük Proleter Kültür Devrimine götürmüştür. Bilimimiz bu seviyeyle yeni-nitel bir aşamaya, Marksizm-Leninizm-Maoizme ulaştı. Günümüzün komünistleri Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünüdürler. Devrimci Enternasyonalist Hareketin kuruluşunun bilinçli dinamikleri bu Maoist Komünist nesildir.

DEH'in kuruluşu Dünya Proleter Devrimine sunulmuş tarihi ve nitel bir katkıdır. 1976'da Başkan Mao'nun fiziki kaybı, UKH içinde ciddi bir krize yol açtı. Krizde olan Marksizm-Leninizm-Maoizm değil, ondan kopuş ve AEP'çi, 3.Dünyacı savruluşlardı. DEH, klasik ve dogmato modern revizyonist cereyana göğüs gerenlerin silahı; UKH'deki kriz ve dağılmayı tersine çevirme hamlesiydi. Peru, Nepal, Türkiye-Kuzey Kürdistan, Hindistan ve diğer yerlerdeki Maoist haykırışta, Peru ve Nepal'deki Halk Savaş'larında, DEH'in kuruluşunun önemli katkısı vardır.

„(...) DEH'i proletarya ve ezilenlerin elinde güçlü bir silah haline getirmek için seferber olmak, Dünya Proleter devrimini güçlendirmektir. ABD emperyalistlerinin Irak-Afganistan gibi işgaller ve diğer saldırganlıklarla dünya imparatoru olma stratejisine devrimle karşı çıkmaktır. Emperyalist tahakküme ve onun uşağı gericiliğe evet dememektir. Proleter Dünya Devrimi'ne sarılmaktır. Emperyalist-gerici saldırganlık onun dünyasının derinleşen çelişkilerinin yol açtığı krizin pratiğidir. Korkaklığıdır. Mayalanan yeni bir devrimci dalgada dünyanın görülen bir gerçeğidir. Marksizm-Leninizm-Maoizmin bu gerçeğe Halk Savaşları ile hükmünü geçirmesi, kumandaya geçmesi için Devrimci Enternasyonalist Hareket Komünist bir çağrı ve pratiktir. Devrimci Enternasyonalist Hareketin 20. Kuruluş Yıldönümünü bu çağrıya cevap olma temelindeki seferberlikle kutluyoruz."

Nepal devriminde stratejik saldırı aşaması yönelimini de selamlamayı amaçlayan konferans, Maoist Komünist Partisi/ Türkiye-Kuzey Kürdistan, Nepal Komünist Partisi (Maoist), İran Komünist Partisi (MLM) tarafından destekleniyor. Konferans, 15 Ocak 2005 tarihinde Almanya, Frankfurt'ta, Nepal, Afganistan, Türkiye-K. Kürdistan, İran'dan enternasyonal delegasyonların katılımıyla gerçekleştirilecek. Konferans hakkında ayrıntılı bilgi için kuruluskutlama_deh@yahoo.com adresine başvurulabilinir.

„Zina" Tartışması ve AB
Demokratik Kadın Hareketi -Girişimi Ne Düşünüyor?

Radio-Z, Türkiye'deki „Zina Yasası" Tartışması ile ilgili ADHK- Demokratik Kadın Hareketi temsilcilerinden biri ile bir röportaj yaptı. Röportajın Türkçesini kısaltarak ve yeniden düzenleyerek yayınlıyoruz.

Soru: ***Kamuoyunda „Zina Yasası" olarak bilinen yasa hakkında bize bilgi verebilir misiniz?***

DKH: „Zina yasası" ya da „eşlerin birbirini aldatması", „evlilik dışı ilişki" diye de ifade ediliyor. Böyle bir durumda eşlerden biri şikayetçi olduğu taktirde bu bir ceza yaptırımını gerektirecek yeni düzenlemeyle. Aslında daha önce de böyleydi, iki - iki buçuk yıl önce ceza hukuku kapsamından çıkarıldı, medeni kanun içerisine alındı. Şimdi tekrar ceza yaptırımı getirilmek isteniyor.

Türkiye'deki uygulamaları göz önünde bulundurduğumuzda, zaten yasaların pek bir hükmü yok. Kadın „cezasını" yasalardan olmasa dahi evdeki erkek bireylerden alıyor maalesef. Son zamanlarda hepimizin tanık olduğu , Avrupa basınında da çok çıktı, intiharlar , özellikle Töre cinayetleri bunların aslında bir uzantısı. Kadının özel olarak mağdur olacağını düşünüyorum bu yasadan.

Soru: ***Yasa tasarısı mecliste onaylansın veya onaylanmasın biz de biliyoruz ki Türkiye'deki kadınlar, özellikle kırsal kesimlerde „zina", „namus" gibi kavramlara dayanan çeşitli zorluklarla karşılaşıyorlar. „Töre" cinayetleri, toplumdan dışlanma, intihara teşvik vb. Türkiye'de sizce yasaların ulaşamadığı , hakim olamadığı veya düzenleyemediği bir dünya mı var?***

DKH: Kesinlikle, kesinlikle var. İşleyen hukukla, pratikte uygulanan, yani artık kamusal hukuk diyeyim, yani mahkemeleri ilgilendirmeyen,yani insanların, sosyal hukuk da denebilir buna, kendi kendilerine mahkum etmeleri, kendi kendilerine, biraz geleneklerden kaynaklı yada feodalizmin hala hakim olduğu bölgelerde, cezasını insanlar kendileri verme hakkını görebiliyor, hiç mahkemeye gitmeden, hiçbir hukuksal çerçeve gözetmeden veriyorlar maalesef.

Soru: ***Peki, birçok kadın kurulusu bu yasayı çeşitli biçimlerde protesto etti. Demokratik Kadın Hareketi olarak sizin bu yasaya karşı tutumunuz tam olarak nedir?***

DKH: Biz aslında bu yasanın çok da fazla gündemde tutulmasının anlamlı olduğunu düşünmüyoruz. Tamam, elbette ki kadınlara karşı kabul edilen her yasaya, kadınların mağdur olacağı yasalara karşıyız. Ancak bu aslında biraz da bir aldatmaca, şöyle bir yanılsama var Türkiye'de her gün gündeme kamuoyunu meşgul edecek farklı bir konu dayatılıyor, bu konu da onlardan birisi. Örnek vermek gerekirse; o değiştirilmek istenen ceza hukuku kapsamında hala, 159. madde denen bir madde var. Düşünce ve ifade özgürlüğünü kısıtlayan bir madde ki; dün ben bir gazetede okumuştum; şu anda hükümette olan, AKP'nin bir milletvekili dahi ayni şeyi söylüyor. Diyor ki: „bu ceza hukukunda hala 159. gibi bir madde dururken, zina tartışması yapmak çok çok anlamsız". Kendi milletvekillerinden birileri dahi bunu söyleyebiliyor ki bunu artık görmemek imkansız. Gerçekten niyet demokratikleşme yada insan haklarından yana değişimler olmadığı için, bu da yapay bir gündem.Yani, Zina olmuş olmamış, insanların özel yaşamıdır. Ki en son kabul edildiği sekliyle medeni hukukta yer alıyor, boşanma sebebidir.Bence bu yeterlidir. Üstelik toplumun demokratikleşmesi söz konusu olmadığında yasalarda, kağıt üzerinde yapılan değişiklikler olumlu dahi olsa bir şey ifade etmez. Bu çok daha köklü bir değişim sorunu. Ülkedeki geleneksel feodal yapıdan çıkarı olanlar zaten bu değişikliğin karşısındalar.

Soru: ***Peki siz, gerçi değindiniz ama, TCK'daki diğer değişikliklerin veya reformların bu kadar canlı tartışılmaması ve her şeyin Zina yasası etrafında dönmesini neye bağlıyorsunuz? Dediğiniz gibi, düşünce ve ifade özgürlüğü bakımından çok önemli bir madde olan 159. maddenin tartışmalarda gölgede kalmasını neye bağlıyorsunuz?***

DKH: Biraz Türkiye'de yaşayan toplumu tanıyan insanlar aslında bunu tahmin edebilir. 159. madde insanlar içinde çok da bilinen bir madde değil, insanlar biraz devletten de hükümetten de evlerinde uzak yaşıyorlar.O yüzden 159. madde nedir, düşünce özgürlüğü nedir, birebir onu yaşamadan, sorunlarla karşılaşmadan çok fazla bilmiyorlar. Ama „Zina" dendiği taktirde, birçoğumuzun evli olmasak dahi partneri vardır, yada evlidir, aile yaşamında birebir karşılaştığı biraz da popüler bir sorun olduğu için onun ilgisini çekiyor. Hükümet de bunu biliyor. Gerçekten demokratikleşmeye yönelik maddelerin değişmesinin gündeme gelmesini önlemek için, herkesin az çok söyleyebileceği bir söz olduğu bir maddeyi gündemleştiriyor. Bence mesele ondan ibarettir. Kamuoyunu böyle yapay ikincil derecede önemli olan konularla meşgul edip, arka tarafta gerçekten „demokratikleşmeye" hizmet edecek maddelerin ve tartışmaların olduğu gibi kalmasını sağlamak, manipulasyon bence.

Soru: ***Avrupa'nın da bu konuda, diğer yasalardan çok „Zina" yasasını gündemleştirmesini neye bağlıyorsunuz?***

DKH: Onu da çok samimi bulmuyorum isin gerçeği(...)

Soru: ***TCK'na ilişkin yapılan son Reformların tümünü değerlendirdiğinizde, Türkiyenin demokratikleşmeye yönelik bir adım attığını düşünüyor musunuz?***

DKH: Kağıt üzerinde de olsa, demokratikleşmeye yarayan, ona hizmet eden bütün gelişmeleri insan olarak desteklememek mümkün değil.Ancak onun bir arka planı da var. Bugün AB'ne aday olan bir ülke Türkiye ama Avrupa toplumlarına baktığımızda birçoğunda demokratik devrimini geliştirmiş, yaşamış olan ülkeler olduğunu görüyoruz. Türkiye'de maalesef bu söz konusu değil.Bu olmadığı için de sağlıklı bir gelişme değil, yani sırf kağıt üzerinde. AB'ne girme süreci islemeye bağladıktan sonra böyle bir günlük oturumlarla, meclisten bir günde çıkarılan yasalar oldu. Hiç tartışılmadan kamuoyunda böyle her şey aceleye getirilmek istendi. IMF'nin dayattığı bütün reçetelere de böyle yaklaşılıyor. Toplum o kadar zor durumda olduğu halde, gerçekten ekonomik olarak insanlar dibe vurduğu , şirketler iflas yaşadığı halde hükümet istikrarlı bir şekilde ve zorla dayatarak IMF nin reçetelerini uyguladı. Hükümetin bir anda rüyaya yatarak aklına gelen birşey değil."Biz şu demokratik hakları verelim" gibi bir düşüncesi de yok zaten. Avrupa birliği istiyor diye bunlar hep yapay, „ e onlar istiyor biz yapalım, bari bahaneleri kalmasın" gibisinden kabul edilen yasalar. Ama uygulama daha öncesi gibi devam ediyor.

Soru: ***Son reformların demokratik kadın hareketini ve parlamento dışı sol muhalefeti nasıl etkileyeceğini düşünüyorsunuz? Mesela hareket alanları genişleyecek mi? Gözaltı süresinin kısaltılması, idam cezasının kaldırılması gibi mesela. Bunlar muhalefet açısından sanıyorum önemli adımlar. Gerçi pratikte uygulanmıyor diyorsunuz ama, yasal olarak varolması dahi sonuçta daha şiddet yanlısı güçleri frenleyebilir mi?***

DKH: İdam yasası evet kaldırıldı. İnsanlar artık yargı yoluyla, mahkum edildikten sonra idam edilmiyorlar ama, onun dışında sokak infazları var, yargısız infazlar var. Daha 3-4 ay önce mesela Tunceli'de İmam Boztaş adında bir insan, devlet güçleri tarafından, güvenlik güçleri tarafından vurularak, ki kişinin bir silahı da yok, evindeyken infaz ediliyor.Onun hiçbir açıklaması da yapılmıyor.Yani eskiden çatışmada öldü diyorlardı, bunu dahi söyleyemediler. Yani yasalarda kimi „demokratik" gelişmeleri bizim hareket alanımız da genişleyecek diye algılamak aslında biraz safça bir iyi niyet olur diye düşünüyorum. Özellikle gözaltı süresinin kısaltılması mesela, kısaltılıyor, gözaltı süresi veriyor diyor 24 saat işte, ama savcılığa başvurduğu taktirde bunu istediği kadar uzatabiliyor, soruşturma bitmedi daha deyip savcılıktan izin alıyor ve uzatıyor yani köklü bir değişiklik olmadıkça uygulamada çok fazla birşey değişmiyor...

Demokratik Kadın Hareketi

Avrupa'da Demokratik Kadın Hareketi üzerine bir kez daha

13 Ekim tarihinde Brüksel'de „AB'de Türkiye için Kadın İnisiyatifi" girişimiyle bir uluslararası kadın toplantısı gerçekleşti. 13 Eylül'de İstanbul'da KADER girişimiyle başlayan çalışma, Avrupa Birliği'ne katılım sürecinin Türkiye'de insan hakları ve demokratikleşme sürecine katkıları olduğunu veri alarak, kadının insan haklarına da katkı sunabilecek bir süreç olarak değerlendirilmesini öngörüyor.

Gerçekte „kadının insan hakları" deyince en „ileri demokratik" Avrupa ülkelerinde bile kadının gördüğü şiddet ve bunun giderek yoğunlaşmakta olması bilinen bir gerçek. Bununla beraber en azından hukuki boyutuyla ve kağıt üstünde görece daha ileri demokratik haklar kazanmış bulunan Avrupa kadını göz önünde bulundurulursa, AB sürecinin hiç olmazsa hukuki işleyiş ve kimi demokratik yasa değişiklikleri bağlamında hızlandırıcı bir faktör olacağını varsayan kimi Türkiyeli feminist, reformist ve pasifist çevreler, pragmatist bir zihniyetle böyle bir çalışmaya girmiş bulunuyorlar.

Bu çalışmanın olumlu olan bir tarafı, siyasal çizgisi bir yana, emperyalist-kapitalist ülkelerdeki kadınlar ile Türkiye-kuzey Kürdistanlı kadınların ortak bir çalışma ve tartışma platformu sağlayabilmiş olması.

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu bünyesinde Demokratik Kadın Hareketi'nin inşası için çalışmalara başladığımızda, özellikle Avrupa'da yaşayan Türkiye-Kuzey Kürdistanlı kadınların görece demokratik haklara sahip oldukları Avrupa şartlarında bir özgürlük yanılsaması içine girebildiklerine ve çok daha geri ve çarpık bir şekillenişle asosyalleştiklerine vurgu yapmıştık. Bu başlamda Demokratik Kadın Hareketi'ni inşa sürecini tamamlayıp geliştikçe enternasyonal bir platforma dönüştürebilmeyi hedeflemiştik. Zira görece birey olabilmiş Avrupalı kadının mücadele ve örgütlenme perspektiflerinden öşrenilecek çok şey olduğu gibi, Avrupa merkezci ve özgürlük yanılsamalarıyla dolu pasifist ve reformist saplantılardan kurtulabilmek için de Avrupalı kadının gerçekliğini inceleyebilmek önemli. Keza Avrupalı kadın için de cins ayrımcılığı ve baskısının kaynaklarına inebilmesi, gerçek özünü ve muhtevasını kavrayabilmesi; bununla beraber özgürlük kavrayışını derinleştirebilmesi için yarı-sömürge ülke kadınları önemli bir veri. Tüm dünyada ezilen kadınların ortak bir anti-emperyalist demokratik hareket içerisinde birleşebilmeleri dünyada ezilenlerin toplumsal hareketlerine çok şey kazandıracaktır.

Tüm bu uzun erimli perspektiflerimize karşın, politikalarımızı maddi bir güce dönüştürebilecek Demokratik Kadın Hareketi'ne, yani örgütlü yapımıza halen kavuşabilmiş değiliz. Bugüne kadar çalışmalarımızı derneklerde paneller, seminerler, tartışma toplantıları ve eğitim çalışmalarından pratiğe sıçratamadığımız gibi örgütlenme bazında kimi nicel başarılarımız (bazı birim derneklerde kurulan kadın komiteleri) henüz belirli bir nitel gelişme aşamasına ulaşmış değil. Bunun nedenleri mutlaka değerlendirilmeli ve tartışılmalı. En önemlisi de henüz bir çok birim dernekte kadın komitelerinin kurulmamış olduğu önemle ele alınmalı.

ADHK aktivistlerinin, federasyon ve dernek yönetimlerinde yer alan faaliyetçilerimizin önemli bir bölümünün erkek oluşu ve kadınların bırakalım yönetici sorumluluklar almayı, üye olmakta dahi tereddütlü davranması gerçeği mutlaka aşılmalıdır. Toplantılara ve eğitim çalışmalarına dinleyici olarak katılmaktan çekinmeyen kadın arkadaşların gerek sorumluluk almakta gerekse pratik faaliyetlere ve örgütlenme çalışmalarına dahil olmakta tutucu davranıyor oldukları bir gerçek.

Bu, demokratik kitle örgütlerinde ve çeperinde bulunan kadınların dahi topluma ve yaşama müdahalede son derece pasif kalmayı tercih ettikleri anlamına geliyor ki bu durumun mutlaka tersine gerekir.

Buna karşılık Türkiye-Kuzey Kürdistan'da eş zamanlı başlayan Demokratik Kadın Hareketi inşa çalışmalarının belirli bir nicel ve nitel doygunluğa ulaşmış olduğunu, ve Demokratik Kadın Hareketi Girişiminin önümüzdeki şubatta gerçekleştireceği genel kurulla Demokratik Kadın Hareketi'ni ilan edeceğini izlemek son derece coğku verici.

Bizler Avrupa'daki Demokratik Kadın Hareketi aktivistleri; tüm ADHK birim dernek ve komitelerindeki kadınlar bu sürece kendi cephemizden gerekli her türlü desteği vermeli ve bununla beraber „Kurultayla Örgüte, Örgütle Özgürlüğe" şiarıyla genel kurula ilerleyen Demokratik Kadın Hareketi girişimini takip etmeliyiz. Bu noktada çalışmalarımızı hızlandırmak ve Avrupa delegeleriyle Genel Kurula katılmak görevimizdir.

Almanya'da Türban Yasağı

Almanya'da ilk türban yasağı Nisan ayında Stuttgart'ta gündeme geldi. Almanya'nın Baden-Württenberg Eyaleti Parlamentosu, Müslüman öğretmenlerin kamuya ait okullarda türbanla ders vermesini yasakladı. Türbanın yasaklanmasına ilişkin yasa değişikliğine, koalisyon ortakları Hıristiyan Demokrat Birlik ve Hür Demokrat Parti ile muhalefetteki Sosyal Demokrat Parti onay verdi. Eyalet Kültür Bakanı Annette Schavan, başörtüsünün kamu okullarında yeri olmadığını vurguladı

Yasaklama, Hessen eyaletiyle devam ediyor. Almanya'nın Hessen eyaletinde Devlet dairelerinde türban yasağı getirildi. Hessen parlamentosunun aldığı kararla devlet dairelerinde memurlar türban takamayacaklar. Bu yasa öğretmenler için de geçerlidir.

Daha önce Türkiye'den açılan türban davalarında Türkiye-K. Kürdistan'yi haklı bulan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, kamusal alanda türban takılamayacağına „laikliğin gereği" olarak Haziran ayında onay da vermişti. Daha önce Fransa, Belçika ve İsviçre'de de gündeme gelen yasak; temmuz 2004'te Fransa'da okullarda daha genel olarak uygulanmaya başlanmış, kipa, haç ya da türbanla gelenlerin derslere girmelerine izin verilmeyeceği açıklanmış ve bu özellikle Müslüman kadınların tepkisiyle karşılanmıştı.

Fransa Demokratik Haklar Federasyonu 2. Toplantı Kararlarından

Fransa'da Genel Durum Ve Görevlerimiz:

Fransa Demokratik Haklar Federasyonu; genel anlamda dünyayı meşgul eden çok ciddi gelişmelerin olduğuna işaret ederek, bu gelişmeler içinde, Fransa'nın genel tutumu; iç ve dış politik davranışı, izlediği siyasetin içerde ve de dış ekonomik, sosyal, politik ve diplomatik olgularda ülke gerçekliğine nasıl yansıdığı ve ne yönde etkilediği üzerinde durdu. Bunun dışında özel olarak Türkiye-Kuzey Kürdistanlılar olmak üzere, genel anlamda ise yabancıları bekleyen sorunlar ve gelecek açısından tehlikeli boyutlara doğru bir gidişatın olduğuna işaret etmiş ve bu tehlikeli gidişatın örgütleyicileri arasında Fransız emperyalist burjuvazisinin de yeterli oranda katkısı olduğuna işaret etmiştir.

Avrupa kıtasında, son yıllarda öne çıkan iki konu var! Biri, Avrupa Birliği, ikinci olarak, çok hızlı bir şekilde gelişen „sosyal devlet"in ekonomik probleminden kaynaklanan sosyal haklara yönelik kısıtlamalardır. Her iki olgu da birbirini tamamlayan aynı zamanda da etkileyen gelişmelerdir.

Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne üye olma girişimlerinin halen gündemde olduğu bu süreçte, „Avrupa Birliği" olgusu dünden daha çok tartışır hale geldi. Bizce „Avrupa Birliği" olgusu enine boyuna tartışılması ve de incelenmesi gereken bir meseledir.

Avrupa emperyalist güçlerini böylesi bir birliğe sürükleyen nedenleri incelerken, kitlelerin değerlendirmelerine kulak verilmelidir. Sokakta, işyerinde, evde vb yaşamın her alanından insanlara; „nedir Avrupa Birliği?" sorusu sorulduğunda insanların % 90'ı aynı cevabı verir. Amerikan ekonomik gücünü yakalamak için Avrupa ekonomik gücünün birleştirilmesi ihtiyacının sonucudur der. Görülüyor ki, emperyalistler arası çelişki kendisini berrak bir şekilde insan bilincine kazımış durumdadır.

Çelişki sadece ekonomik sorunla sınırlı kalmayarak, askeri, diplomatik, sosyal yönler üzerinde de devam ederek üstünlük elde etme rekabeti gerici emperyalist güçler arasında etkili oluyor Zaten Doğu Avrupa ülkelerinin, apar topar NATO'ya dahil edilmeleri bundan olsa gerek. Bu ülkelerin çoğu NATO içinde ABD'nin piyon rolü oynama durumunda olmakla beraber, aynı zamanda AB üyesi ülkelerdir. AB üye sayısını 15'ten 25'e çıkaran bu yeni dahil olan eski doğu bloğu ülkeleridir.

Her geçen gün büyüyen bu çelişki, maalesef Avrupa emperyalistlerini rahatlatmamış, ekonomik sorunlar daha da büyürken, bugün emekçilerin elde ettiği sosyal haklar bir bir elden alınmaktadır. Özellikle akar-yakıt alanındaki zam furyası günlük hal almış durumdadır. Yani Türkiye'yi hatırlatır duruma geldiklerini söylemek abartı olmaz.

Bütün bu gelişmeler olurken, Fransız emperyalist burjuvazisi, hem dış ve hem de iç politikada farklı bir yol izlemektedir. Dış politikada, ABD-İngiliz emperyalizminin Irak'ı işgal etmelerine karşı; savaş karşıtı gözükerek(!) bir blok oluşturmaya çalışmakta. Fransa, Almanya ve Rusya'dan oluşan bu bloğa yakın dönemde, İspanya da -askerlerini yeni hükümetin kurulmasıyla Irak'tan geri çekerek- dahil oldu. Ama bu durum yani işgale „karşı" olma niyeti bile beklenen sonucu kendilerine yaratamadı. „Sosyal devlet" sıkıntıları gün be gün büyüyerek devam ediyor.

Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne dahil olma girişimine yine ilk ve de ciddi itiraz Fransa'dan geldi. Bu itirazın altında çıkar hesapları olduğu açıktı. R. Tayip Erdoğan'ın, Alman başbakanı G. Schröder'in tavsiyesi üzerine Fransa'ya ekonomik kaynak sunmasıyla itirazlar ortadan kaldırıldı. 36 Airbus (yolcu uçağı) siparişi, helikopter alımı için ihale teklifi ile itirazlar yerini naz-nuz'lara bıraktı.

Karşılıklı koparılan tavizler, bir yandan Türkiye'nin beklentisi olan müzakere tarihi'nin en azından belirlenmesi iken, bunu da şu anda garantilemiş durumdadır. Üyeliğe kabul edilme süresi pek o kadar önemsenmiyor. zira „yeşil ışık yanarsa gerisi gelir" diye üyelik süresinin 2015 olması pek de kötümsenecek bir süre değil Türkiye için. „Yeter ki Avrupalılar bizi içine alsın" anlayışının geçerli olmasının ilk adımı olan müzakere tarihinin verilmesiyle, Avrupa Birliğine dahil olma şansı yakalanmış olacak.

Bu ilk adımın elde edilmesi için Türkiye, bonkörlükte sınır tanımıyor elinde ne varsa bol kepçeden sunuyor kurtlar sofrasına. Parsada her zaman büyük payın sahibi olan Almanya ve Fransa için, küçük kardeşlerinin aldıkları umurlarında bile değil. 36 uçak ihalesi ile birlikte „Türkiye geriye dönüşü mümkün olmayan yola girmiştir" diyerek „biz de sizi istiyoruz ama yine de halka danışmamız lazım" bundan dolayı „referanduma gideceğiz".

Genişlemeden sorumlu Verheugen bir anda Türkiye'nin sadık dostu oluverdi(!) yetkilerini kullanarak atmış olduğu bu adımlara ciddi itirazlar gelmezken, Fransa'nın sahte karşı çıkma tutumu, Türkiye pazarı üzerindeki çıkarlarını biraz daha güçlendirerek, Türkiye'nin üye olmasına gerekli sayılan süreyi de kullanarak, iç kamuoyunu yanıltma siyaseti güdüyor. 14/10/2004 tarihinde mecliste yapacağı konu ile ilgili oylamasız tartışma ve sonrasında yapmayı gündemleştirdiği „referandum" ile net kararını ortaya çıkaracaşını söylese de, bütün bunlar genelde emperyalist sermayenin çıkar hesaplarına dayalı olarak geliştirdiği hesaplardan ibarettir. Bu çıkar hesaplarına „halkın iradesini alma" adı altında, halkı kendi kirli ve sahte hesaplarına ortak ederek, yaşanacak olumsuzluklardan, tek başına sorumlu olmadığı mesajını vermektedir.

Bu anlayışın hüküm sürdüğü bir ülkede, „birlik" (AB) ya da sistemin sosyal adaleti hep tartışılır olacaktır. Bir de buna Türkiye gerçekliği eklenince, kurtlar sofrasında yaşanacak vahametleri şimdiden kestirmek için pek fazla kahin olmak gerekmeyeceği kanısındayız. Türkiye gerçekliği herkesin bilgisi dahilindedir. „AB'ye girersek düzeliriz" hayaliyle, ABD ve AB emperyalistlerinin dayatmalarıyla ayakta durma gayreti gösterirken, günlük yasa çıkarma, formalite adımlar atma kurnazlıklarıyla emekçi kitleleri Avrupa Birliği üyesi olma hayaliyle avutmaktadır. Buna en güzel cevabı yine Türkiyeli emekçiler vermektedirler.

İstanbul'u çaresizleştiren yağmur sularının manzarası karşısında çaresiz kalan insanların tepkisi anlamlıdır. „Utanmadan bu haliyle bir de Avrupa Birliğine girecekler" diye feryat eden sokaktaki vatandaş; ülkenin alt yapı sorunu dışında, devletin işlemiş olduğu ve halen de işlemeye devam ettiği suçları ayan beyan ortada demektedir. Bunu bilen AB emperyalistleri ve özel olarak da Fransa'nın bir ihale ile olanları görmezlikten gelmeleri demokrasi kriterlerini de kendi çürümüşlüklerini de ortaya koymaktadır. AB'nin gerçekliği budur.

Gerici egemen sistem, açık bir şekilde yönetme sıkıntısı yaşıyor ve bu sıkıntının esas kaynağı emperyalizmdir. Adaletsizlik, gayri safi milli hasıladaki eşitsiz dağılım, krizleri ve sosyal sıkıntıları daima gündemde tutmaktadır.

Emperyalizm, insanlığın sınırsız bir dünyada yaşama özlemini, faydacı ve de sömürü sisteminin aracı olarak kullanıyor. Dünya zenginlik kaynaklarının, eşit bölüşümle, insan yaşamına sunulduğu adaletli bir dağıtım yerine kapitalizmin sömürücü düzen siyasetiyle ele alınması, bunu da birbirilerine çelme atma kurnazlıklarıyla yapma, hileli bir birlik oluşturma girişiminin insanlığa kazandıracağı hiç bir şey yoktur.

Avrupa sokaklarını dolduran „dilenci" sayısının artış sebebini kimden sormalı? Avrupa Birliğine pürüzsüz dahil edilen ülkelerden akın akın gelen kimisi „dilenci", kimisi birer canlı pazar olarak günlük yaşama yansırken, sistemin ahlaki çöküntü içinde varlık sürdürdüğünü söylemekte fayda var. Yaşanan bu gelişmeleri detaylı incelemek durumundayız. Yeni dönemde Avrupa'da hak gaspları daha da yoğun yaşanacaktır. Ekonomik gelişmelerde yaşanan dengesizlik kontrol edilemiyor. Çıkar çevrelerinin çoğalmasının olanakları geliştiriliyor, bunun adı ise ülke ekonomisinin düzeltilmesi için „teşvik" oluyor.

Irak ulusal direnişi, diğer yandan petrol ihraç eden kimi ülkelerdeki gelişmeler, ABD ve AB'li emperyalistlerin iç yüzünü ortaya koyuyor. Çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğu açık bir şekilde netleştirmektedir. Yerli paradan euroya geçiş süreci emekçileri perişan ederken, işsizlik oranı tüm Avrupa'da devamlı bir artış içindedir.

Anti-faşist, anti-emperyalist güçlerin; özellikle de Demokratik Haklar Federasyonu gibi Demokratik Kitle Örgütlerinin bu gelişmelerden dolayı, burjuva egemen sistemin gerçek yüzünü ortaya koyma ve ona karşı aktif bir örgütlenme geliştirmesi ve de mücadelesini yürütme sorunluluğu ortada. Bukalemun gibi renkten renge girmeye çalışarak, kitleler tarafından artık kanıksanır duruma gelmiş olan sistemin, daha ileriki tarihsel süreçlerde daha büyük yıkımlara girmesi durumunda aktif karşı koyma, ya da alternatifi sunmada hayli gecikmiş olunacaktır.

Fransa'daki toplumsal duyarlılık önceki yıllara göre önemli oranda gerilemiş durumdadır. Bunun sebeplerini araştırdığımızda, burjuvazinin toplumsal dinamikleri bir çok yönüyle etkisi altına aldığı görünmektedir. Sivil toplum örgütleri, sendikalar, öğrenci hareketleri vb. Yaşanan olumsuzluklara karşı gerekli tepkiyi göstermemeleri için, uzun süreden beridir, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, diğer emperyalistler özelde de Fransız emperyalist burjuvazisi, yaşanan bu olumsuz gelişmelerin sebeplerini başka yerlerde arama, suçluyu başkası olarak göstermesi siyaseti izlemekte. Emperyalizm kitlelere „ulusal devlet"i sevdirme, milli duyguları okşama, işsizliği, sosyal kesintileri, günlük zam furyasını, geçim sorununda günden güne büyüyen ve sıkıntı yaratan önemli sorunları görmemezlik ve duymamazlık yapacak olan bir toplum gerçekliği dayatıyor. Ki bu yönde epeyce yol aldığını da söylemek gerekir.

Genel anlamda ayrımsız tüm burjuva sistemlerin başvurduğu siyaset budur. Bununla kitleleri manipüle ederek, tepki güçlerini kırmayı hedeflemektedirler. Bundandır ki Fransa'da çok canlı yaşanan köylü eylemleri, şoför barikat eylemleri, öğrenci boykotları, işçi grevleri vb. mücadeleler bugün yaşanan onca olumsuzluklar karşısında aynı duyarlılıkta ortaya çıkmamakta. Irak işgalinden bu yana bu edilgenlik maalesef kendisini daha canlı hissettirmektedir. Fransa, Irak işgalinin birinci yıl dönümünde protesto gösterilerinin olmadığı ülkelerden biri durumundaydı. Konfederasyonumuzun işgali protesto için düzenlediği yürüyüş ve mitinglere hiçbir Fransız emekçi kurumunu katamadık. Bu somut veri anlattıklarımızı doğrular niteliktedir.

Irak'ın ABD -İngiliz emperyalizmi tarafından işgal edilmesi hiçbir şekilde Fransa'nın işine gelmemiştir çünkü işgal ile birlikte Fransa Irak özgülünde çıkar gücünü önemli oranda yitirmiştir. Buradaki varlığı ABD'nin insafına kalmıştır. Keza Fransa'nın sömürgesi durumunda olan bir çok Afrika ülkesinde olduğu gibi, son olarak Fildişi sahillerinde „Côte d'Ivoire" ABD'nin bu alanı etkisi altına almak için, ülke içinde Fransa'nın varolan gücüne karşı kışkırtmalarda bulunarak desteklemiştir. Bu durum Fransa ile ABD arasında kısa bir süre içinde olsa sözlü çekişmelere neden olmuştu.

Emperyalist sermaye dış kaynaklar, yani sömürge ve yarı sömürge ülkeler üzerinde kurduğu hegemonya sayesinde ayakta duruyor. Mevcut durumda iç pazarların pek fazla dayanma gücü kalmamıştır. Körfez savaşı döneminde, iki gün içinde bütün alış veriş merkezlerinde bir çok tüketim ürünü ihtiyaca cevap veremez duruma gelmişti. Halk büyük bir telaşa kapılmıştı. Her ne kadar resmi açıklamalarda „bizim kendimizi besleyecek elli yıllık stokumuz var" demiş olsalar bile, bu açıklama dahi bir telaşın dışa vurumuydu.

Sonuç olarak mevcut gidişat emperyalist sistemi ürkütüyor. Dünya çapında süren direnişler, devrim mücadelesi, yanı sıra emperyalistler arası rekabet çıkmazı daha körüklüyor. O bakımdan Avrupa Birliği de (AB) çözüm değil, kendi içinde bir yıkımı barındırmaktır. Emperyalist güçler arasındaki rekabetin ve de çelişkinin ana merkezi durumuna gelecektir. Fransa bu çelişkilerin başını çekenlerden biri durumunda kalacaktır.

Avrupa Sosyal Forumu 2004

Avrupa Sosyal Forumu bu yıl 15-17 Ekim tarihleri arasında İngiltere'de gerçekleşti. Yaklaşık olarak yetmiş ülkeden yirmibin insanın katıldığı Avrupa Sosyal Forumu Londra'da Alexandra Palace ve Bloomsbury'de iki bin beşyüzden fazla konuşmacıyı beşyüzden fazla gösteri ve toplantıda dinlediler ve „Başka bir dünya mümkün" eksenli tartışmalar ve seminerler yürüttüler.

Forumun temel gündemleri, „savaş ve barış", demokrasi ve temel haklar", sosyal adalet ve özelleştirme ve yeniden yapılandırmaya karşı dayanışma", „işçi ve kadın hakları, sosyal haklar", globalleşme ve ırkçılık, ayrımcılık ve aşırı sağa karşı eşitlik için küresel adalet", çevre krizi, neo-liberalizm karşıtlığı"ydı.

Forum yetmişbin kişinin katıldığı büyük bir uluslararası gösteri ve trafalgar meydanında „savaşa, ırkçılığa, özelleştirmeye son; barış ve sosyal adaletin olduğu bir Avrupa" sloganlarıyla" gerçekleşen mitingle bitti.

Londra'daki Avrupa Sosyal Forumu'na Dünya Halkları Direniş Hareketi de materyalleri ve pankartlarıyla katıldı. DHDH, Güney Asya Dayanışma Platformu ve Anti emperyalist Aksiyon'dan oluşan kardeş örgütlenmelerle ortak stand açtı. Irak ile ilgili tartışmalarda Iraklı bir işbirlikçinin konuşmacı olarak çağrılı olmasına müdahale eden DHDH güçleri, önce Forum yönetimiyle gergin tartışmalar yaşadıysalar da haklı protesto gerekçelerini ısrarla ortaya koyarak ve Amerikan işbirlikçilerinin teşhirini yaparak foruma katılanların onayını ve sempatisini kazandılar.

Gelecek yıl Dünya Sosyal Forumu 2005 Ocak ayında Brezilya Porto Alegre'de; Avrupa Sosyal Forumu ise 2006 Mart ayında Yunanistan, Atina'da gerçekleştirilecek.

„Avrupa artık güllük gülistanlık değil... bizlerin her yerde söz hakkı olmalıdır“

Fransa CGT'de İşçi Temsilcisi olan Mustafa Kaya ile yaptığımız röportajı olduğu gibi aktarıyoruz:

Demokratik Gündem (D.G.): Önce bize kendinizi kısaca tanıtır mısınız?

Mustafa Kaya (M.K.): Ben Mustafa Kaya.1974 yılında Fransa'ya küçük yaşta geldim. Evli ve dört çocuk babasıyım.

DG: 1974 yılında bu yana Fransa'da yaşıyorsunuz. Fransa'ya hangi temelde geldiniz? İşçi, öğrenci..?

MK: Fransa'ya öğrenci olarak geldim, bir yıl okula gittim ondan sonra öğrenciliğin zor olduğunu... ve hayatımı kazanmam gerekiyordu çalışmaya başladım. Hala işçi olarak çalışmaktayım.

DG: Fransa'da Fransa Demokratik Haklar Federasyonu, önceli, Fransa Türkiyeli İşçiler Federasyonu'na bağlı Demokratik Kitle Derneklerinde yer aldınız, faaliyetini yürüttünüz. Bu çalışmalarınız hakkında kısaca bilgi verir misiniz?

MK: 1980'li yıllardan beri çeşitli dernek ve federasyonlarda faaliyetim oldu; sosyal, siyasi, sportif olmak üzere yöneticilikler yaptım. 2000'li yıllardan itibaren bu faaliyetlerime ara verdim ama bu her şeyi bıraktı anlamına gelmesin, ben her zaman elimden gediğince katkıda bulunuyorum zaten sosyal faaliyetlerden hiçbir zaman uzaklaşmadım ve uzaklaşamam da.

DG: Halen bir işçisiniz. Fransa'da önemli sanayi kuruluşlarından biri olan Peugeot fabrikasında çalışıyorsunuz, aynı zamanda sendikalı olarak işçi temsilciliğini yapıyorsunuz. Hangi sendikaya bağlısınız, buradaki sendikal mücadele ve çalışmalar hakkında neler söylemek istersiniz ?

MK: 1978 yılında Peugeot otomobil fabrikasında çalışmaya başladım 1982 yılında işçi temsilcisi, C.G.T. sendikası (C.G.T. - genel işçi konfederasyonu)adına, seçildim ve bu görevimi bugün hala sürdürmekteyim. 1988-91 yılları arasında merkez yönetim kurulunda faaliyet yürüttüm 1985-1991 yılları arasında göçmen işçiler komitesinde yönetim kurulu üyeliğini yürüttüm Haut-Rhin (68) bölgesi göçmen işçiler C.G.T. sorumlusu olarak faaliyet yürüttüm. Faaliyetlerimiz döneminde çok pratik faaliyetler yürüttüm. Bunlardan en canlısı 1989 yılında Peugeot genelindeki grevdi. İki ay grev yaptık. Çeşitli arkadaşlarla benim çıkışımı verdiler ama mücadelemizden başarıyla çıktık. İşten atılanlar tekrar alındı, aylıklara zam, ek prim v.s. aldık.

Ayrıca C.G.T. merkezinde enternasyonal komitede görevliyim buna paralel olarak dünya sendikalarının mücadelesini tanımaya çalışıyoruz. Hem de onlara destek oluyoruz. Bu arada DİSK'in güçlenmesini istiyoruz ve destekliyoruz, bu vesileyle DİSK ve DİSK'e bağlı sendikalarla sürekli ilişki içerisindeyiz. DİSK 80'li yıllarda bildiğiniz gibi kapatılan bir sendika. Tekrar faaliyete başladığı günden bu güne hala eski gücüne kavuşamamıştır. Amacımız Türkiye işçi sınıfının mücadelesiyle beraber güçlü bir sendikacılık yaratmaktır.

DG: İşçisiniz, sendikalısınız, işçi temsilcisisiniz ama aynı zamanda, yayınlanan bir şiir kitabınız var. Size şair işçi diyebilir miyiz?

MK: Evet, şu anda yayınlanmış bir şiir kitabım var. İsmi „Bir gün bu hasret biter“. İsterseniz önce bu kitabı yazma düşüncemi sizlere aktarayım. Ben 80'li yıllardan beri şiir yazıp kenarda biriktiriyordum, bir gün baktım ki 200'den fazla şiirim olmuş. Kendi kendime dedim ki bu şiirleri kitap haline getireyim ve öyle oldu. Amacım kenarda birikmiş şiirlerim çöp torbasına gitmesin, kitap haline gelince bir çok insanın hoşuna gider diye düşündüm. Benim şu iddiam yok; ben kendime şair diyemem ama okurlarım bana şair diyorsa taktiri onlara bırakıyorum, benim diğer sevincim ise kitabın gelirinin Türkiye cezaevinde tutuklu siyasi mahkumlara gitmesidir. İşçilik konusuna gelirse, ben hala işçiyim hala işçi temsilcisiyim bundan da son derece gurur duyuyorum, gücümün elverdiği kadar devam etmeyi düşünüyorum.

DG: Türkiye ve Avrupa'daki sendikal örgütlenmeler ve mücadeleler arasında ne gibi farklılıkları görüyorsunuz ?

MK: Önce Türkiye'den başlayalım. Türkiye'de sendikacılık zor şartlar altında yürütülüyor. 1980 askeri darbesinden sonra 1982 askeri anayasayla ülke yönetiliyor bu da çok acı bu şartlarda sendikacılar hala baskı altında. Özellikle DİSK ve ona bağlı sendikalar hala gözetim altında. DİSK veya başka sendikalara üye olmak isteyen işçiler noter yazısıyla üye olmakta. Bu da her işçiyi gözetim altında tutma politikasıdır yani sendikalar hür ve bağımsız değildir.

Diğer bir durum ise işçiler önce işverenden baskı görüyor sonra bakanlık ve mevcut yasalardan baskı görüyor. Bilindiği gibi Türkiye'de sendika ağalığı vardır. 82 anayasası bunu daha da sabitleştirmiştir. Her ne kadar Avrupa Birliği'ne şirin görünen yasalar çıkarılsa da

Türkiye'de 82 anayasası işçileri işverenlere, bakanlık ve mevcut yasalara ve sendika ağalarına mahkum etmiştir. Bu anayasa tümden değişmeden demokrasiden özgür sendikacılıktan asla söz edilemez.

„Bu nasıl sınıf sendikacılığı?“

Yakın dönemde İstanbul'da büyük bir sendikanın genel kuruluna Fransa'dan davetli olarak katıldım. Üç gün boyunca dinledim ve izledim. Hemfikir olduğumuz bir çok görüş var bunu belirtmem lazım önce bunları anlatmaya çalışacağım. Bugün Türkiye'de sınıf sendikacılığı yapmak çok zor olduğu hepimiz tarafından bilinmektedir özellikle 12 eylül 80'de yazılan anayasa hala çeşitli yasaklarla dolu anti demokratik yarı askeri bir anayasayla sınıf sendikacılığı yapılamaz. Şüphesiz bu arkadaşlarımız bu anayasayı değiştirmek için çeşitli mücadeleler verdiler, birçokları haklarında D.G.M.'de çeşitli davalar açıldığını biliyoruz ayrıca çeşitli bölgelerde jandarma asker baskısıyla göz altına alınmalar... bölge ve fabrika temsilcilerine „DİSK'e bağlı sendikalardan istifa edin, sarı sendikalara geçin“ diye özel baskılar... Sınıf sendikacılığı uğruna ölümü dahil göze alan ve görevi başında öldürülen DİSK genel başkanı Kemal TÜRKLER ve bu yolda can vermiş, ezilmiş, sakat kalmış, cezaevinde yatmış, işten atılmış binlerce insanlar vardır.

„Türkiye'de Sendika Ağalığı var“

Ancak Türkiye'de bugün sınıf sendikacılığı neden gerilerde? Önce de anlattığım gibi askeri cuntanın yapmış olduğu anayasa esas nedendir. Türkiye işçi sınıfının önünde en büyük engel budur ve bunun mutlaka tümden değişmesi gerekir. Bunları anlıyorum, bunlar düzenin getirdiği baskılardır. Ama anlayamadığım ve kabul etmediğim diğer bir konu da sendika ağalığıdır. Türkiye'de sendika ağalığı var, bunu yıllarca önce biliyordum ve son bir kez daha görmüş oldum. Örnek: sendika merkez yönetim kurulu genel başkanı dahi emeklidir hatta şube başkanları da. Bunlar hem emekli aylığı alırlar, birer aylık da sendikadan alırlar. Sormak lazım bu sendikalara aidat ödeyen benim işçi arkadaşlarım acaba ne şartlarda çalışıyorlar. Aylıklarını bir gününü sendikalara aidat olarak öderler. İşçilerin ev kirası geçim sıkıntısı, hayat şartları ne kadar zor olduğuna bakarsak bunları daha iyi anlarız. Diğer bir konu: sendika yöneticisi olan liderler hiç bir zaman gönüllü olarak ayrılmak istemezler. Sendikanın çeşitli yerlerine yönetici olarak gelmesi gereken arkadaşların önünü tıkarlar ve hiçbir şekilde genç kuşak sendikacılar üst kademeye gelemezler. Bunların sendikaya verdiği zarar hem maddi hem de genç arkadaşların yönetici durumuna gelmeleri engellenerek hep kan kaybına neden olmaktadır. Diğer bir konu da har vurup harman savurmalarıdır. Örnek genel kurulu normal bir salonda yapsalar daha az masraf olur ama bu dostlarımız genel kurullarını hep 5 yıldızlı otellerin salonlarında yaparlar. Aradaki farkı görünce düşünmemek elde değil. Şimdi size soruyorum bu sendika ağalığı değil de nedir?

„12 Eylül Anayasası tümüyle değişmeli“

Bunlar sadece bazıları örnek eski sendika yöneticisinin oğlu bir sendikada danışman olarak çalışmaktadır maaşı bir milletvekili aylışı kadardır, evet maalesef ülkemizde sendikacılık bu durumda tabi bu değişmeli, bu şekliyle bir yere

varmak mümkün değildir. Birçok insan bunun mücadelesini veriyor, 12 eylül 80 anayasası tümüyle değişmelidir, sendikalarda ağalık devrine son verilmeli, genç kuşak sendikanın beyni olmalı, yönetimi demokratikleştirilmeli, özgür ve bağımsız bir sendikacılığı mutlaka kazanmalıyız. Sendika yöneticileri tabana inmeli, fabrikadaki işçi temsilcileri sendika üyeleri sendikada söz sahibi olmalı.

Tabii acilen işçilerin hayat şartları düzeltilmeli, sağlık sorunları çözülmeli ve tabii bütün bunlar mücadele etmekten geçer yani işçi sınıfını yoğun bir mücadele bekliyor.

„Fransa'da sendikal mücadele kurumsallaşmış“

Avrupa'daki durum ise çok daha farklı. Ben Fransa'daki sendikacılığı biraz anlatırsam: Fransa'daki sendikal durum bir çok Avrupa ülkesinden daha iyidir. Bir işçinin sendikaya üye olması sadece işçi ile işçi temsilcisinin arasında kalır. Bir de sendika merkezi bilir oysa bazı ülkelerde daha farklıdır. Fransa'daki sendikal mücadele 1884'ten itibaren kurumsallaşmıştır. Hızla gelişmiş bugüne kadar kesintiye uğramamıştır. Demirbaş eşyaları, sendikanın maddi gücü, mülkleri hızla çoğalmış, 1943'te CGT militanları ülkeyi işgal eden Hitler faşizmine karşı silahlı mücadele etmiştir. Savaşın bitiminde ödül olarak bir çok mülkiyet sendikaya bağışlanmıştır. Oysa 1980'de DİSK kapatılmış tüm mal varlığına el konulmuş ve yağma edilmiş, uzun bir aradan sonra tekrar faaliyetine izin verilen DİSK faaliyetlerine sıfırdan başlamıştır.

Bir de Fransa'da sendika ağalığı yoktur. 22 senelik faaliyetlerimde bunlara rastlamadım ayrıca Fransa'da sendikalar çok güçlü bir yapıya sahip, sendikalar birleşince hükümeti dahi düşürecek güçe sahiptir.

Ayrıca işçilerden yana çok sağlam kazanılmış yasalar var. Bugün hiçbir hükümet bunlara dokunmaya dahi cesaret edemez.

DG: Size göre bugünkü sendikal mücadele yeterli mi ? Ya da sendikalar işçilerin sorunlarına cevap olabiliyor mu? Bu konuda sendikacı durumunda olan işçilere ne gibi önerileriniz olabilir?

MK: Günümüzde sendikal mücadele tabii ki yeterli değil. Bundan dolayı işçilerin sorunlarına yeterli çözüm bulduğu söylenemez. Bugün Avrupa'nın en büyük sorunu işsizliktir. Maalesef işsizlik her gün biraz daha artıyor. Bilindiği gibi Avrupa ülkelerinin bir çoğunda şu anda 35 saat iş gücüne geçilmiş durumda. Bu 35 saat iş gücünü iş verenler 39'a çekmek istiyorlar. Hem de 39 saat çalıştırıp, 35 saatin parasını ödemek istiyorlar. Aksi taktirde fabrikayı iş gücü ucuz bir ülkeye çekerim diyorlar. İşte dünyada sendikal mücadele yürüten sendikacılara ve örgütlü işçilere önerilerim, iş verenler nasıl birlik olup işçileri daha sömürüp karını artırmayı düşünüyorlarsa, sendikacılar da dünyada örgütlenmeyi nasıl iyi yapmanın planını hazırlayıp yapmalıdır. Almanya'daki işveren fabrikayı Romanya'ya götürdüşünde, Romen işçilerinin güçlü bir mücadeleye girmesi gerekir. Alman sendikacılarıyla, Romen sendikacılar el ele verip Alman ve Romen işçilerinin gücünü

birleştirmesi lazım. Unutmayalım ki işverenlerin sömürüsünde sınır, gümrük, din, ırk, mezhep, beyaz, siyah yok. Ne var? çok kar var. Peki işçilerin sendikal programı ne olmalı? Dünyada varolan tüm sendikacıları tanıyıp birlikte mücadele etme günü, bugün daha iyi bir yaşam için; demokratik özgür bir sendikacılık için mücadele etmekten geçer diyorum. Tüm işçiler sendikalara aktif üye olmalı, mücadele etmelidir.

DG: Son olarak; gazetemiz aracılığıyla, okuyucu kitleye aktarmak istediğiniz bir şey var mı?

MK: Gazetenizin sevgili okurlarına fazla bir şey söylemek istemiyorum. Çünkü genelde onlar aydın, demokrat ilerici insanlar. Ama genelde Avrupa'daki yaşayan insanlara şunu söylemek isterim. Avrupa artık güllük gülistanlık değil. Hayat şartları zorlaşıyor. Özellikle de euro hayatımıza gireli, 2000'den itibaren Türkiyeli kesim genelde sorumsuz, vurdum duymaz, herkes kendi küçük dünyasını kurmaya çalışıyor. Oysa dünyada kolektif yaşıyoruz. Mücadeleye girin, belediyelere girin, yöneticiliklere girin, sendika yönetimlerine, derneklere, sosyal alanların her yerinde varolmalıyız. Mücadele her zaman güçlü olmalıdır. Kısacası bizler artık Avrupa'da kalıcıyız. Dolayısıyla bizlerin her yerde söz hakkı olmalıdır. Her zaman en önde olun, gazeteniz aracılığıyla tüm emekçilere saygılarımı ve sevgilerimi sunarım. ■

Dünya Gündemine BAKIŞ

Necati Güneyli

Yaklaşan ABD seçimleri

Bu yazı yayımlandığında ABD emperyalizmi başkanını seçmiş olacak. Son kamuoyu anketlerine bakılırsa şimdiki Başkan George W. Bush önde gözüküyor ve o seçilmiş olacak. Bununla birlikte demokrat partinin adayı John Kerry ile arasında çok fazla bir oy farkı yok. Adaylar arasında oy farkının olmayışı gibi politik yaklaşımlarında da propaganda edildiği gibi çok farklılık yok.

Her iki aday da emperyalist sistemin güvendiği ve onay verdiği birer aday. Her şeyden önce bu noktada kafaların açık olması gerekiyor. Bunu direk belirtmemizin sebebi, Bush'un Afganistan ve Irak operasyonları nedeniyle öcü gibi gösterilip demokratların adayı Kerry'nin ise bir kurtuluş umudu olarak gösterilmesi nedeniyledir. ABD seçimlerine bir çok burjuva ideolog ve politikacı „Bush gitsin de kim gelirse gelsin“ şeklinde yaklaşmakta ve ABD'nin son yıllarda dozunu arttırdığı emperyalist operasyonları salt Bush'un politikalarına başlamaktalar. Hal böyle olunca doğal olarak Kerry bir kurtarıcı olarak gözükmekte.

Oysaki ABD'deki seçim atmosferi iyi incelendiğinde her iki aday da ABD emperyalizminin düşmanlarına karşı güçlü bir lider propagandası yapmakta ve etkili bir savaş ve mücadele vermekten söz etmekteler.

Seçimlere birkaç gün kala El Kaide lideri Usame bin ladin'in bir video kasetle ortaya çıkması adaylar arasındaki farksızlığın daha bir netleşmesine yol açtı. Kasetin ardından her iki aday da terörizmle etkili mücadele etmekten ve ABD'nin güçlü bir devlet olmasından ve teröre karşı mücadeledeki misyonlarından bahseder oldular.

Evet Bush yönetimi pervasız bir şekilde saldırdı ve özellikle Irak işgali için sunduğu gerekçelerin hepsinin açık bir şekilde yalan ve yönlendirme olduğu ispatlanınca oldukça yıpranmış oldu. Bu nedenle dünya genelinde halkların nefretini kazanmış durumda. Oysa orta sınıf Amerikalılar ise halen onun haklı bir savaş vermekte olduğundan bahsetmekte. Bunun nedeni ise Irak'ta Ortadoğu'da ve Kafkaslar'da özel olarak ABD emperyalizmine ve genel olarak emperyalizme karşı sürdürülen mücadelelere genellikle dinci gerici islami örgütlerin önderlik etmesi ve bu örgütlerin dönem dönem misilleme olarak halka yönelik kanlı eylemler düzenlemelerinden dolayı ABD ve AB orta sınıfları bu durumdan etkilenmekte ve emperyalizmin sözde „teröre karşı“ mücadelelerini destekler pozisyona düşmekteler.

Usame bin Ladin'in yeni video kaseti bu anlamda ciddi bir provokasyon olarak gündeme gelmiştir ve zamanlama olarak ABD emperyalizminin karşı devrimci propagandasına hizmet etmektedir. Çünkü Usame bin Ladin'in mücadele diye ortaya koyduğu çizgi gerek İspanya'da (metro istasyonuna) gerek Türkiye (İstanbul HSCB Bankası, İngiliz konsolosluğu ve iki sinagoga yönelik saldırı) örneklerinde olduğu gibi masum sivil halka yönelmekten başka bir şey değildir. Belki bu kanlı eylem İspanya'da bir hükümet değişikliğine ve İspanya'nın Irak'tan askerlerini çekmesine yol açmıştır ama sonuca bakarak bu gerici eylemi haklı bulmak doğru olmayacaktır.

Emperyalist sistem büyük bir ekonomik krizin ön günlerini yaşamakta. Bu krizi geciktirmek için kendilerince yeni yatırım alanları açmak zorundalar. Bugün dünya pazarı ise emperyalist sermayenin kendisini yeniden büyük karlar üretmesi için yeni yatırımlara doymuş durumdadır. Bu nedenle emperyalizm karşılaşacağı büyük krizi geciktirmek ve yeni yatırım alanları açmak için Afganistan ve Irak'ta olduğu gibi önce yıkmaktalar ve sonra buralara yatırım yaparak emperyalist sermayenin dolaşımını sağlamakla uğraşmaktalar. Bu nedenle ABD emperyalizminin başına hangi parti gelirse gelsin başkan kim olursa olsun bu gerçeklik zemininde barışçıl bir dış politika izlemesi mümkün değildir. Yeni işgal operasyonları devam edecektir.

Bunun dışında Bush'u suçlu bulup Kerry'i umut olarak gören kalemler, daha önce Saddam ve Irak politikasının neredeyse otuz yıl öncesinden planlandığını yazdılar çizdiler ve günlerce tv.lerde yorumladılar. madem ABD politikası otuz yıl önceden belirlenmiş ve Bush sadece bunu uygulamış o zaman Kerry'nin de bundan başka yapacak bir şeyi olmayacaktır.

Her iki lider arasında hiçbir fark yoktur demiyoruz. Sonuçta ABD'de demokrat parti ile cumhuriyetçi parti ABD egemen sınıfları arasındaki klik farklılıklarının bir yansımasıdır ve bu nedenle aralarında farklılıklar ve çelişkiler vardır. Ancak mesele ABD emperyalizminin emperyalist politikaları olduğunda her iki liderin de izleyeceği politika ister istemez ortak ve aynı olmak zorunda olacaktır.

Şu unutulmasın Yugoslavya özgülünde Balkanlar'da, Somali'de ve dünyanın bir çok yöresinde sürdürülen kanlı operasyonların başında da Bill Clinton vardı. Bugün bilinçli bir şekilde Clinton melekmiş gibi barışçı birisiymiş gibi gösterilmekte. Irak'ın defalarca bombalanmasında imzası olan Clinton'un özünde Bush'tan ne farkı vardır.

ABD emperyalizmi bir batağa doğru gitmektedir. Kerry seçilirse dünya halkları nezdinde yıpranmamış bir liderle yola devam edecek. Ancak Kerry'nin yıpranmamış olması onun melek olmasına yetmeyecektir. Bush'un seçilmesine destek olanların niteliği bellidir. Ancak Kerry'nin seçilmesini özellikle dünya halklarına umut olarak ya da kötünün iyisi olarak göstermeye çalışanlar unutmasın ki yarın emperyalizmin döktüğü her damla kanda kendilerinin de sorumluluğu olacaktır.

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu'ndan

Önümüzdeki ADHK Kongresinde gerçekleştirilecek tüzük değişikliği ön tartışmaları için yeni tüzük Taslağı aşağıdadır. Taslağın son hali için 15 Ocak 2005'e kadar tüm üyeler görüş ve önerilerini ADHK Konseyine ulaştırmalıdır. O tarihten sonra taslağa Konsey tarafından son şekli verilecek ve taslak, değişiklik açılımları ile birlikte tartışılmak üzere tüm federasyon, birim dernek ve komitelerine ulaştırılacaktır.

TASLAK

AVRUPA DEMOKRATİK HAKLAR KONFEDERASYONU İÇ TÜZÜĞÜ

Madde 1: Konfederasyon'un adı ve merkezi;

a) Konfederasyon'un adı: Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu.

b) Konfederasyon'un merkezi:.....

Madde 2: Amaçları;

a) Emekçilerin, ekonomik, demokratik, akademik vb. taleplerini savunur. Özel olarak Avrupa'da yaşayan Türkiye-Kuzey Kürdistanlı göçmenler, mülteciler ve yabancı işçilerin; genel olarak ise Avrupa'da yaşayan tüm işçi ve emekçilerin demokratik haklarının korunması ve ilerletilmesi için mücadele eder; demokratik mücadelelerini yürütür ve örgütler.

b) Avrupa'da yaşayan çeşitli milliyetlere mensup, ezilen haklar arasında kardeşlik ve dostluk bağlarını geliştirir. Demokratik halk kültürünün gelişmesi için çalışır. Bilim, kültür ve sanat alanında işçi sınıfı ve emekçilerden taraf çalışmaları destekler.

c) Türkiye-Kuzey Kürdistan halkının bağımsızlık ve Halk demokrasisi mücadelesini destekler ve savunur

d) Emperyalizme, faşizme, ırkçılığa, şovenizme ve her türden gericiliğe karşı mücadele eder.

e) Dünya halklarının ve ezilen uluslarının; devrimci hareketler, ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadeleleri ve savaşları dahil, tüm haklı ve meşru mücadelelerini destekler.

f) Bütün gerici, yağmacı, haksız savaşlara karşı çıkarak, haklı savaşları destekleyip, dünyadaki tüm işçilerin ve emekçilerin her türlü anti- emperyalist, anti- faşist, anti- feodal, bağımsızlık ve sosyal kurtuluş mücadeleleriyle enternasyonal dayanışmaya girer.

g) Ulusların kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunur.

h) İnsanlara cinsel kimlikleri ya da tercihlerinden dolayı ayrımcılığa ve kadınlar üzerindeki cins baskısına karşı çıkar, mücadele eder.

i) Doğanın, çevrenin ve insanlık değerlerinin tahribine karşı mücadele eder.

Madde 3: Birlikte çalışma;

a) Faşizme, emperyalizme, feodalizme, şovenizme, maskulinizme ve milliyetçiliğe karşı olan kişi, örgüt ve kuruluşlarla birlikte çalışır.

b) Kendi gücünü esas almak koşuluyla birlikte, ortak eylemlikleri benimser.

c) Dünya halklarının haklı ve meşru mücadelelerinin anti-emperyalist bir uluslararası kitle hareketi olan Dünya Halkları Direniş Hareketi çatısı altında birliğinin inşası için çalışır.

Madde 4: Üyelik;

a) Konfederasyon'un tüzüğünü benimseyen Federasyonlar, Federasyonun olmadığı ülkelerde ise dernek ve komiteler, Konfederasyon'a üye olabilir.

b) Konfederasyon'a üye olan Federasyon, dernek ve komiteler, Konfederasyon'un faaliyetlerini desteklemek ve merkezi kararlarını uygulamak zorundadır.

c) Üye Federasyon, Konfederasyon'a üyelik aidatı olarak aylık 125 ğ ödemek zorundadır.

d) Konfederasyona direk bağlı olan dernek ve komiteler, Konfederasyon'a üyelik aidatı olarak yıllık bünyesindeki üye başına 20 Euro ödemek zorundadır

Madde 5: Üyelik koşulları;

I.YÖNTEM;

a) Konfederasyon'a kongre sürecinde üye olmak isteyen Federasyon veya dernek ve komite, Konfederasyon'un kongresine gözlemci olarak katılır, üyelik için başvurur.

b) Kongre'yi dernek veya federasyon hakkında bilgilendirdikten sonra, kongre iradesi müracaatı salt çoğunlukla kabul veya reddeder.

c) Kongre sürecinde üyeliği kabul edilen federasyon, dernek ve komitenin söz hakkı var, oy hakkı yoktur.

d) Kongrede üyeliği kabul edilen federasyon, dernek ya da komite üyesinin seçme hakkı yok, seçilme hakkı vardır.

II.YÖNTEM

a) Üye olmak isteyen dernek veya komite, Konfederasyon yönetim kurulu'na (Genel Konseye) baş vurur, derneğin tüzüğü ve çalışmasıyla birlikte Konfederasyon Genel Konseyi bilgilendirilir.

b) Konfederasyon Genel Konseyi, müracaattan sonraki ilk toplantısında üyelik hakkında olumlu yada olumsuz kararını gerekçeleriyle birlikte müracaat edene bildirir.

c) Reddedilmesi durumunda başvuru yapan ilk kongrede I.yöntemi izleyebilir.

Madde 6 : Üyelikten çıkarılma ve dondurma;

a) Üyelikten çıkmak isteyen federasyon, dernek veya komite, yazılı istifasını ADHK Genel Konseyine sunar.

b) Konfederasyon tüzüğünü çiğneyen, faaliyetlerini desteklemeyen, kararlarını tanımayan dernek ve komitenin üyeliği, Konsey tarafından ve denetim kurulu'nun salt çoğunluğuyla dondurulur.

c) Dondurulan dernek veya komiteler, delege seçerek Kongreye gelebilir ve kendi durumuyla ilgili oy kullanma hakkına sahiptir.

Madde 7: Delegelik:

a) Her üye derneğin, ilk on beş(15) üye için iki(2) delege, ondan sonraki her on(10) üye için bir delege hakkı vardır.

b) Her üye komitenin bir (1) delege hakkı vardır.

c) Delegeler, dernek üyeleri ve komite üyeleri tarafından seçilir.

d) Delegeler, dernek kitlesinin ve komitelerin ortak görüşünü savunmak ve bu irade doğrultusunda, oyunu kullanmak zorundadır.

e) ADHK programıyla çelişen düşünce, kongre'de tartışılabilinir. Ancak dernek kitlesi veya komite üyelerince tartışılmamışsa, delegelerin oy kullanma hakları yoktur.

Madde 8: Üye dernek ve komitelerin hakları ve yükümlülükleri;

I. HAKLARI ;

a) Her üye Federasyon, dernek ve komite, Konfederasyon Konseyini eleştirme hakkına sahiptir.

b) Her üye federasyon, dernek veya komite, Konfederasyon'un Kongresinde eleştiri ve özeleştirisini sunabilir.

c) Üçte ikilik (2/3) çoğunluğu sağlayan üye dernek ve komitelerin, olağanüstü Kongre talep etme hakkı vardır.

II. YÜKÜMLÜLÜKLERİ;

Her üye Federasyon, dernek ve komite, Konfederasyon Kongresinde alınan kararlara ve Konfederasyon Genel Konseyi kararlarına uymak zorundadır.

Madde 9: Konfederasyon'un kolları, kurumları ve işleyişi;

a) Konfederasyon, kendine kalıcı ihtisaslaşmayı esas alır.

b) Konfederasyonu oluşturan ülke Federasyonları, Federatif bir yapı olan Demokratik Gençlik Hareketi, direk bağlı olan dernekler ve komiteler konfederasyonun bileşenleridir.

c) Konfederasyon Genel Konseyi denetiminde; KADIN, KÜLTÜR-SANAT, AJİTASYON-PROPAGANDA ve ENTERNASYONAL İLİŞKİLER kollarını kurar, gerektiğinde ihtiyaca göre diğer kollarını da oluşturur.

d) Kongre'den sonra en yüksek merci, yönetim (konsey) ve denetim kuruludur.

e) Konfederasyon yönetim kurulunda federatif bir yapı olan Demokratik Gençlik Hareketinin seçilmiş Komisyonunun bir temsilcisi ayrılan Gençlik Kontenjanında yer alır.

f) Konfederasyonun örgütlenme prensibi demokratik merkeziyetçiliktir.

Madde 10 :Kongre:

a) Kongre tarihi ve tartışma belgeleri , kongre´den en az iki ay önce dernek ve komitelere yazılı olarak gönderilir.

b) Kongre, Konfederasyon'un en yüksek organıdır.

c) Kongre, üye ülke Federasyonları ve dernek ve komitelerin delegeleri toplamının salt çoğunluğunun katılımı ile yapılır.

d) Salt çoğunluk sağlanamazsa Kongre, ikinci bir çağrı ile yapılır. Bu durumda salt çoğunluk aranmaz.

e) Kongre'de kararlar, iradenin salt çoğunluğuyla alınır.

f) Kongre, yılda bir (1) defa yapılır.

g) Kongre, bir önceki kongre'de alınan kararları salt çoğunlukla bozabilir.

h) Kongre'de yönetim kademelerine dernek ve komitelere üye olan herkes seçilebilir.

i) Kongreye katılan tüm delegeler seçme hakkına sahiptir. Sadece doğal delegeler eğer aynı zamanda seçilmiş delege değillerse seçme hakkına sahip değillerdir.

Madde 11 : Olağanüstü Kongre;

a) Özel durumlarda Konfederasyon konseyi'nin çağrısıyla bir (1) ay içinde toplanır.

b) Üye Federasyon, dernek ve komite üçte ikisinin (2/3) yazılı müracaatı üzerine, müracaat tarihi esas alınarak,en geç bir ay içinde kongre toplanır.

c) Olağanüstü Kongre delegeleri, bir önceki olağan dönemdeki yapılan kongre delegeleri üzerinden hesaplanarak yapılır.

d) Konsey üçte iki (2/3) çoğunluğu yitirmişse, Konfederasyonu olağanüstü Kongreye taşıyabilir.

Madde 12 : Denetim Kurulu;

a) Denetim kurulu, Konfederasyon Konseyini denetler.

b) Genel Konseyin çalışmaları hakkında, üç ayda bir, federasyon, dernek, komite ve DGH üyelerine rapor sunar.

c) Konsey, denetleme kurulu'na rapor sunmak zorundadır.

d) Denetleme kurulu üç (3) üyeden oluşur.

Madde 13 : Konfederasyon'un yükümlülükleri;

a) Konfederasyon, Konfederasyon'la, Federasyon, DGH, dernek ve komiteler arasındaki düzenli ilişkileri sağlamakla yükümlüdür.

b) Konfederasyon, Federasyon, DGH, dernek ve komitelere perspektif sunmakla, sevk ve idareyi sağlamakla yükümlüdür.

c) Konfederasyon, kendi iç tüzüğü doğrultusunda yayın çıkarma hakkına sahiptir.

Madde 14 : Genel Konseyin görev ve yetkileri;

a) İki kongre arasındaki en yüksek organdır.

b) Genel Konsey üyelerinin sayısı dönemin faaliyetlerine ve ihtiyaca göre Kongre tarafından belirlenir.

c) Yönetim kurulu seçimi, açık oyla yapılır. İtiraz olursa gizli oy açık seçimle yapılır.

d) Seçilen yeni Konsey, kongre'den sonra en geç on beş (15) gün içinde toplanır, kendi içinde görev bölümü yapar. Bu toplantıda, eski yönetim devir- teslim yapar.

e) Konsey yedek üyeleri, konsey toplantılarına katılır, asıl üyeler gibi faaliyet yürütür.

f) Konfederasyon Konseyi başkanı Konfederasyon'un dışa karşı sorumlusudur.

g) Konsey, kongre'nin kararlarını pratiğe uygulamakla yükümlüdür.

h) Kongre kararlarına uymayan Federasyon, DGH, dernek ve komiteleri, denetim kurulu'nun onayını alarak askıya(dondurma) alma yetkisine sahiptir.

i) Konfederasyonun Genel Konseyi, yeni üye alma yetkisine sahiptir.

j) Konsey raporu, salt çoğunluğuyla yazılır..

k) Farklı düşünenler şerh düşer. Önemli konularda konsey vasıtasıyla derneklere açmasını önerir. İrade birliğini parçalamıyorsa konseyin çoğunluğu bunu yapmak zorundadır.

l) Konsey çalışmalarını, Genel Kongre'de tespit edilen program doğrultusunda oluşturur. Bu irade doğrultusunda, üç(3) aylık çalışma programını oluşturup, bu programı hayata geçirmekle yükümlüdür.

m) Bir konsey üyesi hakkında, dernekler bağlayıcı karar alamazlar. Her hangi bir iddia var ise, bu iddiayı konseye sunar cevap ister.

n) Konsey toplantısına, iki (2) defa gerekçesiz katılmayan üyenin, üyeliği dondurulur. Bu durum, denetleme kurulu üyesi için de geçerlidir.

o) İstifa etmek isteyen YK ve DK üyesi, yazılı başvuru yapmak zorundadır.

p) Genel Konsey ihtiyaca göre dönem dönem „ADHK Genişletilmiş Genel Konseyi"ni toplayabilir ve kadro/aktivist konferansları düzenleyebilir. ADHK Genişletilmiş Genel Konseyi, ADHK'a bağlı tüm federasyon ve federatif yapı yönetimlerinden ve doğrudan bağlı dernek ve komitelerin temsilcilerinden oluşur.

Madde 15 : Konfederasyon'un gelir ve giderleri;

a) Konfederasyon'un düzenli gelirleri; üye aidatlarıdır. Ayrıca; bağış, gece, vb. Yöntemlerle düzensiz gelir elde edilebilir.

b) Konfederasyon bütçesi, kişisel çıkarlar doğrultusunda kullanılamaz.Federasyon bütçesi, yönetim kurulu tarafından düzenlenir. Harcamalar, denetim kuruluna rapor halinde bildirilir.

c) Yönetim kurulu üyelerinin, yalnızca federasyon işleriyle uğraşabilmeleri için kişisel masrafları federasyon tarafından karşılanabilir, ancak bu durum kişinin inisiyatifine bırakılmamalıdır.

d) Esas olarak federasyon üyelerinin harcamaları bölgelerce karşılanır.

Madde 16 : Tüzük Değişikliği,

Konfederasyon´un tüzüğü, dernek ve komitelerde tartışıldıktan sonra üçte iki (2/3) Genel Kurul çoğunluğuyla bütün noktalarında değişiklik yapılabilir.

Madde 17 : Konfederasyonun feshedilmesi,

a) Konfederasyona bağlı kurumların iradesiyle Genel Kurulu'nda beşte dörtlük (4/5) delege çoğunluğunun alacağı kararlarla federasyon feshedilebilir.

b) Konfederasyonu dağıtma kararı alan Genel Kurul, Konfederasyon'un mal varlığına ilişkin kararı da Kongre iradesi ile alır.

ADHK

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu
Konföderation für Demokratische Rechte in Europa
Confederation of Democratic Rights in Europe
Confédération des Droits Démocratiques en Europe

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu Kadro Konferansı

Tüm Federasyon, Birim Dernek ve Komitelerimize, Tüm ADHK Üye ve Taraftarlarına

Değerli arkadaşlar,

Konfederasyonumuz çalışmalarında yedi ayı geride bıraktık. Bu süre zarfında Genel Konseyimiz üç toplantı gerçekleştirdi ve birçok kültürel, sosyal, siyasal kampanya ve faaliyetler yürüttük Hızla yeni bir kongre sürecine yaklaşırken, Konseyimiz en son (üçüncü) toplantısını, Almanya Demokratik Haklar Federasyonu ile birlikte gerçekleştirdi.

Zaman zaman böylesi ortak toplantı ve değerlendirme, tartışma ortamları, konfederasyonumuzun çalışmalarının daha iyi değerlendirilmesi ve denetlenmesi; çatı örgütü olan konfederasyonla federasyonlar arasında daha sıkı başlar kurulmasına yardımcı olması ve çeşitli sorun ve gündemleri daha zengin ve nitelikli tartışabilmek açısından son derece faydalı olmaktadır.

Şu ana kadar yürüttüğümüz faaliyetleri genel bir değerlendirmeye tabii tutabileceğimiz; hata, eksik ve zaaflarımız varsa ortaya çıkarıp müdahale edebileceğimiz; çeşitli sorunlarımızı masaya yatırabileceğimiz genişletilmiş bir ADHK aktivistleri toplantısı yapmak için önümüzdeki yeni kongreyi beklememiz gerekmiyor. Gelenek olduğu gibi kongreye birikmiş sorunlarla gitme hastalığını sürdürmek yerine gündemimizi ve sorunları tartışmak ve müdahale edebilmek; düşünce alışverişi ve zengin bir tartışma platformu sağlayabilmek amacıyla ve bunların yanısıra önümüzdeki 15. Olağan Kongre'ye de daha iyi hazırlanabilmek için 14.Genel Konseyimiz bir geniş kadro konferansı düzenlemeye karar verdi.

ADHK 15.Olağan Kongresi 2-3 Nisan 2005 tarihlerinde yapılacak. Almanya Demokratik Haklar Federasyonu Kongresi 26-27 Şubat tarihlerinde yapılacak. Demokratik Gençlik Hareketi'miz de kongresini şubat ayında gerçekleştirmeyi planlıyor... Görüldüğü gibi birim dernekler ve federasyonlar kongrelerini yapmış ya da yapmaktalar. Bu açıdan bir kadro-aktivist toplantısı niteliğinde planladığımız ADHK Kadro Konferansı'nı çok geciktirmeden yapmayı amaçladık.

ADHK Kadro Toplantısına, tüm federasyonlarımızın ve federatif bir yapı olan Demokratik Gençlik Hareketi'nin yöneticileri; yedek üyeleriyle beraber yönetim kurulları ve denetleme kurulları; ve onların yanısıra gerek federasyonlara gerek doğrudan ADHK'a bağlı derneklerin yönetim kurulları, komitelerden en az birer temsilci katılacaktır.

Konferansın bir aktivist toplantısı niteliğinde olmasını tercih ettiğimizden, yukarıda çağrılı bulunan yöneticiler, kadrolar dığında, isteyen tüm ADHK, dernek ve komite üye ve taraftarları, konferansa davetlidir; varlıkları bizi sevindirecektir.

Konferans, 21 Kasım 2004'te Köln'de, Konfederasyonumuza bağlı Köln Derneği lokalinde yapılacaktır. Ve sabah 09:00'da başlayacaktır. Bir önceki gün (20 Kasım 2004) Demokratik Gençlik Hareketimiz'in Köln'de organize ettiği Konferansa katılacak tüm değerli arkadaşlardan, Almanya dışından ve Köln dışından gelecek olanlar, Enternasyonal Gençlik Kültür Festivali'ne gelirken ertesi gün Konferansa katılacak şekilde gerekli organizasyonu ve hazırlıkları yapmalıdırlar.

01.Kasım.2004
Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu
14.Genel Konseyi

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu
Konföderation für Demokratische Rechte in Europa
Confederation of Democratic Rights in Europe
Confédération des Droits Démocratiques en Europe

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu 15. Olağan Kongresi'ne Çağrı

Tüm Federasyon, Birim Dernek ve Komitelerimize

Değerli arkadaşlar,

Konfederasyonumuz 15. Olağan Kongresini 2-3 Nisan 2005 tarihlerinde Almanya, Frankfurt'ta yapacaktır.

Kongre tartışma belgeleri gazetemiz Demokratik Gündem'de de yeralacak tartışma yazıları ve bu yazılar üzerinden veya farklı planlarda, tüm üye ve taraftarlarımızın görüş ve önerileri değerlendirilerek şubat ayı başında son şeklini alacak ve Kongre öncesi tartışılması için Federasyon, birim dernek ve komitelerimize ulaştırılacaktır.

Gerek Kongre hazırlığı sürecinde gerekse de dernek ve federasyon Kongrelerinde canlı bir tartışma ortamının yaratılması ve Konfederasyonumuz Kongresi öncesinde tartışmaların sonuçlandırılmış olması; kongremizde canlı ve verimli bir tartışma ortamının yaratılabilmesi açısından son derece önemlidir.

Tüm federasyonlar ve Konfederasyonumuza direk bağlı dernek ve komiteler, Kongre tarihine kadar genel kurullarını ve Kongre belgeleri üzerine tartışmalarını yapmış olmalıdırlar.

Çalışmalarınızda başarılar diler, selamlarımızı sunarız.

01.Kasım.2004
Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu
14.Genel Konseyi

İsviçre'de sosyal saldırılara karşı yürüyüş

İsviçre'de son dönemlerde sosyal hakların kısıtlanmasına gidilmesi, başta işçiler olmak üzere genel olarak emekçi halkın haklı tepkisiyle karşı karşıya. Özellikle 90'lı yılların başlarından bu yana artan işsizlik oranının en önemli etkenlerinden biri olan, sanayi sektöründeki büyük Firmaların ucuz iş gücü olan ülkelere taşınması. Artan işsizlik, sosyal yaşamı olumsuz etkilemekte.

Reform adı altında tüm Avrupa'da olduğu gibi İsviçre'de de süren hak gasplarına karşı, yakın zamanda bir kaç sendikanın birleşip oluşturduğu UNIA sendikası tarafından bir yürüyüş organize edildi.

İsviçre'deki ADHK taraftarlarının ADHK pankartlarıyla katıldığı ve çeşitli kurum ve kuruluşların destek verdiği yürüyüş 30 Ekim 2004 tarihinde başkent Bern'de yapıldı. Çeşitli şehirlerden trenlerle yürüyüş alanına topluca gelen on binlerce işçi ve emekçi çeşitli uluslardan işçilerin enternasyonal dayanışmasını ve ortak mücadelesini de ortaya koyuyordu. Coşkunun oldukça yüksek olduğu yürüyüşte, bütün dünya emekçilerinin birliği sloganları sıklıkla atılıyordu. Türkiye-Kuzey Kürdistanlı komünistlerin de MKP pankartıyla katılarak desteklediği eylem saat 13:30'da başladı, yürüyüşün ardından yapılan mitingle birlikte 17:00'de sona erdi.

Yılmaz Güney'in Anısına Düzenlenen Panellerde Halk İçin Sanat ve Halk İçin Sinema Çizgisi Tartışıldı

Devrimci Sanatçı Yılmaz Güney, Avrupa'da Fransa'da Strasburg, İsviçre'de Basel ve Almanya'da Ludwigsburg, Frankfurt, Köln ve Hamburg'da Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu tarafından düzenlenen panellerle anıldı.

Yılmaz Güney'in sinema çizgisi ve genel olarak halk için sanat ve halk için sinema'nın tartışıldığı panellerde halktan yana bir kültür sanat cephesinin oluşumu için atılabilecek somut adımların da tartışılması ve böylesi bir demokratik kültür sanat hareketinin yaratılması gibi uzun erimli bir perspektifle altyapı oluşumu için tartışmalarla küçük bir adım atılabilmesi hedefleniyordu. Konfederasyon, Panelleri düzenlerken gelecek yıl daha geniş çapta bir Yılmaz Güney Enternasyonal Kültür Sanat Festivali'ni örgütleyerek bu adımları ilerletmeyi hedefliyor.

Paneller Basel dışında Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu'na bağlı derneklerin lokallerinde gerçekleştirildi ve her birine ortalama 70 kişinin katılımıyla toplamda ortalama 400-500 kişiye ulaşılabilmiş oldu. Mesele katılımdaki nicelikt olmasa da daha kitlesel bir katılımın olması amaca ulaşma noktasında daha etkili olabilirdi.

Panelistler duyurulduğu gibi devrimci şair Mehmet Çetin, devrimci aydın Arif Bilgin ve aydın bir Alman sinemacı olan Thomas Balkenhol'du. Aynı zamanda Türkiye'de Ortadoğu Teknik Üniversitesi Öğretim görevlisi olan Thomas Balkenhol planlandığı gibi sadece Almanya Ludwigsburg ve Frankfurt'taki panellere katıldı. Arif Bilgin'in rahatsızlığı gerekçesiyle son üç panele gelmemesi duyurulan planda bir aksama sebebi olduysa da panellere son derece hazırlıklı ve donanımlı gelmiş olan Mehmet Çetin'le süren paneller dinleyiciler açısından hem eğitici hem de düşündürücü oldu.

Panellerde Arif Bilgin genel olarak Yılmaz Güney'in sanatçı kişiliğini ve biyografisini, sosyal ve politik kimliğini ortaya koyarken, genel hatlarıyla sinema çizgisini de özetliyordu.

Meseleye bir uzman sinemacı olarak yaklaşan Thomas Balkenhol, konuşmalarını Türkçe yapmasına karşın son derece özlü ve yalın ifadeleriyle bir aydın, anti-emperyalist ve anti-faşist akademisyenin diliyle Yılmaz Güney'in sinema çizgisini hem ulusal hem de enternasyonal planda ortaya koydu. Yılmaz Güney sinemasındaki gerçekçiliğin çarpıcılığına ve halkçılığına somut örneklerle konuşmasını yapan Thomas Balkenhol, ADHK bünyesinde sinema çalışmalarının başlatılabileceğine ilişkin vurgularla Paneller serisinin de amacına uygun olan teşvik edici açıklamalarda bulundu.

Kolu kırık olmasına rağmen sonuna kadar tüm panellerde sorumlu ve ciddi duruşuyla Mehmet Çetin'in fedakarlığından herkes etkilendi. Mehmet Çetin, bir devrimci şairin ve bir Kürt aydınının gözüyle Yılmaz Güneyin sinema çizgisini son derece somut ve yalın bağlıklarla irdelerken, özellikle Konfederasyon ve Dernekler bünyesinde yeni bir demokratik kültür sanat cephesi örülmesine hizmet edebilecek çalışmalara dönük perspektifler de verdi. Yılmaz Güney sanat atelyeleri kurularak sanatın birçok alanında üretime dönük çalışmalar yürütülebileceğini ve bunun yapılması gerektiğini belirten Mehmet Çetin, Güney'in siyasi kişiliği ile sanatının bütünselliğini son derece net çözümlemelerle ortaya koydu.

Devrimci Sanatçı Yılmaz Güney Paris'te Mezarı Başında Anıldı

9 Eylül 1984'te yaşamını yitiren devrimci sanatçı Yılmaz Güney, 11 Eylül günü Paris'te Pere Lachaise Mezarlığındaki mezarı başında Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu ve Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu tarafından ortak bir etkinlikle anıldı.

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu adına yapılan konuşmada, Yılmaz Güney'in, 1958'den 1984'e kadar, yirmi altı yılda 111 film yaptığına ve bu filmlerinin çoğunun senaryosunu yazıp bazılarının rejisörlüğünü yaptığına dikkat çekilirken Yılmaz Güney, „sinema dalında „komple sanatçı" olarak bilinmektedir."denildi. ADHK temsilcisi Yılmaz Güney'in yaşamı ve sanatçı kişiliğine değinerek „Güney'in filmleri ulusal ve uluslararası toplam 32 ödül aldı ve bunların bazıları sinema dalının kolay erişilmez büyük ödülleridir. Örneğin Altın Palmiye, Altın Leopar Altın Portakal, Altın Koza gibi. Yol, Sürü, Umut, Duvar, Düşman, Endişe, Arkadaş, Ağıt ,Acı, Baba, vb. pek çok filmi uluslararası üne sahiptir. 12 yıllık hapis hayatından arta kalan zamanda bu kadar başarılı eserlerin. yaratılması sadece Yılmaz Güney gibi devrimci bir sanatçıya özgüdür...Hep halkının karakterini taşıyan insanları, dürüst ve onurlu kişilikleri oynayan Güney'in filmlerinde bütün devrimci öz, isyan etmeyi, boyun eğmemeyi, nispeten bir direnme bilincini aşılamaktır." dedi.

Kendisine „çıkış noktası olarak, sınıf mücadelesini, işçi sınıfının iktidarı ele geçirme mücadelesini" alan Güney'in sanatın işlevini de oldukça isabetli kavradığını belirten ADHK temsilcisi konuşmasında Güney'in şu sözlerini aktardı:

„Sanat tek başına devrim yapamaz fakat doğru çizgiye, dünya hakkında doğru siyasi görüşe sahip olan bir sanatçı, eserleri yoluyla halkla, kitlelerle çok güçlü ve geniş başlar kurabilir. Ve bu başlar da çok siyasi olabilir. Bu anlamda sanat siyasi propaganda ve siyasi ajitasyon için yararlı olabilir; ancak ajitasyon ve propagandayı basit ve kuru anlamıyla ele almayı reddediyorum. O zaman sanat olmaktan çıkıyor. Yine bu anlamda gerçek devrimci sanata sahip olduğumuzda, sadece kitleleri değil, diğer sanatçıları da etkileyebilirsiniz. Siyasi bilinç için ortam hazırlamış olursunuz. Bu anlamda sanat bir silahtır, tüfektir; fakat sanatın kendine özgü bir dili vardır, sadece sanata ait olan bir dil.. Bu dile tamamen ve mutlaka saygı göstermelisiniz. Sanatın diline saygı göstermezseniz, o zaman bu silah sizi öldürür. Geri tepme özelliği vardır."

„O. dünya sinema eleştirmenlerine göre Yeni-Gerçekçiliğin belli bağlı temsilcilerinden biri, büyük bir sinema dahisidir."diyen ADHK temsilcisi sözlerine şöyle devam etti: „Yılmaz Güney'in yalnızca bir sinema dahisi olduğunu sanmak yanlıştır. O aynı zamanda bir yazardır da. İlk cezaevine girişte yazdığı „Boynu Bükük Öldüler" romanı 1972'de „Orhan Kemal Roman Ödülü" aldı. Yine cezaevinde yazdığı „Salpa", „Sanık", „Hücrem" gibi öykü kitapları, „Oğluma Hikayeler", „Soba Pencere Camı ve İki Ekmek İstiyoruz" adlı romanı, „Faşizm Üzerine", siyaset ve sanat üzerine yazdığı pek çok makalesi ve yayınladığı üç dergi var. Yani o sinemacılığın dışında. bir yazar ve gazetecidir aynı zamanda."

Paris Komünarlarının mezarlarının da bulunduğu mezarlıkta, Yılmaz Güney'in mezarı başında gerçekleştirilen anma, diğer konuşmaların ardından müzikal etkinlik ve sloganlarla sona erdi.

GÜNGENCER

MODA

60'larda "devrimci" olup ta parka ve bot giymeyene pek rastlanmazdı. Polis ve faşistler de fazla zahmete girmeden parkalı ve botluları armut toplar gibi toplardı. Giyim konusunda hiç te özenli olduğumu söyleyemem ama 50'lerde James Dean'in giydiği deri cekete o zamanlar hepimizin özendiğini de inkâr edemem. Saçları James Dean gibi tarayıp o kısa deri ceketi giymekle kendimizi "Asî Gençlik"teki James Dean ile özdeşleşmiş hissediyor, ana babalarımızın düzenine başka türlü isyan edemediğimiz için âsîliğimizi böyle afişe ediyorduk, tabii ana babamızın bize o deri ceketten alacak parası varsa... Moda olgusu oldum olası benim aklımın ermediği bir olgu olmuştur. Bir yıl erkek pantolonlarının paçaları "İspanyol paça", birkaç yıl sonra pantolonlar dar, paçalar da düdük gibi olurdu. İspanyol paçanın moda olduğu yıllarda daracık düdük gibi pantolonla gezmek müthiş utanılası bir durumdu. Modanın diktelerine karşı ancak ana babamızın bütçesinin kısıtlı oluşu karşı durabilirdi. Hanımlar için bu daha da acımasızdı. Mini eteğin moda olduğu yıllarda uzun etekle dolaşan kız neredeyse aforoz edilirdi. Sonra sonra düşünmeye başlayınca işi biraz olsun çözer gibi oldum. Paris'te veya Milano'da kendisine "modacı" adını yakıştıran birileri "bu yıl etekler kısa, pabuçlar sivri burunlu" ya da "yılın moda rengi eflâtun" diye fetva veriyor, sonra da bütün dünyanın, en azından yeni bir etek, pabuç veya elbise alacak parası olanların bu fetvaya uymaları gerekiyordu. Ve bunu yalnızca aptal "TV Show"ları izleyip pembe romanlar okuyanlar değil, sözümona aklı başında kişiler de yapıyordu. Nedenini kurcalayınca ortaya pek de hoşa gidici olmayan nedenler çıkıyordu.

Moda olgusunun iki temele oturduğunu anladım. Birincisi kapitalist üretim düzeninin getirdiği bir olguydu. Mimarlık okurken Amerikalı mimarlardan birinin "50 yıldan fazla dayanacak bir bina yapan mimar mimarlığa ihanet eder" dediğini öğrendim. Oysa yüzyıllardır ayakta duran ve hayran olduğumuz bir Ayasofya, bir Selimiye, bir Parthenon, bir St Peters vardı. Kapitalist ekonominin tüketim temeline dayandığını öğrenmem uzun sürmedi. Tüketim-talep-arz-üretim zinciri kapitalizmin lokomotifiydi. 50 yıldan fazla ayakta kalacak bir bina, 10 yıldan fazla dayanacak bir otomobil, 2-3 yıldan fazla giyilecek bir elbise kapitalizmin çarkına çomak sokmak demekti. Bu çomağa karşı alınacak önlemler de bir yandan malın kalitesinin düşük tutulması, öte yandan da moda denen olgu kullanılarak insanların eskiyi atıp yeniyi alarak bu çarkın dönüşünü hızlandırmalarıydı. "Built-in obsolescence" kavramını ilk duyduğumda bana çok aykırı gelmişti, ama artık her gün bunun örneklerini görüyoruz. Bu terim özetle bir mal imal edilirken belli bir süre sonra artık onun "modası geçmiş" hale gelmesi planlanarak imâl edilmesi anlamına geliyordu. "Nerede o 50'lerin 60'ların taş gibi arabaları?" demeyin. Aldığınız araba en fazla 10 yıl içinde işe yaramaz hale gelecek ki yenisini almak isteyin, talep artsın, ona uyumlu olarak arz artsın, üretim artsın, istihdam artsın ki çalışıp yeni alacağınız arabanın borcunu ödeyin. Bugün ülkelerin kalkınma hızı ölçülmüyor, ekonomideki büyüme ölçülüyor. Kalkınma hızının ölçüsü üretimdi, ekonomideki büyümenin ölçüsü ise harcama. Buna borsa gibi hiçbir ölçüte göre üretken sayılamayacak bir faaliyet te dahil. Peki fazla fazla tüketme nereye kadar varacak? Bugün, bırakın tün dünyayı, salt Hindistan adam başına Amerikalılar kadar tüketim yapsa dünyanın sonu geldi demektir. Sera gazları, hava kirlenmesi, atıklar... Ama halâ ekonomik gelişmenin ölçüsü tüketim ve giderek daha çok, daha çok tüketim. İdareli kullanmak, israf etmemek, ziyan etmemek, dayanıklı mal üretmek, eskileri atmamak neredeyse vatan hainliği sayılacak zengin ülkelerde. Tüketim ekonomisinin kapitalist düzenin lokomotifi olmaktan öte bir önemli görevi daha var. Daha fazla tüketim yapabilmek için daha fazla para kazanmak gerektiğinden insanların daha fazla çalışması.

Kapitalist düzende servet birikiminin kaynağının emek olduğunu artık bilmeyen kalmadı. Son yıllarda tüm teknolojik gelişmelere karşın çalışma saatleri azalacağına arttı sanayileşmiş ülkelerde. Daha fazla çalış, daha fazla tüket, emeğin daha fazla servet yaratsın, kendi işinden başka birşeye kafa yorma, sürüden ayrılma. İyi de bütün bunları benim gördüğüm gibi diğer "tüketiciler" göremiyorlar mı? Artık vatandaş, yurttaş değil "tüketici" var. Burada yine moda olgusuna dönelim isterseniz. İlkokula, ortaokula, liseye giden çocuğunuz varsa bilirsiniz. Bütün çocuklar timsah marka gömlek giyiyorsa siz çocuğunuza öldür Allah aslan marka gömlek giydiremezsiniz. Çocuk için farklı olmak dışlanmak demektir ve korkunçtur. Moda neyse o giyilecek, o yapılacaktır. İnsanların tüketici rolünde yaşamlarını sürdürmeye devam etmelerini sağlamak ta onları bu çocuk düzeyinde tutmaktan, sürü psikolojisini devam ettirmekten geçer. Bu yıl herkes moda olan pembe rengi giyiyorsa sizin yeşil giymeniz sizi müthiş tedirgin edecek biçimde şartlandırılırsınız. Bunun yolu da tabii ki belki borsadan daha yaratıcı ama en az borsa kadar boş ve verimsiz bir uğraş olan reklâmcılıktan geçer. Moda olan neyse, onu almak, giymek, yemek, tüketmek varlığınızın vazgeçilmez bir parçası olarak sunulur size. Sürünün içinde kalmanın daha güvenli olduğu mesajı bilinçaltınıza yerleştirilir. Oysa size yapılan şey büyümenizin, yetişkin bir birey olmanızın engellenmesidir. Ama eski o kadar kötülenir, yeni o kadar göklere çıkarılır ki sanırsınız sizden önce yaşayanların tümü zevksiz, tümü aptaldır. Hep en yeni, en moda olan en iyi olarak sunulduğunda da değerlendirme, yargılama yeteneğinizi reklamcılara ipotek etmiş olursunuz. Teknolojik alanda yeni birçok şey çok kez eskisinden daha iyi olabilir ama size bunu tartıp ona göre bir karar verme olanağı tanınmaz. Sizin ihtiyaçlarınızı karşılayacak eski birşey yerine hiç te ihtiyacınız olmayan, ama daha ileri teknolojiyle üretilmiş ve genellikle daha dayanıksız şeyleri satın alıp tüketmeniz için sistem tüm reklâm silâhlarını üzerinize çevirir. Bireysel düzeydeki bu üçkağıtçılık uluslararası alanda ise tam bir trajediye dönüşür. Dünyanın en çok silâh satan ülkeleri ABD, İngiltere ve Fransa "komşun şu silâhtan aldı, sen ondan daha yenisini, daha öldürücü olanını almazsan sana saldırdığında ne yapacaksın?" ayaklarıyla her yıl onlarca gariban ülkenin boğazlarından kesip milyarlarca dolarlık silâh almaları oyununu tezgâhlarlar. Ne mi yapalım? Bu yıl moda pembeyse, açın dolabınızı, çıkarın eski yeşil gömleğinizi, onu giyin, koltuğunuz, arbanız, çamaşır makinanız halâ sağlamsa değiştirmeyin.

Hartz IV ve ADHK

Radio-Z'nin ADHK temsilcisi ile 17.09.04 tarihinde yaptığı röportajın Türkçe tekstini yeniden düzenleyerek yayınlıyoruz:

Radio Z: Neden sizin örgütünüz bugüne kadar insanları ilgilendiren politik sorunlara karşı tavır alamadı veya almadınız?

ADHK: Bizim ADHF olarak Almanya'da gelişen olaylara karşı tavır almadığımız söylenemez. Geçmişten beri Almanya'daki politik sorunlara duyarlı davrandık, gelişen yürüyüş, miting ve benzeri eylemlere katıldık. Ancak öndelik durumunda değildik, bu noktada pasif kalıyorduk. Katılımımız eylemin örgütleyicisi düzeyinde değildi, çoğunlukla sembolikti.

Radio Z: Hart IV'e tavır almanızdaki sebep burada yaşayan gençliğin (yeni neslin) Almanya'da kalıcı olması, Türkiye'deki sorunlardan ziyade Almanya'daki sorunlara ilgisi olmasında olabilir mi?

ADHK: Elbette bunun etkisi var, ancak Hartz IV'e karşı aktif tavır almamızın sebebi yanlızca bu değildir. Hartz ıv uygulaması toplumun tüm tabakalarının ve bizim hayatımızı değiştirecektir. Ayrıca burada yaşayan ancak geri dönmek isteyenler de bu yasadan etkileniyor, bu sorun karşısında duyarlılar. Yapılacak Berlin ve Nürünberg yürüşlerine katılacaklardır. Ancak burada kalıcı olan nesil bu eylemlere daha aktif katılacaktır.

Radio Z: Hartz IV yabancıları nasıl etkileyecektir?

ADHK: Hartz IV'in uygulanması durumunda elbette ki Türkiyeli- Kuzey Kürdistanlı emekçiler daha zor ve karmaşık sorunlarla karşı karşıya kalacaklardır. Bunlara iki örnek vermek istiyoruz. Burada yaşayan emekçinin oturma hakkını uzatması için kendi geçimini kendisinin karşılaması gerekiyor, yani yeterli gelirin olması kanuni olarak şart koşuluyor. Eğer yeterli geliri yoksa yabancılar dairesi oturma iznini uzatmayabilir veya zorluk çıkarabilir. İkincisi aile birleşimi zorlaşır. Ailesini veya en yakın akrabasını buraya getirmesi için yeterli kazanç belgesi isteniyor. Hartz IV uygulamasıyla bu sorunlar zorlaşacaktır. Ayrıca yabancılık sorunlarından kaynaklanan dil sorunundan dolayı iş yeri bulmada zorluk çekeceklerdir. Böylece iş bulamayan Türkiye- Kuzey Kürdistanlı işçiler 1 Euro saat ücretiyle büyük firmalara pazarlanarak çalışmaya zorlanacaklardır.

Radio Z: Eskiden beri olan sorunların ağırlaşacağını söylüyorsunuz.

ADHK: Tabii ki, ancak şunu gözetmeniz gerekiyor. Bu yasa ırkçı yasadır. İşçilerin arasında ayrım yapan yasadır. Hartz ıv işçiler arasında kin ve nefret geliştirecektir. Alman işçileri işini kaybetmesinden veya iş bulamamasından yabancıları sorumlu tutacaktır. Bizim iş yerimizi Türkler aldı, bizler bunun için iş yeri bulamıyoruz diyeceklerdir. Almanya'da sağ ırkçı partilerin gelişmesinde bunun payı var. Hartz ıv sağcıları geliştirecektir. 2. Dünya savaşından önce de aynı durum yaşandı. Hitler öncesi uygulanan ekonomik politika sonucu Hitler iktidara geldi. Bugün de aynı durum yaşanıyor. Agenda 2010'un bir parçası olan hartz ıv uygulamasını bazı politikacılar Hitler öncesi Waimer palitikasına benzetmekteler.

Radio Z: Siz hartz ıv'in sağı güçlendirdiğini mi düşünüyorsunuz?

ADHK: Bunu biz söylemiyoruz. Sarland'daki seçimler bunu gösteriyor. Bu gerçektir. Alman tarihine bakarsak sağcılar ekonomik bunalımı politikanın aracı haline getirmişlerdir, bugün de aynısını yapıyorlar.

Radio Z: Sendikaların başı (yöneticiler) Berlin ve Nürnberg'de yürüyüşlere mesafeli duruyorlar. DGB'nin tavrını nasıl görüyorsunuz?

ADHK: Almanya'da sendikaların konumu bizim değerlendirmemizin gereği yoktur. Pratik ortada, görüyoruz. Güneyde Mercedes firmasında çalışan iscilerin haklarını, sendikalar işverenle yaptıkarı pazarlıkta iş verenlere geri verdiler. İş verenlerin tehdidine boyun eğerek işçilerin aylıkları sabit kalarak haftalık saati 38'den 40 saate çıkardılar. Bu ve benzeri durum gösteriyor ki sendikalar iş verenlere karşı pasif tutumunu koruyorlar.

Radio Z: İlerde parlamento dışı çalışma koşullarını arayacak mısınız?

ADHK: Tabii ki arayacağız. Özellikle parlamento dışındaki tüm devrimci demokrat ilerici kurumların bir platform oluşturması birlikte hareket etmesi zorunlu hale gelmiştir.

Radio Z: Varsayalım hartz ıv geri alındı; sizce bu yeterli midir, değişik talepleriniz olacak mı?

ADHK: Varsayalım hartz ıv geri alındı. Bu iyidir. Ancak yeterli değildir. Alman sanayi temsilcilerinin iş yerinde işçiler üzerinde baskıları söz kanusudur, kötü koşullar işçilere dayatılıyor. Eğer işçiler haftalık 40 saat çalışmazlarsa iş yerleri kapatarak sanayiyi başka ülkelere çekeceklerini söylüyorlar.

Sistemde önemli değişiklikler oluyor. Adım adım toplumun orta tabakası ortadan kalkıyor. Fakir ve zengin arasında uçurum açılıyor. İlerde fakirlerin okulu, zenginlerin okulu fakirlerin restorantı, zenginlerin restorantı biçiminde sistem yerleşecektir. Sistem böyle işliyor. Hartz 4 geri alınması işçi sınıfı ve bizim için önemlidir, ancak yeterli değildir.

Hartz IV'e karşı 6 Kasım'da Nürnberg'de 6,000 Kişi Yürüdü

Agenda 2010 Sosyal Yıkımdır!

Alman emperyalizmi şahsında genel olarak emperyalizme, emperyalist yaşama ve talana; emperyalist saldırganlığa, işgal ve ilhaklara karşı kitlesel bir karşı çıkış, kitlesel bir protesto gösterisi olarak ele alınması gereken Nürnberg eyleminde Alman emperyalizminin sosyal yıkım saldırısı ve politikalarının çürüyen emperyalizmin dünya genelindeki saldırganlık politikalarının kopmaz bir parçası olduğunu haykıran eyleme katılan anti-kapitalist ve anti-emperyalist blok oldu.

Yarı sömürge ülkeleri sömürgeleştirerek, yarı sömürge ülke halklarını köleleştirerek sömüren emperyalizm, üretimini de doğrudan sermaye yatırımlarıyla bu ülkelere kaydırırken; emperyalist ülkelerde de aşırı üretim ve aşırı sermaye birikiminden doğan ekonomik krizini sosyal ve ekonomik hakların kesilmesi ile yönetmeye çalışıyor. Emperyalizm çağında işçi dayanışmasını bir işçi aristokrasisi yaratarak kırmaya çalışan emperyalizmin bu şekilde böldüğü işçi sınıfı; sosyal yıkım politikalarıyla birlikte emperyalizmin gerçek yüzüyle daha somut tanışmaktadır.

Almanya'da gündeme gelen Agenda 2010 ve HartzIV tek değil. Bu, Fransa, Avusturya, İsviçre ve tüm Avrupa emperyalist ülkelerin ortak politikası. General Motors bunu Avrupa genelindeki durumuyla kanıtladı. İşçi sınıfına enternasyonalizmini hatırlattı. Uluslararası sermayenin uluslararası saldırılarına karşı Proletarya enternasyonalizmi, işçi sınıfının enternasyonal mücadelesi kazanacaktır.

Yaşasın Enternasyonal Dayanışma ve Kahrolsun Emperyalizm! şiarıyla 6 Kasım'da Nürnberg'den emperyalizme karşı duruşu yükseltilirken; tüm dünya halklarının haklı ve ortak mücadelesini de dile getirilmiş oldu.

Nürnberg'de Polisin Sıkı Güvenlik Tedbirleri

Nürnberg'in merkezinde Lorenz Kilisesi önünde sabah saatlerinde toplanmaya başlayan kalabalık, şehre gösteri için başka şehirlerden gelen otobüslerin polis tarafından durdurulması ve engellenmesi sebebiyle saat 12'de başlaması planlanan yürüyüşe başlamayarak otobüslerle gelenleri bekledi.

Şehrin tamamı olağanüstü güvenlik önlemleriyle kuşatılmıştı ve çok sayıda polis yürüyüş boyunca göstericileri kordon altında tuttu.

Planlanandan iki üç saat sonra başlayan yürüyüş İşçi Kurumunun önüne kadar sürdü. Kurumun önünde oluşturulan polis yığınağı ve kurumun çatısına yerleştirilmiş nişancılar, Nürnberg polisinin ortalığı terörize etmeye hazır olduğunu ve bir o kadar da göstericilerden korku ve tedirginliklerini yansıtıyordu.

Alman emperyalizmi başta olmak üzere emperyalizm ve kapitalizm karşıtı sloganların, enternasyonal dayanışma sloganlarının ve Hartz IV'e karşı çeşitli sloganların atıldığı gösteri ve yürüyüş olaysız sona erdi.

Üretelim...

Avrupa Demokratik Gençlik Hareketi 20 Kasım'da kültür festivali düzenliyor. Bu festivalin düzenleniyor olması sevindirici. Gençliğin yaratıcılığını ve kollektif üretimini arttırması anlamında oldukça da faydalı bir festival. Bununla birlikte bu festivalin başarılı bir şekilde geçmesi için öncelikle eldeki mevcut olanakların iyi değerlendirilmesi ve işlevli hale getirilmesi gerekiyor. Bir festival, duyurusu yapılmakla ya da organizasyon için yer tutmakla düzenlenmez. Tamam bunlar her organizasyon için zorunlu olarak yapılması gereken işler. Nice organizasyon biliyoruz ki doğru dürüst bir yer tutulmadığı için ya da duyurusu iyi yapılmadığı için başarısızlıkla sonuçlandı ya da hiç gerçekleştirilemedi.

Bu nedenle organizasyonun alt yapısının hazırlanmış olması iyi. Fakat yine de yeterli değil. Eldeki mevcut olanaklar bunlarla sınırlı değil. Gençlik üretimini ve yaratıcılığını salt bu tür etkinliklerle sınırlarsa faaliyetinde amaçlarına ve istediği başarıya ulaşmakta güçlük çekecektir.

Amacımız bu yazıda eleştiri getirmek değil esas olarak. Ancak bazı somut durumların eleştirisi yapılmadı mı ne söylenmek istediği tam olarak anlaşılmamakta. Bu nedenle bir örnek ama can alıcı bir örnek vermek istiyoruz. Bu aynı zamanda gazetemizi de ilgilendiren bir örnek olduğundan vermeden geçemiyoruz. Ki burada bahsettiğimiz hastalık sadece gençliği de değil genel olarak faaliyetimizin tüm alanlarında rastladığımız bir hastalık olduğundan bahsedilmesi zorunlu hale gelmiştir.

Ancak konumuz ve yerimiz gençlikle sınırlı olduğundan örneğimizi gençlikle sınırlı tutacağız. Bilindiği üzere gazetemizin bir gençlik sayfası ve bir köşesi var. Bu sayfanın çeşitli araştırma yazıları, güncel sorunlar üzere makaleler, okur mektupları gibi yazılar; şiir ve resim vb sanatsal ürünlerle desteklenmesi gerekirken bir kültür festivali düzenlemenin arifesinde olan demokratik gençlik hareketi bu konuda yeterince sorumlu davranmamakta ve gazetelerini ve sayfalarını sahiplenmemekteler.

Oysa ki bir kitle hareketi teorisi ve pratiği ile bir bütündür. Yani pratik etkinlikleri kadar yazınsal ürünleri de bir o kadar önemlidir. Bu ikisi arasındaki ilişkiyi bir türlü doğru kuramıyoruz. Zaman zaman teorinin önemini zaman zaman ise pratiğin önemini abartan yaklaşımlarla karşı karşıyayız. Oysa ki pratiğimizin teorisini yapsak ya da en basit haliyle duygu ve düşüncelerimizi ifade etsek mesele kalmaz. Bu basit yaklaşımla o çok karmaşık gibi görünen teori-pratik ilişkisi de bu şekilde doğru bir şekilde kurulmuş olacaktır.

Yani filozofların yüzyıllarca tartıştıkları o teori-pratik birliği ve çelişkisi bu şekilde basitçe çözümlenmiş olacaktır.

Okur mektupları üzerinden örnek verelim. Bugün bir çok internet sitesinin chat ya da forum bölümleri var. Buralara çoğu arkadaşımız giriyor ve en azından rumuz kullanarak çok ciddi konularda ya da kişisel konularda fikirlerini açabiliyorlar.

Ancak mesele gazeteye yazmak olunca aynı cüret ve sorumluluk gösterilmemekte. Oysa ki internet üzerinde harcadığımız zamanın sadece bir bölümünü okur mektubu yazmaya ayırsak ve yine internet üzerinden gazetemize yollasak gazetemiz ve gençlik sayfası bir çok yönüyle daha zengin bir hale gelecektir.

Çektiğimiz güzel fotoğrafları, anılarımızı, kafamıza takılan soruları bile paylaşsak bütün bunlar gazetemizin ve sayfamızın editörleri tarafından değerlendirilecek ve bizlere daha fazla hitap eden gençliğe daha fazla hitap eden bir gazete ve sayfa ortaya çıkacaktır ki bu şekilde gazetemizin dağıtımı ve satışı konusunda öyle fazlaca sorun yaşanmayacaktır.

Burada eleştirimiz insanların vakitlerini nasıl geçirdikleri değildir. Bir kitle hareketi tek tek insanların yaşamlarını değerlendirmez bunu yargılamaz. Bunu yapmaya ne zamanı ne de koşulları vardır. Ancak bir kitle hareketi kendi olanaklarını ve örgütlenme araçlarını ve o harekete dahil olanların bunlarla ilişkisini değerlendirmek gerekirse yargılamak zorundadır. Bizim de burada yapmaya çalıştığımız bundan başkası değildir.

Demokratik Gençlik Hareketi adı üstünde bir kitle hareketidir. Bir kitle hareketinin yayın organı onun en önemli örgütlenme araçlarından birisidir. Bu nedenle gazete ile kurulan ilişkiler ve bu ilişkinin yaratıcı ve verimli bir şekilde kurulması önemlidir.

Kültür festivali arifesinde gazetemizde bazı ön çalışmalar değerlendirilebilmiş ya da kültür festivaline ilişkin gelişmeler aktarılabilmiş olsa idi bu mutlaka festivale de yansıyacaktı. Bu şekilde festivalin örgütlenmesi de bir anlamda bir politik kampanya şekliyle ele alınmış olurdu ve bu da politik bilincimizi arttırmış olurdu.

Burada getirdiğimiz eleştiriler her şey olumsuz anlamında değil. Başta da belirttiğimiz gibi buradaki eleştiri önemli bir hastalığın eleştirisi. Buradaki eksiklere rağmen festival başarılı geçebilir. ancak burada yapılmadığı söylenenler yapılmış olsa idi bu festivali daha da başarılı bir hale getirirdi. Kastımız sadece budur. Yaratıcılık ürünlerinin sergilendiği ve bir anlamda ödüllendirileceği kültür festivali öncesinde demokratik gençlik hareketini bu ilgisizliği belirttiğimiz gibi genel bir hastalığın gençlik alanına yansıması sadece. Ancak devrimci değişim gençlikten başlamazsa diğer alanlara yansıması daha zor olmayacak mı?

KATILIM FORMU

Katılımcıların Dikkatine!

Bu katılım formu en geç 17.11.2004 tarihine kadar doldurulup aşağıdaki posta adresine gönderilmelidir. Ayrıca aşağıdaki internet sitesi üzerinden de katılım formu doldurulabilir.

Adı / Soyadı :.....

Katıldığı Dal :.....

Kontak Adresi :.....

.....

.....

Kontak Telefonu :.....

Posta Adresi

Avrupa Demokratik Gençlik Hareketi
Kaiser-Wilhelm-Str. 275 · 47169 Duisburg
İnternet: www.dgh-avrupa.org
E-Mail: kultursanatfestivali@hotmail.com
Tel.: 0174-3615416 - 0174-8196663

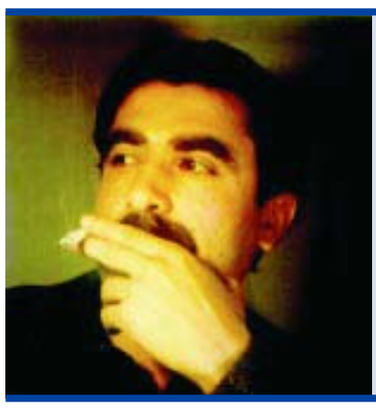

Fransa'da EMEKÇ İle Söyleşiler

Fransa Demokratik Haklar Federasyonu tarafından düzenlenen „Emekçi ile söyleşiler" serisi; federasyona bağlı bulunan Strasbourg Enternasyonal Kültür Merkezi ve Mulhouse Türkiyeli İşçiler Kültür Derneği'nde gerçekleşti.

1 Ekim Cuma günü Strasbourg Enternasyonal Kültür Merkezi'nde gerçekleşen söyleşiye 150 kişi katılırken, 2 Ekim Cumartesi günü Mulhouse Türkiyeli İşçiler Kültür Derneği'nde ise 70'den fazla insanın katıldı. 3 Ekim Pazar günü Metz Anadolu Kültür Merkezinde yapılması planlanan söyleşi ise ileri bir tarihe ertelendi.

Söyleşilere kitlelerin ilgisi oldukça büyüktü. Son bir yıla yakın süredir, ADHK'ya bağlı kurumların etkinliklerinde yer almasının yanısıra, bir çok devrimci etkinliğe katılmasıyla kamuoyunda adından daha çok söz edilen Ozan Emekçi'nin halkla buluşması oldukça anlamlıydı.

Ozan Emekçi'nin dünden bugüne sanat ve siyaset yaşamının gelinen aşaması kitleler tarafından meraklı sorularla ölçülmeye çalışılırken; söyleşilere ev sahipliği yapan kurumlarımızın, gerçek anlamda farklı fikirlerin özgürce, demokratik bir ortamda kendilerini ifade etmelerine demokratik kitle örgütlerimize yakığır bir yaklaşım sunması da son derece anlamlı ve olumluydu.

„Emekçi'nin halkın arasına gelmesi cok olumlu bir adımdır" diyen bir işçinin anlatımında 'halkın sanatçısı halkın içinde olmalıdır' beklentisi dile getiriliyordu.

„sizdeki bu hoşgörü ve açıklığa hayranım"

Diğer bir işçinin duygularını gizlemeyerek „sizdeki bu hoşgörü ve açıklığa hayranım" ifadesi, halka güvenin, kendine güvenin halkın kendi diliyle ifade edilmesiydi. Yaşamı, insanca yaşama sorumluluğu altında, geleceği özgür kılmanın önemli halkalarından bir tanesi de, fikirlerin özgürce bir birleriyle yarışmasının ortamını ve de koşullarını yaratmak ve yaşatmaktır. Böylesi bir öze sahip olan demokratik kitle örgütleri anlayışımız halkın gönlünde taht kuran bu ilkemiz; kurumlarımızın, Emekçi şahsında bir kez daha böylesine bir ortamı kitlelerle paylaşmasının vesilesi olmuştur.

Uzun bir tarihi geçmişe sahip olan bu kurumlarımız, kitlelerin çok yönlü istem ve taleplerini yerine getirmek için sürekli olarak benzer etkinlikler düzenlemişlerdir yada ev sahipliği yapmışlardır. Son bir kez daha görüldü ki; kitlelerin bilgiye, öğrenmeye, dahası kitleler karşısında samimi olarak açık davranmaya, gelişmeler hakkında kendilerini dikkate alma istekleri ve ilgileri var.

„Düşüncemin olduğu gibi yayınlanmış olmasını bir samimiyetin ve de ciddiyetin sonucu olarak görüyorum"

Müzik dinletisi ve sözlü sohbetle geçen söyleşiye katılım gösteren kitlenin söyleşiler boyunca merakla sordukları onca soruyu cevaplarken; Ozan Emekçi itirafını gizlemeden şunu ifade etti: *„Bakın Demokratik Gündem benimle bir röportaj yaptı. Bir çok insan da okumuştur bu röportajı. İstenilseydi, bu röportajın belli bölümleri çıkarılabilirdi ya da sansür koyabilirdi. Bu o gazetenin doğal hakkıydı. Ancak düşüncemin olduğu gibi yayınlanmış olmasını bir samimiyetin ve de ciddiyetin sonucu olarak görüyorum".*

Devrimci sanata özellikle müzik alanında hatırı sayılır düzeyde emeği gecen Ozan Emekçi'ye sorulan meraklı sorulardan bazıları: „Demokratik Gündem gazetesinde yer alan röportajda sözü edilen 'Kamil'in neyi ifade ettiği" , „Bugün özellikle ADHK ve ADHK'ya bağlı demokratik kurumlarda bu yönlü etkinlikler içine girmesindeki etken neydi?" ve „dünden bugüne ne gibi bir farklılık görüyorsun"

Soruların yanı-sıra, Emekçi sanat anlayışı, Türkiye'de demokratik mücadelenin önemi ve devrimci sanatçıya düğen görevler neler olmalıdır yönlü soruları cevaplarken, şöyle dedi: „Kamil herhangi bir kişiyi çağrıştırmıyor. Ya da böyle bir kişiye hitaben söylenmiş değildir. Zaten böyle bir şahıs yok ortada. Kamil genel bir durumu, yani 80'ler dönemini anlatmaya çalışıyor. Daha doğrusu tarih karşısında sorumluluk duyan herkese bir çağrıdır ve bunu anlatıyor. Burada sorumluluk duyan herkes var. Kendi açımdan tarih Kamili doğruladı diye kendimi mutlu görmüyorum. Aksine hep üzüntü duydum ve halen de üzüntü duyuyorum. Keşke tarih, kamil'de anlatılanları doğrulamasaydı. Bundan her zaman sevinç duyardım.

İkincisi; her şeye rağmen bugün şunu görüyorum. ileriye doğru bir adım var. Bir yönelim var. Bunu da görüyorum. Hatta herkesin görmesi lazım. Samimiyetin ve de samimi gelişmelerin olduğuna inanıyorum. Böylesi bir durumda, emeğimi ve desteğimi geride tutamam. Bundan dolayı da buradayım".

Türkiye'de demokratik mücadelenin önemi üzerine değerlendirmesinde; geçmişe kıyasla düşüncesinde farklılıklar yaşayan Ozan Emekçi'nin, Kürt sorunu ve Alevi inancına ilişkin değerlendirmesi, geçmişte devrimci sanatına yön veren anlayıştan belli ölçülerde kopuş yaşamakta. Haklı olarak *„Türkiye'de bu iki olguya gerekli duyarlılığı göstermeyenin demokratlığı tartışılır"* derken gelişmeleri değerlendirmesinde , 'cami, sunni' terimleriyle sorunları izah etmeye çalışması Emekçi'nin siyasi duruşunda önemli bir fark yaşadığının somut göstergesi. Emekçi, Alevi katliamlarının, (son olarak Sivas katliamı) açık faili olan sistem gerçeğinin ve devletin teşhirinin yapılması gereken yerde sınıf bakış açısından önemli oranda kopmuş olduğunu ortaya koydu.

Yüz Çiçek Açsın, Yüz Fikir Akımı Yarışsın

Söyleşiler yukarıdaki örnekte de görüldüğü gibi farklı fikirlerin, doğru ile yanlışın tartıştığı, yarıştığı canlı bir platform oldu. Doğru düşünce ve yöntemlerin gelişip güçlenmesi için, benzer açıklıkta kitle etkinlikleri gerçekleştirerek kurumlar güçlendirilmelidir.

„Derneklere ihtiyacımız var, yeni yeni dernekler açılmalıdır, gençler gerekirse arkadaşını bile derneklerden seçmelidir" diyerek konuşmasını böyle bir çağrıyla noktalayan Emekçi'nin ardından toparlama bölümünde son konuşmayı FDHF temsilcisi yaptı.

Oldukça olgun ve geniş bir çerçevede sorular soruldu, düşünceler ortaya konuldu. Konuşma hakları kısıtlanmadı, sorular engellenmedi. Demokratik kitle örgütleri olarak sorumluluğumuz geçerli kılmaktır. Bu gün temel sorunlarımızdan biri de, sistem tarafından bir çok yönüyle baskı altına alınma, engellenme. Ezilenlerin ve öncülerinin fikirlerinin yaşam hakkı bulmaması için açık ve gizli bir şekilde yasaklamalar sürerken, bunu kırmanın önemli yöntemlerinden biri değişik görüş ve fikirleri yanyana yarıştırarak halk kitlelerinin değerlendirmesine, inisiyatifine sunmaktır.

Sorunları halklar arasında ayırım gözetmeksizin, merkeze ezen ezilen meselesini koyarak değerlendirmeliyiz. Sistemin „böl-parçala-yönet" siyasetinin, halkları defalarca bir birine kırdırdığını biliyoruz. Halen bu tehlike Türkiye- Kuzey Kürdistan coğrafyasında varlığını koruyor. Dünyanın bir çok yerinde benzer tehlikeler var ve her an kullanılmaya hazır durumdadır. Halk kitlelerinin demokratik mücadelelerinin geliştirilip, güçlendirilmesi için; halklar arası ayırım yapmadan, halkları birleştirme, sorumluluğumuz vardır. Bunun için de Nepal'de Katmandu'yu kuşatma altına alarak geleceğini belirmeye çalışan Nepal halkı bizim halkımızdır. Davaları bizim davamızdır. Geleceği bizim geleceğimizdir. Bizim davamız sadece yaşadığımız ülke ile sınırlı değil, yaşadığımız koca bir dünya kadar geniş ve büyüktür.

Ölümsüzlüğünün 20. yılında devrimci sanatçı YILMAZ GÜNEY anısına
VII. ENTERNASYONAL GENÇLİK KÜLTÜR-SANAT FESTİVALİ

Emperyalist-kapitalist sistemin her alanında toplumu tam bir kuşatma altına aldığı ve saldırılarını her geçen gün daha da derinleştirdiği günümüz dünyasının bir gerçeğidir. İdeolojik, siyasal, kültürel, sanatsal vb. cephelerde gerçekleştirdiği saldırılarla toplumda yarattığı dejenerasyon ve yıkımın sonucu; insanı insana, kendi değerlerine yabancılaştıran, sistemin itaatkar bir kölesi haline getiren, bağımsız düşünme ve yaratıcılıktan alıkoyan, bencilliğin ve çıkar ilişkilerinin herşeyden üstün tutulduğu, toplumsal duyarlılıkların ve bilincin köreltildiği, insanların geleceklerine ilgisiz bırakıldığı, tüm umutlarının karartılmaya-her türlü zulmün ve vahşetin kanıksatılmaya çalışıldığı, insanlığın özgür geleceğe yürüyüşünü ve bu yürüyüşe hizmet eden sanatsal yaratımları engelleyen... kısacası; bütün insani değer ve güzelliklerin ayaklar altına alındığı gerçeğiyle yüzyüzeyiz. Bugün egemen sistemin saldırılarını en çok yoğunlaştırdığı ve kendi açısından ciddi başarı sağladığı alan kültür-sanat cephesidir. Özellikle bu cephede gençliğe dayatılan kültürel yozlaştırma politikalarıyla, kimliğinden, kişiliğinden soyutlanmış, toplumsal sorunlara ilgisiz, sistemle bütünleşmiş, pop ve arabesk kültürü ile yetişen, halk kültürüne yabancılaştırılmış bir gençlik hedeflenmektedir. Yine sanatın içeriği boşaltılarak, gençlere; para kazanmanın ve bireysel kurtuluşun aracı olarak sunulmaktadır. Yani; egemen sistem insanın özgürleşme ve mutluluk çabasını olumsuz yönde etkileyen bir kültür-sanat politikasına sahiptir.

Bize düşen görev; her alanda olduğu gibi, kültür-sanat alanında da burjuvazinin gerici politikalarına alternatif olan, insanın özgürleşme çabasına hizmet eden politikalar üretmek ve bunları pratikle bütünleştirmektir.

Demokratik Gençlik Hareketi olarak bugüne kadar gücümüz oranında bu görevimizi yerine getirmeye çalıştık. Gençlik kitleleri içerisinde burjuva, feodal-yoz kültüre karşı yeni demokratik halk kültürünü geliştirip yaygınlaştırma ve halka hizmet eden bir sanat anlayışıyla gençleri sanatsal faaliyetlere teşvik etme çabamız bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonrada devam edecektir.

Bu çabalarımızın bir devamı olarak; bu yıl Enternasyonal Gençlik Kültür-Sanat Festivali'nin 7.sini düzenliyoruz. Ve bu festivalimizi halkçı, sanatçı kişiliğini ve çizgisini kendimize örnek aldığımız, büyük sanat ustası, devrimci sanatçı Yılmaz Güney'in anısına adıyoruz.

Bu vesile ile; bizim için özel bir anlamı da olan VII. Enternasyonal Gençlik Kültür-Sanat Festivalimize bütün genç kültür-sanat emekçilerini katılmaya, ürünlerini ve yeteneklerini sergilemeye çağırıyoruz. Festivalimize tüm emekçi halkımız ve dostlarımız davetlidir.

- **Devrimci sanatçı Yılmaz Güney'i mücadelemizde yaşatacağız!**
- **Yaşasın Enternasyonal Kültür-Sanat Festivalimiz!**
- **Yaşasın yeni demokratik halk kültürü!**

AVRUPA DEMOKRATİK GENÇLİK HAREKETİ

Düzenleyen: Avrupa Demokratik Gençlik Hareketi • Kaiser-Wilhelm-Str. 275 · 47169 Duisburg
info: www.dgh-avrupa.org - E-Mail: kultursanatfestivali@hotmail.com • Tel.: 0174-3615416 • 0174-8196663

YARIŞMA DALLARI VE KURALLARI

Festivalde yarışmalar aşağıda belirtilen dallar ve kurallar çerçevesinde yapılacaktır.

- **MÜZİK** (Grup ve Solist)..: Her yarışmacı 1 eser sunma hakkına sahiptir.
- **ŞİİR**.....: Her yarışmacı 1 eser sunma hakkına sahiptir. (5 dk.)
- **TİYATRO VE SKEÇ**.....: Her yarışmacı oyununu en fazla 20 dakika içinde sunmalıdır.
- **HALK OYUNLARI**.....: Halk oyunları dalında yarışacak ekiplere en fazla 10 dakika süre tanınacaktır.
- **ÖYKÜ**.....: Bu dalda yarışacak adaylar ürünlerini en geç 17.11.2004 tarihine kadar aşağıdaki kontak adreslerine, bilgisayarda tuşlanmış şekilde göndermelidirler. Ürünlerin kendilerine ait olması zorunludur.

GENEL KURALLAR

- Yarışmacılar eserlerini kendilerine tanınan süre içinde sunmaya çalışmalıdırlar.
- Jüri, değerlendirmesinde özellikle şiir ve müzik dallarında sunulacak eserlerin yarışmacılara ait olmasına önem verecektir.
- Yarışmalar amatör sanatçılar arasında yapılacaktır. Profesyonel sanatçılar yarışmalara dahil değildir, ancak dayanışma amacıyla festivalimize katılabilirler.
- Bütün yarışmacılar en geç saat 11:00'de salonda hazır bulunmalıdır.

Avrupa Demokratik Gençlik Hareketi
Kaiser-Wilhelm-Str. 275 · 47169 Duisburg
info: www.dgh-avrupa.org
E-Mail: kultursanatfestivali@hotmail.com
Tel.: 0174-3615416 - 0174-8196663

Düzenleyen: Avrupa Demokratik Gençlik Hareketi • Kaiser-Wilhelm-Str. 275 · 47169 Duisburg
info: www.dgh-avrupa.org - E-Mail: kultursanatfestivali@hotmail.com • Tel.: 0174-3615416 • 0174-8196663

FELSEFE NOTLARI

Hazırlayan: **Güven Kazanır**

Kaynak: **V.Afanasiev**, Felsefenin İlkeleri
Orhan Hançerlioğlu, Düşünce Tarihi, Felsefe Sözlüğü

-I-

Felsefe Nedir ve Felsefenin Doğuşu

Felsefe ilk olarak felsefeci Herakleitos tarafından bu günkü adı ile deyim olarak dile getirilmiştir. Herakleitos bu günkü felsefenin kendisinin ve isminin yaratıcısı olarak bilinmektedir.

Felsefe sözcüğü sevgi anlamına gelen Yuphilia söylemi ile bilgi anlamına gelen yusophia deyiminden meydana gelmiştir.Felsefe bilgi ile sevginin bileşiminden doğan BİLGİ SEVGİSİ anlamına gelmektedir. Bilgiyi sevmek ve insanlığın yararına olan bilgi ile donanmak bilgi sevgisinden geçer. Doğa ve insan sorunlarını çözmek güçlü bilgi birikimine sahip olmayı gerektirir. Bilgiyi sevmeyen, bilgi birikimine sahip olmayanlar doğa ve insanlığın sorunlarını çözemezler.

İnsanlar ilk kültürlerin doğduğu bölgelerde din kurumlarını oluşturmuşlardır. Bu bölgeler Mezopotamya, Mısır, Yunan, Hindistan, Çin'dir. Bu ilk kültürlerin oluşup gelişmeye başladığı bölgelerde dini düşünceleri inceleme ve sorgulamalarını yaparken felsefeyi bulmuşlardır. O aşamadan sonra felsefenin insan ve doğa ile ilişkilerini kurmaları sonucu felsefe gelişmeye bağlamıştır.

İlk Çağda Felsefe

Felsefe ilk çağda insanın üzerinde yaşadığı dünyada her konuda bütünsel bilgiyi dile getiriyordu. Bu bazen din üzerine bazen töre üzerine bazen de insan davranış biçimi üzerine bilgileri kapsamaktaydı. Felsefe bugün de çeşitli konularda bütünsel bilgiyi dile getirmeye çalışıyor. Kültürlerin doğuşu ile birlikte Mısır, Mezopotamya, Çin, Hindistan'da felsefe düşünürleri ve felsefe akımları kendini göstermiştir. Dünyanın ilk kültürel bölgelerinde ortaya çıkan felsefe düşünceleri ile antik çağ Yunan felsefesi bir birinden derin farklılıklar içermektedir.

Antik çağ Yunan felsefesi kendine özgü bir yapı teşkil etmektedir. Bu özgünlük, felsefenin Yunan fizikçileri elinde şekillenişine bağlıdır. Bu bilim adamlarının doğa ve insan sorunlarına karşı doğayı ve insanı irdelemeleri, ilişkiye geçmeleri ve bu sorunlara cevap olacak bilgiyi üretmeleri felsefeyi masalımsı ve hayali düşüncelerden arındırmaya bağlamıştır.

Antik çağ Yunan felsefecileri felsefenin temel sorunlarına cevap aramaya çalışmışlardır. Bu uzun süreli çalışmaları sonucunda da felsefede akla uygunluk ve eylemsel iğe yararlılık saptamasına varmışlardır. Bilgi ama nasıl olsa olsun değil akla uygun bilgi olmalıdır. Bilgi ama insanlığın işine yarayan bilgi olmalıdır. İnsan, insan olduktan bu tarafa korunma ihtiyacından dolayı sürekli araştırma ve inceleme içersinde bulunmuştur. Felsefe tarihine baktığımızda dünyanın neden yapıldığından ve onu kimin yaratışından tutalım ve başka bir çok konuda neden ve niçinlerini araştırmışlardır. Bilimin yavaş ilerlemesi sonucu felsefe uzun yıllar düşünce bağlamında gelişme sağlamıştır. Pratik bilgi ile kuramsal kavramlar çatışması sonucu felsefe bir üst aşamaya sıçratılmıştır.

Antikçağda Felsefeye Bakış

Evrenin hangi özdekten geldiğinin araştırılması ile birlikte Herakleitos'la oluşun açıklaması ile felsefe evrenselleşiyor. Herakleitos'un doğa biliminden yardım almadan oluşu ön sezi ile açıklaması çok geniş kapsamlı bir açıklamayı ortaya koyuyor. Zamanındaki ve ondan sonra gelen felsefeciler ona karanlık adını takıyor. Hatta Sokrates Herakleitos'u şu cümlelerle anlatıyor.: „Herakleitos'da anladıklarım pek güzel, öyle sanıyorum ki anlamadıklarım da.. bu derinliğe inebilmek için Delos'lu bir dalgıç gerek". O, Herakleitos'un anladığı derinlikte,onun gibi geniş kapsamda anlamakta zorluk çekiyor. Sokrates, evreni bir yana bırakıp insana dönmeyi zorunlu olarak görüyor. Sokrates'a göre felsefe „neleri bilmediğini bilmektir. Doğa biliminden yoksun olan felsefe düşünsel çalışma olarak kalmak zorundadır".

Platon, zaten felsefeyi tarif ederken onun düşünsel bilim olduğunu vurguluyor. Aristoteles'e göre felsefe ilkeler yada ilk nedenler bilimi, Epikuros'a göre bir yaşam bilimidir. Bu çağda felsefenin gerçek niteliğini ortaya koyan Herakleitos'un kendisidir. Ama bir bütün olarak baktığımızda tam anlamı ile felsefe bu çağda ortaya konamıyor.

Ortaçağ'da Felsefe

Bütün çağlarda olduğu gibi ortaçağda da felsefe tanımlanmaya devam ediyor. Her felsefeci kendisinin gördüğü boyutta tanımlamaya çalışıyor. Augustinus'a göre felsefe gerçek dinle özdeştir. Yine felsefe tanrıyı bilmektir. Tertullianus'a göre felsefe yapmak doğmayı açıklamak ve onun doğruluğunu tanıtlamaktır. Scottus Eriugen'ya göre felsefe insanın bilimidir, felsefe konusu dinin konusunun aynıdır. Anselmus'a göre felsefe inanılanı anlamaya çalışmaktır. Abaclardus'a göre felsefe inanılanın inanılmaya değer olup olmadığını araştırmaktır. Skolastiklere göre felsefe akılla doğma arasındaki uygunluğun tanıtlanmasıdır. Aguino'lu Thomas'a göre felsefenin konusu tanrıdır, felsefe tanrının tanıtlanmasıdır.

Orta çağda sadece Duns Scotus ilk kez felsefeyi dinden ayırma eğilimi göstermiştir. Bu çağda felsefe genelde tanrı bilim niteliğindedir. Nasıl ki felsefe dini kuramların irdelenmesi sonucu doğmuşsa Ortaçağda da felsefe dini kurumları irdelemeye neden ve niçinlerini araştırmaya devam ediyor. Felsefeye bakış Ortaçağda da din merkezli olmaktan tam anlamı ile kurtulamıyor.

Yeniçağda Felsefe

Felsefe tarihinde bunca zaman geçmesine karşın felsefe açısından bakıldığında daha sonuca ulaşılamamış yeni bir durum olarak güncelliğini koruyor. Yeni çağda Giordano Buruno'ya göre felsefenin görevi doğayı bilmektir şeklinde özetleniyor. Bu görüş felsefe dalında önemli bir adımdır. Çünkü, doğadan ve insandan koparılarak yapılan felsefe, felsefe değildir.

Campanella'ya göre felsefenin konusu eleştiridir. Francis Bacon'a göre felsefe deney ve gözleme dayanan bilimsel veriler üstünde düşünmektir. Hobbes'a göre felsefe yapmak doğru düşünmektir. Felsefe sonuçların nedenleri ile nedenlerin sonuçları ile karşılaştırmalı bilgidir. Descartes'e göre felsefe, bir bilimdir onu kesin bir bilim yapmak için geometrik sistemi metafiziğe uygulamak gerekir. Sipinoz da Descartes'in düşüncesinin izleyicilerindendir. Ona göre felsefe genelleştirilmiş bir matematiktir. Leibniz'e göre felsefe gerçekte doğru olanı anlamaktır. Felsefe göklerden yere inmelidir ve konusu beş duyu tarafından kavranmalıdır. Locke'a göre felsefe filozofların gözlerini gerçek aleme açmak ve bütün düşünce ve duyularımızın gerçek alemden geldiğini tanıtlamaktır. Condillac'a göre felsefe duyumların bilgisidir. Hume'a göre felsefe insan zihninin mahiyetini incelemektir.

Diderot'ya göre felsefe bilimdir ve ancak felsefe doğa bilimleri fizyoloji ve tıp üstüne kurula bilir. Kant'a göre felsefe bilginin nasıl mümkün olabileceğini görmektir.Bu da bilginin kendi kendini eleştirisi ile gerçekleşir. Fichte'ye göre felsefe yapmak varlığın hiçbir şey olmadığını, görevin her şey olduğunu bilmektir. Bu bakımından da felsefe benin bilgisidir. Schelng'e göre felsefe doğa ve ruhta benle ben olmayan karşıtlığın özdeşliğidir.

Hegel'e göre felsefe düşüncenin kendi karşıtları ile çelişerek ilerlemesinin bilimidir. Bu bilimse mantıktır. Herbart'a göre felsefe yapmak bilimlerin temelinde bulunan kavramları aydınlatmaktır. Schopenhauer'e göre felsefe deneysel bir metafiziktir. Varlığın temelinin irade olduğu deneye dayanarak anlaşılır. Spencer'e göre bilim ancak bir kısım tekleştirilmiş bilgidir. Auguste Comte'a göre felsefe bütün bilimleri birleştiren bir bilim ,bilimler bilimidir. Felsefenin doğmaya bağlamasından bu tarafa görüldüğü gibi içerisinde idealist ve metafizik yönler taşısada sürekli ileriye doğru bilimsel bir yön taşımaya devam etmektedir.

KÜLTÜRLER TARİHİ

Hazırlayan: **Güven Kazanır**

Kaynak: **William H. McNeill**, Dünya Tarihi
Server Tanilli, Yüzyılların Gerçeği ve Mirası

-I-

İlk İnsanlar

İlk insan toplulukları dünyanın belirli bir bölgesinden yayılmaya başlamıştır. Dünyanın çeşitli bölgelerindeki insanlar arasındaki biyolojik değişiklikler ise çeşitli zamanlarda gerçekleşerek günümüz insanı halini almıştır. Bu biyolojik değişkenliğin hangi zaman dilimlerinde gerçekleştirdiği tam olarak bilinmemektedir.

Dünyanın ilk zamanlarında ise insanlarda kültürel farklılık çok değildi..Çoğunlukla ilk insan toplulukları balta ve diğer taş araçları ve ateşi kullanarak yaşamını sürdürüyorlardı.

İlk zamanlardan yontularak zamanımıza kadar kalan insan işine yarayan araçlar ilk insan yaşamı ve kültürü hakkında bize fazla bilgi vermemektedir. İnsanın avcılık, bitki kökleri, bitki tohumları, kurtçukları yiyerek yaşamını sürdürdükleri bilinmektedir. Bir de durmadan dolaştıkları, oraya buraya uğradıkları son ilkel insan kabilelerinin yaşamına bakılarak çıkarılmaktadır.

Çevresel Etkiler

İnsan ilk zamanlarda avcılık ve toplayıcılık yolu ile dünya dengesine uyum sağlamıştır. Hızlı, gelişi güzel yaşamak değil, belirli bir uyum içerisinde düşük bir hızla yaşamını sürdürdüğü tahmin edilmektedir.

İklimsel ve çevresel ortam değişiklik arz ettikçe insan da değişmiştir. Yaratıcı gücünü ortaya çıkararak oluşan çevre ve iklime göre yaşama becerisini kazanmıştır.

Kuzey Yarımkürenin kuzeyindeki buzulların erimeye başlamasıyla dünyanın dengesi de ilk kez değişti. Bu değişiklik Avrupa'da yağışlı ılıman iklime yol açtı.Bu iklim sonucu Avrupa'da yeşil bitki örtüsü insan ve hayvanlar için bir yaşam kapısı açtı. Avrupa'da buzulların çekilişi ile meydana gelen değişikliğin dünyanın diğer yarıküresinde nelere yol açtığı pek bilinmiyor. Avcı toplulukların yeni dünya Avrupa'ya Kuzey Amerika'dan yayıldıkları sanılıyor. Avusturalya'ya bir buz ve kar köprüsü ile geçildiği sanılmaktadır.

Tarımın Getirdiği Değişiklikler

İlkel avcı toplulukları Güney Amerika'nın en güneyindeki Tierra del fuego'ya Ortadoğu'daki insanın yeniden biçimlenmesi sonu ulaştılar.(İ.Ö.8000.6500)

Mezopotamya'nın kuzeyi ve doğusunda dağlık bölgeye yerleşmiş birkaç topluluk bitkileri eleyip biçerek hayvanları evcilleştirerek çevresine yeni bir biçim verdi. En önemli ürünleri buğday, arpa; evcilleştirdikleri hayvanlarsa koyun ve keçiydi.

Ağaçların gövdesinin kabuğunu soyarak kurumaya terk ettiler. Kuruyan ağacın dökülen sararmış yaprakları toprağın yumuşamasını sağladı. Açılan böylesi alanlarda ekim işi yapıldı. Toprak verimsizleşince kuru ağaçları yakıp külünü toprağa sererek verimi artırdılar. Verimsizleşen toprakları 10-15 yıl içinde terk ederek başka ekim alanları açtılar.

İlk insanlar ekim işini yapabilmek için üç araca ihtiyaç duydular. Bunlar balta,çapa ve orak olarak bilinmektedir.Baltayı ve orağı granit ve bazalt taşından çapayı ise tahtadan yaptılar. Ayrıca yetişen tahılları depolamak için kilden ağaçtan kaplar yapıldı. Kerpiç evler ve bez dokuma tezgahları, yiyecekleri pişirmek için fırınlar yapıldı.Gezici toplumun yerini yavaş,yavaş yeni köy toplumu aldı. Tohumluk ürün saklaması, ekim zamanını doğru belirleme gibi şeyler süreç içerisinde kazanıldı. Amerika ,Asya ve Afrika'daki ilk çiftçilerin ortadoğudan bağımsız olarak yetiştikleri varsayılır. Çünkü ilk çiftçiler geriye silinmeyecek izler bırakmamıştır.

İlk Uygarlık

Tahıl tarımı ve hayvanların evcilleştirilmesi kültürü ilk olarak Ortadoğu'dan dünyanın çeşitli yerlerine dağıldı.

Dünyada ilk kültürün doğduğu yer Mezopotamya'da Dicle ile Fırat'ın aşağı bölgelerinde Sümer ülkesidir. Bu iki nehrin arasında ve daha çok nehrin kenarındaki alüvyonlu topraklar üzerinde gelişti. (Basra körfezine kadar olan bölgede) Nehir kenarından uzak ormanlık tepelerde yapılan tarım tüm yaz boyu susuz kaldığından fazla verimli olmuyordu. Nehirler arasındaki ovalık alanda yapılan tarım sulamayla kuruması önlenerek verimin artırılması sağlandı. Sulama kanalları, sulama bentlerinin yapılması insanlığı, ister istemez iş bölümüne ve ilkel planlaması ile yönetme işine sevk etti. O zamandaki bu ilişki tam olarak bilinmemektedir.

Başta insanlar üç bölüme ayrılarak tanrı evine (tapınağa) vergi vermeye mecbur edildi. 1.grup, en fazla vergi veren grubu oluşturuyordu. Ürettiği tahılın büyük bir kısmını vergiye verdiğinden yılın belirli aylarında aç kalıyordu. İşte o aylarda karın tokluğuna tapınakta çalışmaya başlıyordu.(Bir yazılı kaynak) Kaynaklar 1000 yıllık zaman içinde ortaya çıkar. Böylece ilk uygarlık MÖ 3000 yılları arasında yazıldı.

„Munzur'un yüreği Yanıyor"

Dersim'de Türk devleti askeri operasyonlarının yanısıra başlattığı orman yangınları Eylül sonunda Ovacık ilçesinde doğayı yoketmekle kalmadı insan yaşamını da tehdit etti.Konuya ilişkin Demokratik Haklar Platformu yaptığı basın açıklamasında operasyon gerekçesiyle orman yakan askeri ve devletin bir bütün olarak Dersim ve Dersim halkına karşı sürdürdüğü politikasını şiddetle kınadıklarını açıkladı.

Devlet güçleri günlerce süren yangına müdahale etmek isteyen bölge halkını da güvenlik gerekçesiyle engelledi. Dersim toprakları yıllardır hakim sınıfların baskı ve zoruyla göç politikasıyla insansızlaştırılmaya çalışılıyor. Baraj suları altında gömülmek istenen Dersim, ormanları ateşe verilerek bozkıra dönüştürülmeye çalışılıyor.

Konuya ilişkin Tunceli Dernekleri Federasyonu da bir açıklama yaptı. 28 Eylül 2004 günü İstanbul'da basın açıklaması yapan Tunceli Dernekleri Federasyonu, „sonbahar operasyonları gerekçe gösterilerek ilimizin yeniden ateş topuna çevrilemesi mazur gösterilemez" diyerek devletin kolluk kuvvetlerinin doğayı ve çevreyi yok etmeye çalıştığını belirtti. Federasyon, başta çevre ve orman bakanı olmak üzere bütün yetkilileri göreve çağırdıklarını belirterek „Munzur'da orman yangınları hemen durudurulmalıdır" dedi. (bu konuda T.D.Federasyonu ile iletişim: Tele-faks:0212 297 41 29/ 562 94 62 /0216 461 77 42 ,
email: munzuruma_dokunma@hotmail.com)

Üç Halk Kurtuluş Ordusu Savaşçısı şehit Düştü

Elif Aslan

Hasret Kağanaslan

Dersim'in Mazgirt ilçesi, Kızılcık Köyü yakınlarında, 25 Ekim gecesi Türk devlet güçleriyle Maoist Komünist Partisi'ne(MKP/ Türkiye-Kuzey Kürdistan) bağlı Halk Kurtuluş Ordusu(HKO) gerillaları arasında çıkan çatışmada **Orhan Gül** (Cemal), **Elif Aslan** (Ayça) ve **Hasret Kağanaslan** (Devrim) adlı halk savaşçıları şehit düştü.

Konuyla ilgili açıklama yapan MKP Siyasi Bürosu, düşman pususunu fark etmeden köye giriş yapan savaşçıların düşmanın teslim ol çağrılarına ateşle cevap vermeleri ve uzun süren bir çatışma sonucu şehit düştüklerini belirtti.

Şehit savaşçılardan Orhan Gül, 1997 yılında Adana'da tutsak düşmüş, kaldığı Ceyhan, Antep özel tip ve Sincan F tipi hapishanelerinde 2000 Ölüm Orucu ve 19 Aralık katliam saldırısına karşı kahramanlık direnişi dahil tüm direnişlerde aktif olarak yer almıştı. 2000 Ölüm Orucu direnişine 1.ekipte katılan Orhan Gül, tahliye edildikten sonra da kendisi gibi Halk Kurtuluş Savaşında şehit düşen MKP MK üyesi Cemal Keser ve Yeter Güzel'le birlikte İstanbul Alibeyköy Direnişevi'nde ölüm orucu direnişini sürdürmüştü. MKP Siyasi Bürosu açıklamasında „2002 Eylül'ünde gerçekleştirilen Partimiz 1.Kongresinde parti üyesi olan Orhan yoldaş, Kongre sonrası Doğu Dersim Alt Bölge Komitesinde yer alarak Mazgirt bölgesinde siyasi komiser olarak faaliyet sürdürdü. 2004 yazında Dersim Bölge Komitesi'ne atanan Orhan yoldaş şehit düşüşüne kadar bu görevini başarıyla yerine getirdi." deniyor.

MKP açıklamasında Elif Aslan ve Hasret Kağanaslan isimli şehit kadın savaşçılar için de şu bilgiler veriliyor: „... Elif Arslan yoldaş, 2003 sohbaharında gerilla saflarına katıldı. Halk Kurtuluş Ordusu saflarına katılmadan önce yerel faaliyet yürütüyordu. Saflara katıldıktan sonra ise ideolojik, siyasi ve örgütsel gelişim seyri dikkate alınarak 2004 yılı başında partimizin üyesi olarak mücadelesini sürdürüyordu. Yine Dersim doğumlu olan Hasret Kağanaslan yoldaş ise kısa bir süre önce Halk Kurtuluş Ordusu saflarına katılmış ve Mazgirt alanında faaliyet sürdürmekteydi."

İmam Boztaş'ın katili kontr-gerilladır

Çatışmanın ardından bir açıklama yapan Tunceli Valiliği'nin, şehit düşen halk ordusu savaşçılarının, 8 Mart 2004'de kontr-gerilla güçlerince katledilen İmam Boztaş'ın failiymiş gibi gösterilmesi devletin kendi katliamını örterek bilinçli hedef şaşırtma ve halk savaşçılarının bölge halkı üzerindeki güvenirliğini sarsma amaçlıdır.

Bilindiği gibi 8 Mart 2004 günü evinin önünde katledilen İmam Boztaş, defalarca bölgeyi terk etmesi yönünde Bulgurcular karakolu ve bizzat karakol komutanı tarafından tehdit edilmiştir. Ancak İmam Boztaş devletin tüm baskı ve işkencelerine rağmen köyünü terk etmeyi kabul etmemiş ve kontr-gerilla güçlerince katledilmiştir. Bu katliam üzerine incelemelerde bulunan bölgedeki demokratik kitle örgütleri temsilcileri, İHD Genel Merkezi, ve Avrupa'dan gelen bir heyet; İmam Boztaş'ın katledilmesinden devlet güçlerinin sorumlu olduğu kanaatine vardıklarını açıklamışlardı.

Demokratik Haklar Platformu konuyla ilgili yaptığı basın açıklamasında „Boztaş'ın katledilmesinin arkasında devletin ve onun kontr-gerilla güçlerinin olduğu ortada iken valiliğin böylesi bir açıklama yapması katliamı gerçekleştirenleri koruma ve hedef şaşırtma amaçlıdır. Bu yüzden bölge halkı ve demokratik kesimler açısından valiliğin bu açıklamasının hiçbir inanılırlığı yoktur.

„Halkların kurtuluşu için mücadele eden devrimci ve komünistlerin bu haklı ve meşru mücadelesi bu tür açıklamalarla karalanmaya çalışılmaktadır. Bunun için, bu ve benzeri saldırıların önüne geçmenin, devrimci savaşın haklılığı ve meşruluğunu sahiplenmenin yolu mücadeleyi desteklemekten ve mücadele içerisinde yaşamını yitiren halk savaşçılarını sahiplenmekten geçmektedir." dedi.

Dersim'de şehit düşen üç halk kurtuluş savaşçısının şanlı anıları önünde saygıyla eğiliyoruz

Şehitlerimizin cenaze törenlerinden görüntüler

Demokratik Haklar Platformu

e-posta: demokratikhaklar@yahoo.com

28 Ekim 2004

Üç Halk Kurtuluş Ordusu Savaşçısı şehit Düştü

Dersim'in Mazgirt ilçesi, Kızılcık Köyü yakınlarında, 25 Ekim gecesi devlet güçleriyle Maoist Komünist Partisi'ne(MKP) bağlı Halk Kurtuluş Ordusu(HKO) gerillaları arasında çıkan çatışmada Orhan Gül (Cemal), Elif Aslan (Ayça) ve Hasret Kağanaslan (Devrim) adlı halk savaşçıları şehit düştü.

Şehit düşen halk savaşçılarından Elif Aslan'ın cenazesi bugün Dersim'in Mazgirt ilçesi, Kızılcık Köyü'nde, Hasret Kağanaslan'ın cenazesi ise Dersim Merkez'deki Atatürk Mahallesi (Sişenk) Mezarlığı'nda defnedilecek.

Ailesi tarafından bugün Elazığ'dan alınacak olan Orhan Gül'ün cenazesi ise vasiyeti üzerine Mersin'e getirilerek 29 Ekim Cuma günü yoldaşı Aygün Uğur'un yanına defnedilecek.

İmam Boztaş'ın katili kontr-gerilladır

Çatışmanın ardından bir açıklama yapan Tunceli Valiliği'nin, şehit düşen halk ordusu savaşçılarının, 8 Mart 2004'de kontr-gerilla güçlerince katledilen İmam Boztaş'ın failiymiş gibi gösterilmesi devletin kendi katliamını örterek bilinçli hedef şaşırtma ve halk savaşçılarının bölge halkı üzerindeki güvenirliğini sarsma amaçlıdır.

Bilindiği gibi 8 Mart 2004 günü evinin önünde katledilen İmam Boztaş, defalarca bölgeyi terk etmesi yönünde Bulgurcular karakolu ve bizzat karakol komutanı tarafından tehdit edilmiştir. Ancak İmam Boztaş devletin tüm baskı ve işkencelerine rağmen köyünü terk etmeyi kabul etmemiş ve kontr-gerilla güçlerince katledilmiştir. Bu katliam üzerine incelemelerde bulunan bölgedeki demokratik kitle örgütleri temsilcileri, İHD Genel Merkezi, ve Avrupa'dan gelen bir heyet; İmam Boztaş'ın katledilmesinden devlet güçlerinin sorumlu olduğu kanaatine vardıklarını açıklamışlardı.

Boztaş'ın katledilmesinin arkasında devletin ve onun kontr-gerilla güçlerinin olduğu ortada iken valiliğin böylesi bir açıklama yapması katliamı gerçekleştirenleri koruma ve hedef şaşırtma amaçlıdır. Bu yüzden bölge halkı ve demokratik kesimler açısından valiliğin bu açıklamasının hiçbir inanılırlığı yoktur.

Halk Savaşçıları Ölümsüzdür

Halkların kurtuluşu için mücadele eden devrimci ve komünistlerin bu haklı ve meşru mücadelesi bu tür açıklamalarla karalanmaya çalışılmaktadır. Bunun için, bu ve benzeri saldırıların önüne geçmenin, devrimci savaşın haklılığı ve meşruluğunu sahiplenmenin yolu mücadeleyi desteklemekten ve mücadele içerisinde yaşamını yitiren halk savaşçılarını sahiplenmekten geçemektedir.

Halk Savaşçıları Ölümsüzdür!

Halk Kurtuluş Ordusu Savaşçıları için İsviçre'de Anma

Demokratik Gündem/ İsviçre

Dersimin Mazgirt ilçesinde devletin kolluk güçleri ile girdikleri çatışmada yaşamını yitiren Maoist Komünist Partisi -Halk Kurtuluş Ordusu savaşçıları, Orhan Gül, Elif Aslan ve Hasret Kağanaslan, 30. Ekim 2004 tarihinde İsviçre'nin Friebourg kentinde Maoist Komünist Partisi/ Türkiye- Kuzey Kürdistan taraftarları tarafından düzenlenen anma etkinliği ile anıldılar.

Anmada şehit HKO savaşçıları anısına saygı duruşunun ardından MKP-Merkez Komitesi Siyasi Bürosu'nun konuya ilişkin açıklaması okundu.

Anmaya katılanların arasında bulunan şehit düşenlerin yakın akrabaları ve dostları yaşamını yitirenler hakkında birer konuşma yaptılar.Katılımcıların okudukları şiirler ve kavga türkülerinin ardından anma etkinliği sona erdi.

AB Anayasası İmzalandı

AB anayasası üye ve aday üye ülkelerin devlet ve hükümet başkanlarınca Roma'da imzalandı. Burjuva gazetelerinin çoğunun manşetine çıkardığı gibi AB, artık anayasalı. Henüz hukuki bir bağlayıcılığı olmayan metnin ileri tarihlerde AB tek yasal metni hale getirilmesi düşünülüyor. Bu metnin tüm üye ülkeler açısından bağlayıcı olması için üye ülkelerin parlamentolarından onaylanması ya da referandumlarla oylanması ve kabul edilmesi gerekiyor. Bu sürecin nasıl geçeceğini ise hep birlikte göreceğiz. Çünkü bu prosedür tek tek üye devletlerin kendi egemenlik haklarından vazgeçip ortak AB egemenliğini kabul etmeleri anlamına gelmekte. Bunu da kimler kabul edecek kimler kabul etmeyecek henüz belli değil. Çünkü bir çok ülke buna hazır değil.

Bu noktada mesele AB halklarından ziyade tek tek ülkelerdeki egemen sınıfların çıkarlarından kaynaklanmakta. Yani üye ülkelerin egemen sınıfları kendi geleceklerini-çıkarlarını tek anayasalı AB içinde görürlerse bu metnin kabulü için sorun çıkarmayacaklardır. Ancak ortak anayasalı AB'nin esas olarak Almanya ve Fransa'nın denetimine gireceği açık olduğundan diğer üye ülkelerin bunu ne oranda kabul edeceği belirttiğimiz gibi tartışmalı ve sancılı bir süreç olacaktır. Meselenin bu kısmı egemen sınıfları ilgilendirdiğin esas olarak bizim kafa yormamıza gerek olmadığından meselenin bu yönünü fazla tartışmaya gerek görmüyoruz.

Türk devleti de aday ülke olarak bu metne imza attı. Henüz aday ülke olduğu için AB anayasasının Türk devleti açısından şimdilik bu kadarlık bile bir hukuki değeri yok ama imza atması siyasi anlam taşıyor. Türk hakim sınıfları bu önemli metne imza atmadan önce kamuoyunda herhangi bir tartışma da açmadılar ve halkın bilinçlenmesi için en ufak bir bilgilendirme yapmadılar. Çünkü Türk hakim sınıfları açısından „egemenlik" kavramı „bağımsızlık" kavramıyla bir arada düşünülmediğinden böylesi metinlerin altına imza atmakta ve halkı bu konuda bilgilendirmek konusunda en ufak bir kaygı dahi duymamaktalar.

Yani Türk hakim sınıfları kendi egemenliklerini emperyalizme Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan itibaren fiilen devrettiklerinden bunu yasal ve resmi hale getirmek konusunda bir sakınca duymamaktalar. ABD emperyalizmi ile yapılan ikili ve gizli antlaşmalarda bir çok yetki zaten ABD emperyalizmine devredilmiş durumda. En azından bu sefer böylesi bir anlaşmayı açık imzaladılar ki mesele birazcık olsun kamuoyu önünde tartışılabilir oldu.

Türk hakim sınıfları açısından AB üyelik sürecinin en önemli yanı Kemalizm üzerine olmakta. AB üyelik sürecinde verilen tavizler ve çıkarılan yasalar ister istemez fiilen zaten uygulanamaz olan Kemalist politikaların ideolojik düzlemde de tartışılır hale getirdi. Yani bugüne kadar büyük bir tahammülsüzlükle özellikle Türkiye-Kuzey Kürdistan halkına yönelik ideolojik bir hegemonya aracı olarak kullanılan Kemalist ideoloji gelinen aşamada ister istemez temel yönleriyle tartışılır hale gelmiştir. Özellikle ordu istese de istemese de bu tartışmaların içinde yer almak zorunda kalmıştır. Bir yandan halen Kemalist ideolojiyi savunur gözükürlerken aslında yaptıkları yorumlarda Kemalizm adına Kemalizmi eleştirmekteler ya da onun katı yanlarını yumuşatmaktalar. Bunun en açık örneğini AB ilerleme raporunun yayınlanmasından sonra yapılan tartışmalarda gördük.

Bu tartışmalara geçmeden önce bir hatırlatma yapalım. Bugün Abdullah Öcalan'ın savunmalarında savunduğu ve 1990'ların başında ise İşçi Partisinin yayınladığı ilk meclis belgelerindeki Mustafa Kemal'in Kürt ulusuna yönelik politikası şimdilerde bir çok egemen klik tarafından yeniden hatırlanır oldu. Halbuki İşçi Partisi çevresi bu meclis belgelerini ilk yayınladıklarında bizzat cumhuriyete ait olan bu belgelere DGM'lerde bölücülük davası açılmıştı. Şimdi ise herkes tarafından savunulur hale geldi.

Azınlık tartışmalarına dönecek olursak AB ilerleme raporunda Kürt ulusundan azınlık olarak söz edilmesinden sonra Kemalizmin katı ve dogmatik savunucuları hemen buna itiraz ettiler ve az önce bahsettiğimiz belgelere ve döneme atıfta bulunarak Kürt ulusunun Türk devletinin kuruluşunda asli unsur olduğundan bahsetmeye ve azınlık olarak kabul edilemeyeceğinden söz ettiler. Azınlık kavramını kabul edenler ise bu sakat ve komik argümanın üstüne atlayarak „madem Kürtler azınlık değil ve asli unsur o zaman neden Kürtçe de resmi dil olarak kabul edilmiyor" sorusunu sordular. Açıktır ki Kürt ulusunu azınlık olarak dahi kabul etmeyen katı şovenist kesimin bu savunusu kendileri açısından oldukça zayıf ve bir anlamda da tehlikeli bir savunu oldu. Çünkü diğer kesimin bu tür haklı sorularıyla karşılaştılar.

Bu tartışmalar biliyoruz ki Kürt ulusal sorununu çözmeyecek ya da çözüme ciddi anlamda bir katkı sağlamayacaktır. Çünkü Kürt ulusal sorununun gerçek çözümü ancak ve ancak ulusların kendi kaderini tayin hakkını içeren ve ulusların tam hak eşitliği ilkesi etrafında çözülebilir ve bu çözüm pratik olduğu kadar yasalarca da garanti altına alınan bir çözüm olmalıdır. Bunu da ne emperyalizm ne de Türk devleti sağlayacaktır.

Gerçek çözüm, ancak ve ancak Türkiye-Kuzey Kürdistan halkının ortak demokratik devrimi ile Yeni Demokratik Cumhuriyet programı çerçevesinde gerçekleşecektir. Güney Kürdistan'daki Kürt ulusunun Güney Kürdistan egemen sınıflarının ABD emperyalizmine uşaklık ederek bulmaya çalıştığı gibi bir çözüm ise Kürt devleti kurulması itibariyle bir çözümdür ama Kürt ulusunu yeni bir egemenlik altına atmaktan başka bir anlama gelmez. Eğer Güney Kürdistan'da iddia edildiği mevcut politik gelişmelerin sonucunda bir Kürt devleti Irak Federasyonu çerçevesinde kurulursa elbette bu Kürt ulusal sorunun Güneyde çözüldüğü anlamına gelecektir. Ancak bu Kürt halkının çözümü değil Kürt egemen sınıflarını güdük çözümü olacaktır.

Bu örneği, gerçekleşme ihtimali olduğundan değil, meselenin daha iyi anlaşılması için güncel bir tartışma olduğundan örnek verdik.

Tekrar tartışmamıza dönecek olursak, azınlık statüsünde Kemalist kesimlerin 'Kürtler asli unsurdur" argümanı, bir yanıyla hala Kürt ulusunu inkar eden bir tartışma olmakla birlikte Kemalistlere Kürt ulusunun varlığını da kabul ettiren bir tartışmadır aynı zamanda. Ancak unutulmamalıdır şovenist Kemalistleri bu noktaya getiren tek başına Türk devletinin AB üyeliği meselesi değil aksine bu noktada esas olarak etkili olan Kürt ulusunun binlerce cana mal olan silahlı mücadele temelinde sürdürdüşü haklı mücadelesi olmuştur.

Katı şovenist kesim halen Kürt ulusunun sahip olduğu hakları tanımamakta zaten azınlık statüsüne de bu nedenle karşı çıkmakta ama bugün için en azından haklarını tanımamakla birlikte kendisini kabul eder bir noktaya gelmiştir. Aslında bu da şaşırtıcı değildir. Lozan öncesi yukarıda bahsettiğimiz gibi TBMM'nin ilk yıllarında Kürt ulusu pragmatist bir yaklaşımla tanınıyor ve Kurtuluş Savaşında yer almaları için onlara yönelik bir takım vaatlerde bulunuluyordu. Türk hakim sınıfları AB'ni bir anlamda ikinci kurtuluş(!) gördüklerinden yeniden pragmatist bir şekilde Kürt ulusunun varlığını hatırlar hale geldiler.

Bu nedenle bu tartışmalar bir yanıyla Kemalizmin Kürt ulusu üzerindeki inkara ve imhaya dayanan politikalarını bir nebze yıpratır ve çözer hale getirmekle birlikte bunu yine onun pragmatist karakterinden ayrı düşünmek yanlış olacaktır.

Roma'da imzalanan AB anayasasının, Türk devleti açısından değil de mevcut üye ülkeler açısından tartışmalı yanı ise metnin Hıristiyanlık figürlerinden uzak oluşuydu. Bu şekilde AB kendi açısından Hıristiyan klubü müdür değil midir tartışmalarını bir anlamda bitirmiş oluyor. Metnin bu şekilde Hıristiyanlığa herhangi bir gönderme yapmaması Vatikan'ı kızdırmış durumda.

Bilindiği üzere AB ve ABD'nin emperyalist politikalarını hayata geçirmede Vatikan'ın önemli bir etkisi var. Özellikle ikinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasında Vatikan sosyalist ülkelerdeki halkları etkilemek ve onları kışkırtmak için bir çok gizli faaliyeti desteklemiş ve din üzerinden gerici politikalara imza atmıştı. Halen de bu görevine devam etmektedir. Bu nedenle tepkisi önemlidir. Ancak bu tepkinin pratikte ne kadar etkili olacağı ya da pratiğe dönüşeceği henüz belli değil. Bunu zaman gösterecek. Çünkü AB egemen sınıfları açısından Hıristiyanlık önemli iken halkların gündelik yaşamı açısından bunun o kadar önemli olduğunu söylemek pek mümkün değil. Bu nedenle AB egemenleri halkları karşısına din argümanından ziyade daha çok sosyal devlet, ekonomi ya da terörizm kavramları ile çıkmakta ve bu ağırlıkta propagandaya ağırlık vermekteler. Elbette belli ülkelerde yükseliğe geçen ırkçı ve sağcı partiler açısından Hıristiyanlık önemli ve etkili bir araç ama hakim sınıfların tümü açısından bunun kullanılması henüz söz konusu değil.

AB anayasası belki Hıristiyanlığa gönderme yapmamakta ama AB anayasasının imzalandığı salonun özelliklerine bakılırsa sembolik değerleri kullanarak Hıristiyanlıktan bir bütün olarak vazgeçmediğini de göstermekte. AB Anayasası'nın imza töreni yine birliğin kurucu anlaşmasının yapıldığı Roma'da tarihi Compidoglio Tepesi'ndeki Conservatori Sarayı'nda gerçekleştirildi.

Sarayın önce Jul Sezar salonunda toplanıldı. Burada yapılan konuşmalardan sonra sarayın Orazi ve Curiazi ismini taşıyan salonuna geçildi. Orazi ve Curiazi Salonu, adını Roma'nın efsanevi ikiz kurucuları Orazi ve Curiazi'den alıyor. Duvarlarda ikizlerin milattan önce 7. yüzyılda yaptığı söylenen düelloyu betimleyen freskler var. İmzalar da, salonda Papa X. Innocenzio'nun heykeli altına konulan masada atıldı. Yani yeni AB anayasası yine de Papalığın-Hıristiyanlığın gölgesi altında atılmış oldu. Türk devleti adına imza atan Recep Tayip Erdoğan ve Abdullah Gül de imzalarını bu masada attı. AB'nin bir Hıristiyan klubü olduğu resmen olmasa da bu sembolik gösteriyle kabul ettirilmiş oldu. Yani AB bir takım politik gerekçelerle kendisini resmen Hıristiyan klubü olarak tanımlamasa da resmi kuruluşlarında Hıristiyan sembollerini kullanarak Hıristiyanlığın birliğin temelindeki önemine vurgu yapmış oluyor.

Bütün bu faktörlerin Türk devletinin üyeliği konusunda ne gibi bir etkide bulunacağını göreceğiz. AB Türk devletini mevcut koşullarda üye yapmak istemiyor. Bunun nedenlerine önceki sayıda değinmiştik. Ancak bu Türk devletini hiç üye yapmazlar anlamına da gelmez. Üye yaptıkları takdirde Türk devleti AB'nin eşit bir üyesi olmaktan ziyade bu emperyalist birliğin bir eyaleti yani sömürgesi olacaktır. Bu statü dışında üyeliğin bir anlamı olmayacaktır.

AB'nin bir anayasaya kavuşmuş olması önemli. Ancak bu anayasanın nasıl ve ne şekilde hayata geçeceği başta da belirttiğimiz gibi tartışmalı. Bu tartışmalar içerisinde bizlere düşen görev AB'nin ne olup olmadığı konusunda Türkiye-Kuzey Kürdistan halkını doğru bir şekilde bilgilendirmektir. Bu konuda da söylenecek tek şey de demokratik devrimini tamamlamamış Türkiye'nin AB üyeliği ile bu devrimi tamamlamayacak olduğudur. Yani Türkiye-Kuzey Kürdistan halkının demokrasi sorunları ancak ve ancak bir demokratik devrimle çözülecektir.

■

Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht Ölümsüzdür

„O bir kartaldı“ Rosa Luxemburg’un Anısına

5 Mart 1871’de Polonya’da Yahudi bir ailenin beş çocuğunun en küçüğü olarak dünyaya gelen Rosa Luxemburg, 1889’da 18 yaşındayken devrimci düşüncelerinin etkisiyle İsviçre Zürih’e yerleşti. Zürih’te politik ekonomi ve hukuk okurken devrimci faaliyetlerini sürdürdü. Bu süre içerisinde içlerinde önder kadrolar da olan bir çok Rus sosyal demokratıyla tanıştı. Kısa bir süre içinde özellikle Polonya’nın kendi kaderini tayin hakkı noktasında Rus partisiyle keskin teorik farklılaşmalar yaşayan Luxemburg, kendi kaderini tayin hakkının uluslararası sosyalist hareketi zayıflattığını ve yeni bağımsızlaşan uluslarda burjuva iktidarının güçlenmesine hizmet ettiğini düşünüyordu. Bu şekilde hem Rus hem de Polonya sosyalist partilerinden ayrışan Luxemburg, Polonya Sosyal Demokrat Partisi’nin kuruluşuna yardımcı oldu.

Bu zaman sürecinde Luxemburg yaşam boyu kendisine eşlik edecek olan Polonya Sosyalist Partisi başkanı Leo Jogiches ile tanıştı. Luxemburg partinin sözcüsü ve teorisyeniyken, Jogiches onu partinin örgütçüsü olarak tamamlıyordu. Bu ikili tüm yaşamları boyunca yoğun kişisel ve politik ilişki geliştirdiler.

Luxemburg 1898’de Zürih’ten ayrılarak Berlin’e yerleşti ve Alman Sosyal Demokrat İşçi Partisi’ne katıldı. Hemen akabinde Luxemburg’un en önemli devrimci ajitasyonaları ve yazıları şekillenmeye başladı. 1900’de **Reform ya da Devrim** adlı eserinde o dönemler Alman Sosyal Demokrasisi içerisindeki merkezi tartışma noktalarını ortaya koydu. Luxemburg, Eduard Bernstein revizyonizmine karşı Marxist teoriyi savundu ve şöyle dedi:

„Onun teorisi bizi sosyal dönüşümden, sosyal demokrasinin nihai amacından vazgeçirmeye ve tersine sosyal reformları sınıf mücadelesinin aracı ve amacı haline getirmeye yönelik. Bernstein’ın kendisi bu görüş açısını „Nihai amaç, ne olursa olsun, hiçbirşeydir; hareket her şeydir“ diye yazarak çok net ve özgün bir biçimde ifade etmiştir.“

Luxemburg sınıf mücadelesinin bir aracı ve biçimi olarak devrim amacıyla yürütülen reformlar için faaliyetleri destekliyor; sonu gelmeyen reformların sürekli egemen burjuvaziye destek olacağına vurgu yapıyordu. Luxemburg Karl Kautsky ile birlikte Alman sosyalist partisi içinde Marksist teorinin revize edilmesini engellemeye çalıştı. (bkz. 1904:Sosyal Demokrasi ve Parlamentarizm)

Rusya’da 1905 devrimiyle birlikte Luxemburg dikkatini Rus imparatorluğundaki sosyalist harekete odakladı ve Rus proletaryasının büyük hareketinin başlamış olduğunu söyledi:

„Bugünden itibaren Rus proletaryası sınıf olarak politik aşamaya ilk olarak atladı; ilk kez tarihi olarak nitelikli ve Çarlığı yıkabilecek ve Rusya’da ve heryerde medenileşme bayrağını kaldırabilecek olan yegane güç eylem sahnesinde belirdi“ (Rusya’da Devrim)

Luxemburg, Rus Menşevikleri ve Sosyal Devrimci partilerine karşı sosyalist devrime önderlik eden Rus proletaryasının Marksist teorisinin yanında; Bolşevik Partinin tarafındaydı. Rus devrimci kalkışmasına yardım için Varşova’ya taşındı ve faaliyetlerinden dolayı tutuklandı.

1906’da Luxemburg Genel/Kitlesel Grev teorisini proletaryanın en önemli devrimci silahı olarak savunmaya başladı. Özellikle August Bebel ve Karl Kautsky tarafından karşı çıkılan bu nokta Alman Sosyal Demokrat Partisi gündeminde temel bir nokta halini aldı. Böylesi bitmez tükenmez bir ajitasyondan dolayı Luxemburg’a „Kanlı Rosa“ lakabı takıldı.

Birinci Dünya Savaşından önce Luxemburg 1913’te „Sermaye Birikimi“ni yazdı, kapitalizmin emperyalizme doğru hareketini inceledi. 1.Dünya Savaşının başlamasıyla birlikte Luxemburg Alman Sosyal Demokrat Partisinin diğer uluslara Alman saldırganlığını destekleyen sosyal şoven duruşuna karşı çıktı. Karl Liebknecht ile birlikte Sosyal Demokrat partiden ayrıldılar ve kısa zamanda **Spartaküs** grubuna dönüşecek **Enternasyonal Grup**’u oluşturarak sosyalist ulusal şovenizme karşı Alman askerlerinin silahlarını kendi hükümetlerine yönlendirmeleri ve iktidardan alaşağı etmelerini propaganda ettiler.

Bu devrimci ajitasyondan dolayı Luxemburg ve Liebknecht tutuklandı ve hapse atıldı. Hapishanede Luxemburg, Spartaküslerin teorik temeli olan broşürü yazdı. Gene hapishanedeyken meşhur kitabı Rus Devrimi’ni yazarak Bolşevik partiyi diktatoryal iktidarlar noktasında uyardı. Luxemburg burada proletarya diktatörlüğü teorisi konusundaki görüşlerini açıklıyor:

„Evet, diktatörlük! Ama bu diktatörlük demokrasinin uygulanması tarzından oluşur, onun yokedilmesinde değil, fakat onsuz sosyalist dönüşümün başarılamayacağı iyi düzenlenmiş haklar ve burjuva toplumun ekonomik ilişkilerine karşı çözümleyici, dinamik saldırılarda. Fakat bu diktatörlük sınıf adına küçük bir öncü azınlığın değil sınıfın işi olmalıdır -yani kitlelerin aktif katılımı ile adım adım ilerlemelidir; onların doğrudan etkisi altında olmalı, bütünlüklü toplumsal etkinliğin denetiminde bulunmalı; halk kitlelerinin büyüyen politik eğitiminden doğmalıdır.“

Luxemburg Sovyet hükümetini Bolşevik partisinin güçlü elinin hakimiyeti altında olmakla suçlarken, Rusya’da bir İç Savaşın gelişmekte olduğunu ve böyle bir hükümet için mevcut ihtiyaçları fark etti:

„Böylesi şartlar altında en iyi demokrasiyi en örnek proletarya diktatörlüğünü ve sosyalist ekonomiyi başarmalarını beklemek Lenin ve yoldaşlarından insanüstü bir şeyler istemek olacaktır. Onlar kararlı devrimci duruşları, eylemde örnek dirençleri, ve uluslararası sosyalizme bükülmez bağlılıklarıyla, bu derece zorlu koşullar altında mümkün olabilecek tüm katkıyı yapmışlardır. Tehlike sadece zorunlu bir durumdan faydalanmaya kalkarlarsa ve bu ölümcül şartların dayattığı taktikleri bütünlüklü bir teorik sistemde dondurmaya kalkarlarsa, ve onları enternasyonal proletaryaya sosyalist taktikler modeli olarak sunmak isterlerse bağlar.“

Luxemburg daha sonra yeni oluşmuş Sovyet hükümetinin Brest-Litovsk anlaşmasını imzalayarak tüm cephelerde barış çabalarına karşı çıktı. (bkz. Rus Trajedisi)

1918 Kasımında Alman hükümeti’nin Luxemburg’u hapishaneden tahliye etmesiyle yeniden devrimci ajitasyona bağladı. Bir ay sonra Berlin sokaklarında Spartaküslerin desteğiyle silahlı çatışmalar sürerken Luxemburg ve Liebknecht Alman Komünist Partisi’ni kurdular.

15 Ocak 1919’da Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht ve Wilhelm Pieck, Alman Komünist Partisinin önderleri, tutuklanarak sorgu için Berlin’deki Adlon Hotel’e götürüldüler. Ne olduğu tam olarak bilinmemekle birlikte, kendilerine başka yere götürülecekleri söylendiği belirtiliyor; Alman askerleri Luxemburg ve Liebknecht’i tartaklayarak binanın dışına çıkardılar ve yere yıktılar. Luxemburg ve Liebknecht’in baygın bedenleri bir Alman askeri jipiyle götürülürken, Pieck kaçmayı başardı. Kurşuna dizildiler ve cansız bedenleri bir nehre atıldı.

Alman Komünist hareketinin en iyi önderlerinin öldürülmesiyle Alman faşizminin yükselişinin de önü açıldı.

Dünya komünist hareketinin sayılı önderlerinden, üstelik bir kadın komünist önder olan Rosa Luxemburg, büyük bir teoriysen ve aynı zamanda pratiğiyle de dava insanıydı. Anısı enternasyonal proletaryanın ve dünya ezilen halklarının haklı mücadelelerine ışık tutuyor.

ÇAĞRI

Tüm ADHK güçlerini ve işçi ve emekçileri 9 Ocak’ta Berlin’de Rosa ve Karl’ın Yaşadığını Haykırmaya Çağırıyoruz.

15 Ocak 1919’da, 86 yıl önce Berlin’de Alman Komünist Partisi DKP önderlerinden Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht Alman burjuvazisi tarafından katledildi. Dünya Komünist Hareketinin yetiştirdiği sayılı komünist önderlerden olan Rosa Luxemburg ve yoldaşı Karl Liebknecht’in anısına her yıl Ocak ayının ikinci haftasında Berlin’de onbinlerce kişinin katılımıyla anma gösterileri düzenleniyor. O dönemki SPD’li Alman hükümeti tarafından devrim yapacakları gerekçesiyle tutuklanan ve kurşuna dizilen Luxemburg ve Liebknecht bu yıl da 9 Ocak 2005 cumartesi günü Berlin’de gösterilerle anılacaklar. Başta Almanya Demokratik Haklar Federasyonuna bağlı birim dernekler ve komiteler olmak üzere, Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonuna bağlı tüm güçleri örgütlü bir şekilde Berlin’deki anma gösterilerine katılmaya çağırıyoruz.

Örgütlü katılımımız için hazırlıklarımızı şimdiden yapmalı, bu önder kişilikler şahsında halkların kurtuluş ve devrim taleplerini, önderlerine sahip çıkan ve katliamcı burjuvaziyi lanetleyen haykırışlarını enternasyonalizm bilinciyle yükseltmeliyiz.

1 Kasım 2004
Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu
Genel Konseyi

Karl Liebknecht

1907’de Alman Sosyal Demokratlarının sol kanadı Sosyalist Gençlik Enternasyonali’nin kurucu önderi, Alman Parlamentosu ve Prusya eyalet meclisi üyesi olan Karl Liebknecht aynı zamanda Wilhelm Liebknecht’in oşluydu.

1914’te Parlamentoda savaş kredileri konusunda ilk ve tek karşı duruşu o gösterdi. Savaş karşıtı faaliyetlerinden ötürü Mayıs 1916 ve Kasım 1918 arasında tutukluydu. Rosa Luxemburg ile birlikte Enternasyonal Grup ve sonrasında Spartaküslerin önderlerindendi. 1919’da Berlin ayaklanmasının da önderlerinden biriydi. Alman askeri hükümeti tarafından yaşam boyu yoldaşı olan Rosa Luxemburg ile birlikte kurşuna dizilerek katledildi.

Lenin, „Devrimimizde Proletaryanın Görevleri“ bağlıklı yazısında (bkz. Sosyalist Enternasyonal’de Durum) Karl Liebknecht için şunları söylüyor:

„Karl Liebknecht Almanya’nın işçilerine ve askerlerine silahlarını kendi hükümetlerine yöneltmeleri çağrısında bulundu. Karl Liebknecht bunu parlamento oturumunda açıktan yaptı. Berlin’in en büyük meydanlarından biri olan Potsdamer Platz’da bir gösteriye „Kahrolsun Hükümet!“ sloganı yazan illegal basılmış bildirilerle katıldı. Tutuklandı ve ağır çalışmaya mahkum edildi. Şimdi görevine yüzlerce kişi gibi -binlerce değilse de savaş karşıtı faaliyetlerinden dolayı tutuklanmış olan diğer gerçek Alman sosyalistleri gibi- bir Alman hapishanesinde devam ediyor.

„Karl Liebknecht ve arkadaşı Otto Rühle, yüz on kişinin içinde iki kişi, sosyal demokrat parti disiplinini çiğneyerek „merkezle“ ve şovenistlerle „birliği“ bozdu ve hepsine karşı çıktılar. Liebknecht tek başına sosyalizmi, proletarya davasını, proleter devrimini temsil ediyor. Geri kalan tüm Alman Sosyal Demokrasisi, Rosa Luxemburg’un sözleriyle ifade edecek olursak, „kokmuş cesetler“dir.“